AUTOR

Nu vei mai fi decât tu

ALCRIS

Prolog

încă din clipa în care părăseşte autostrada pentru a pătrunde în câmpie, Nina începe să se simtă mai bine.

O briză reconfortantă, primăvăratică agita ramurile. Nori uşori se destrămau pe cerul de azur. Regăsea minunata paletă de culori care îi era atât de dragă: verdele păşunilor, galbenul intens al florilor de câmp, brunul arăturii îngrăşate... Curând, mica şosea nu mai fu decât un drum care străbătea coasta colinei şi un încântător miros de aer proaspăt umplu vehiculul.

Inspiră profund si contemplă peisajul. Slavă Domnului, nu se schimbase nimic. Nici una dintre acele construcţii moderne si urâte nu murdărea paradisul copilăriei sale.

De-a lungul anilor, trăise în cea mai mare parte a marilor capitale; dar nici măcar una din cele mai fascinante regiuni pe care le străbătuse nu lăsase asupra ei o urmă atât de profundă ca acest colţ pierdut în mijlocul Oklahomei. Aici se afla adevăratul său

cămin. Plecase de optsprezece ani si începuse imediat să-şi dea seama cât de mult îi lipsea.

Da, avusese dreptate. De fapt, întoarsă acasă, putea să-şi cicatrizeze cu adevărat cele mai dureroase răni. Voia să creadă asta cu toate puterile.

După şapte ani de suferinţe, numai acest gând o ajuta.

O clipă, îşi aminti cu o grimasă de clinica particulară discretă, nu departe de Los Angeles, unde petrecuse ore lungi la căpătâiul lui Stephanos. Si acolo, o natură splendidă invita la liniştirea sufletului şi a simţurilor... Dar acolo întâlnise tragedia şi o făcuse să deteste copacii, colinele şi chiar florile.

De acum, avea nevoie pentru ea şi pentru fiica sa de o viaţă simplă şi calmă, departe de tumultul lumii. De o vecinătate atât de senină ca cea care-i legănase copilăria...

Oare viaţa sa n-ar fi fost mult mai fericită

dacă n-ar fi părăsit niciodată Bluehawk, mica sa localitate? Ochii i se înceţoşară fără să vrea şi-şi stăpâni cu îndârjire lacrimile auzindu-şi fiica întrebând:

- Vom ajunge curând, mamă?

- Da, Lacey, linişteşte-te, îi răspunse cu un zâmbet.

îşi privi fetiţa cu tandreţe. în patru zile de călătorie epuizantă, îi pusese probabil de o sută de ori întrebarea... ceea ce era, evident, de înţeles. Amândouă se simţeau frânte de oboseală.

- Am ajuns! adăugă trecând de grilaj.

A

în sfârşit, casa sa...

Lacey observă cu interes construcţia frumoasă înconjurată de câmpie.

A

In uşă apăru o siluetă.

- Si iată-l pe bunicul tău, Lacey...

Nina opri maşina, ieşi şi se grăbi spre bătrânul bărbat, îmbrăţişându-se amândoi, profund emoţionaţi. Apoi, Tate Drysden întinse braţele spre nepoata sa şi murmură

cu o voce răguşită:

- Fiţi binevenite, dragele mele. Fiţi binevenite în casa voastră.

Capitolul 1

Când Nina deschise uşa, îl văzu pe Kerr rezemat cu nonşalanţă de una din coloanele verandei, cu braţele încrucişate. Sub pălăria cu boruri largi, ieşeau în evidenţă pometii proeminenţi ai obrajilor şi ochii negri ca cerneala, oblici, erau aproape închişi, orbiţi de soarele de iunie.

Nu mai plouase de două săptămâni; un praf înăbuşitor, cenuşiu, se ridica de pe drum. Pe coasta falezei pietroase care înconjura valea, copacii se uscaseră şi celelalte ferme, răspândite în cotul fertil al râului Arkansas,
păreau arse de căldură.Bărbatul se îndreptă, deschise pleoapele si privirea îi pătrunse în interiorul întunecat si răcoros al locuinţei; apoi o îndreptă spre tânăra femeie suplă, care tocmai ieşise.

în această regiune rurală izolată, locuită încă de numeroşi descendenţi ai indienilor pownce, cum era şi Kerr şi unde cel mai important orăşel nu depăşea două mii de

suflete, întoarcerea unei actriţe celebre constituia un adevărat eveniment.

într-adevăr, la Bluehawk nu se vorbea decât despre Nina. Cariera sa de la Hollywood, apoi în Europa, drama care-i întunecase viaţa şi, în sfârşit, apariţia sa subită, ocupau toate minţile.

Kerr o văzuse deja deseori la cinema, sau la televizor, dar o vedeau pentru prima dată în carne şi oase. Si, la drept vorbind, era încântat

W • A t • * w w • w w

ca i se ceruse in acea dimineaţa sa vina sa se ocupe de gardurile deteriorate.

Rochia suplă a tinerei femei, lungă până la jumătatea pulpei piciorului, îi acoperea cu graţie formele şi în transparenţa ei, bărbatul ghicea curba zveltă a şoldurilor şi rotunjimea fermă a sânilor. Examinându-i faţa ovală, proaspătă, catifelată, avu subit pe buze senzaţia unei piersici mari şi savuroase...

Făcând un efort pentru a-şi reveni, ridică ochii spre cei ai Ninei, de un albastru la fel

de pur, sub genele lungi, ca cerul Oklahomei, şi care trădau o expresie distantă şi îndepărtată.

Auzise mult vorbindu-se despre ea şi despre frumuseţea sa... dar nimic nu-l pregătise pentru a înfrunta o femeie atât de fascinantă, al cărui farmec era cu atât mai tulburător cu cât Nina îl controla în mod vizibil, cu stăpânirea dobândită printr-o lungă experienţă. îşi cunoştea perfect atuurile, dar învăţase să nu se joace cu ele fără sens.

Privirea insistentă a bărbatului o tulbură fără s-o arate. Ridicând cu o mână o şuviţă a părului său de culoarea mierii, spuse cu oarecare răceală:

- Bună ziua, Kerr...

Bărbatul clipi, stânjenit. Brusc, cei şapte ani trecuţi părură să se şteargă. Avea din nou nouăsprezece ani şi, aşezat în spatele autobuzului care-i ducea la colegiu, observa de departe o tânără fată blondă, graţioasă ca o zeiţă scandinavă, al cărui parfum parcă

ajungea până la el...

Aşi vârî mâinile în buzunare şi se îndreptă. In acea perioadă, ea mai avea stângăcia emoţionantă a unei adolescente care crescuse prea repede. Acum, această femeie strălucitoare, radioasă, cu forme voluptuoase îl luase complet pe nepregătite.

- Nina, spuse el cu o voce uşor răguşită, am... venit să examinez nişte garduri, la cererea tatălui tău.

Sunt cu maşina, iar dacă doreşte să mă însoţească...

Nina se încruntă. Nimeni nu ştia că de la întoarcerea ei, sănătatea tatălui său slăbise atât de mult, încât trebuia să se achite ea însăşi de cea mai mare parte a sarcinilor. Bătrânul refuza să se odihnească şi Nina trebuia să facă risipă de diplomaţie pentru ca el să evite să se obosească.

- Aşteaptă-mă o clipă, spuse în sfârşit, cu hotărâre. Mă duc să mă schimb şi voi veni eu cu tine.

După ce dispăruse în cameră cinci

minute, pentru a îmbrăca în grabă nişte blugi şi o bluză din bumbac, coborî la bucătărie, unde Tate îşi bea cafeaua de dimineaţă.

- Kerr şi cu mine ne ducem să cercetăm gardurile... Nu voi lipsi foarte mult, explică Nina... Deschise un sertar al bufetului, scoase de acolo un elastic şi, pentru a se simţi mai comod, îşi legă părul la ceafă, în coadă de cal.

Tate îşi lăsă surprins bolul.

- Kerr a sosit deja? De ce nu l-ai invitat să intre?

Spre marea sa tulburare, tânăra femeie îşi dădu seama că închisese pur şi simplu uşa după ea, părăsindu-şi vizitatorul pe verandă. Oare atât de sălbatică devenise?

- Ei bine, hm... a preferat să aştepte în maşină, bâigui.

Bătrânul acceptă explicaţia. Bău o nouă înghiţitură de cafea şi adaugă:

- Verificaţi bine toată împrejmuirea... Ieri, am văzut nişte găuri noi şi n-aş vrea ca vreo

vacă
W , W W -| W A
sa poata scapa pe drum, sau sa se aventureze in câmpurile cu lucernă. Dacă mănâncă prea mult când este încă verde, se otrăvesc.

Nina dădu din cap zâmbind, dar în sinea sa era mai îngrijorată pentru bătrân decât pentru animale. Era din ce în ce mai tras la faţă, avea tenul cenuşiu şi gesturi spasmodice.

Doctorul din Bluehawk îi diagnosticase o gravă problemă cardiacă şi sugerase o operaţie de urgenţă; dar Tate nu voia să audă nimic. Fugea de spital şi de corpul medical în întregime, ca de ciumă. Oare nu-şi pierduse cu cincisprezece ani în urmă soţia, mama Ninei, în timpul unei intervenţii banale?

- Voi repara totul, promise Nina. Imi amintesc foarte bine metoda folosită, nu-ţi face g[riji]-

Tate scutură din cap, cu un aer dezolat:

- Nu-mi place să te las să te ocupi de

toate, Nina. Indată ce voi fi pe picioare, îmi voi aminti asta, vei vedea. Ia mănuşile mele de lucru...
Sunt acolo, pe etajeră. Mă voi duce să caut sculele...

Nina îl opri cu un gest.

- Nu, nu te mişca... ştiu foarte bine unde sunt, în hambar. în schimb, ai putea s-o faci pe Lacey să mănânce când va coborî? N-o lăsa să devoreze prea mulţi biscuiţi...

- Eu te-am crescut, protestă bătrânul prefăcându-se mânios. Totuşi, poţi să ai încredere în mine, când este vorba de fiica ta!

- Desigur, îl tachină Nina cu amabilitate. Numai că, ieri, i-ai permis să se îndoape cu alune şi dulceaţă, sub pretextul de a "nu o contraria"...

- I-am dat şi lapte, mormăi Tate. Oricum, n-are vârsta mea...

Nina îl calmă râzând, cu un sărut pe frunte, apoi plecă.

De fapt, tatăl său o adora pe Lacey;

bătrânul şi nepoata se înţelegeau de minune, iar Nina nu crezuse să-l vadă vreodată pe Tate, pe care-l ştia sever şi energic, transformându-se într-un bunic care să răsfeţe copiii.

Totuşi, se gândi brusc, cu tristeţe, cu siguranţă, boala juca rolul său în slăbiciunea de care dădea dovadă.

Oare cum să-l convingă să se trateze? Situaţia părea fără ieşire. De altfel, ea însăşi nu ştia cât timp va mai putea găsi energia de a avea grijă de toate, cum făcea de la sosirea sa: casa, animalele, câmpurile... Începuse deja să simtă unele dificultăţi să se trezească, în zorii zilei, când suna ceasul deşteptător. Chiar în acea dimineaţă, nu-l auzise şi după ce se trezise mult mai târziu, trebuise să facă un duş foarte rece pentru a-şi găsi dinamismul.

Cel puţin, îşi spuse pentru a se consola, muşchii i se întăriseră şi n-o mai dureau ca în primele zile. Curând, va avea un corp de atletă! Cu mănuşile tatălui său în mâini, i se

alătură lui Kerr, aşezat la volanul maşinii, cu pălăria pe ochi.

De fapt, se cunoşteau din copilărie. Părinţii tânărului bărbat aveau o fermă puţin mai departe şi fuseseră amândoi la aceeaşi şcoală. Işi amintea de el ca de un băiat deja foarte frumos, cu tenul mat al indienilor, dar extrem de rezervat, iar ea îi dăduse puţină atenţie în timpul adolescenţei.

în acest caz, de ce oare se simţea acum atât de tulburată de privirea sa? Din cauza surprizei de a regăsi în locul puştiului timid pe care şi-l amintea un bărbat care lăsa probabil puţine femei indiferente?

- Iau sculele din hambar şi vin, îl anunţă.

Kerr întinse degetul spre portbagaj.

- N-are rost... am adus tot materialul necesar. Poţi să urci.

Nina îl ascultă şi se instală alături de el, murmurând:

- Drăguţ din partea ta că te-ai gândit la asta...

îl observă în timp ce demara. De la tatăl

său, indian, avea tenul mat, trupul suplu şi musculos şi uimitorul profil acvilin, dar de la mama englezoaică moştenise un superb păr negru, uşor ondulat. Acum, părinţii îi muriseră; cele cinci surori se împrăştiaseră şi el rămase singur, la ferma familiei.

De altfel, munca la fermă nu constituia singura sa ocupaţie. Nina ştia de la Tate că după ce studiase dreptul la universitatea din Oklahoma, ocupa de asemenea un rol important ca reprezentant al tribului său, pe lângă autorităţile locale. Acum, tânăra femeie dorea brusc să afle mai multe. Il întrebă cu tact:

- Această dimineaţă pe care ne-o consacri, oare nu te sustrage de la obligaţiile tale?

- Nu, o asigură Kerr zâmbind. N-am nici o reuniune, nici o întâlnire prevăzută pâna mâine.

- Probabil eşti supus la numeroase solicitări...

Angajându-se pe drumul cu şleauri care

ducea pe câmp, Kerr dădu din cap:

- Deseori, recunosc. Stii că au construit în regiune o şcoală indiană, un spital, un serviciu de ajutor social...

- Trebuie.... să fie foarte interesant!

Curios, cu cât ea se simţea mai intimidată, cu
atât el părea mai amuzat... Se întrebă de ce, apoi avu brusc intuiţia că bărbatul adoptase o mască nonşalantă pentru ca, de fapt, să-i studieze cu grijă reacţiile.

- De altfel, reluă Kerr oprind vehiculul în faţa unei găuri în gard, avem multe alte proiecte. Indienii pownce nu şi-au spus ultimul cuvânt!

Lansase asta acum, aproape ca şi când părea în defensivă, iar fraza următoare o confirmă:

- Indienii de la ţară, se pot arăta deseori la fel de întreprinzători ca cei de la oraş...

O bănuia oare, din întâmplare, că devenise snoabă şi dispreţuitoare după anii petrecuţi în lumea strălucitoare şi mondenă?

Era greu de ştiut. Acţiona prin aluzii, prin tatonări uşoare... Kerr Huston devenise un bărbat complex şi Nina simţi trezindu-i-se prudenţa. Acum mult timp, un alt bărbat o fascinase în acelaşi mod... Dar nu trebuia să se gândească la Stephanos.

Ieşiră din maşină şi descărcară un sul de sârmă ghimpată, pentru a începe repararea.

- Si care sunt... acele proiecte ale indienilor pownce? întrebă ea.

Kerr luă un aer maliţios.

- Ah! Multor oameni le-ar plăcea să le afle, glumi el. Mai ales cei care i-au considerat pe indieni ca pe nişte inferiori. Cine ştie? Vom putea conduce hoteluri, industrii, cazinouri...

Chiar în timp ce era încântată să-i descopere simţul umorului, Nina înţelese că dorea să rămână confuz şi-şi promise să-şi întrebe tatăl.

Kerr se aplecă pentru a fixa sârma ghimpată. Pentru prima dată de mult timp, tânăra femeie era profund conştientă de

simpla prezenţă a unui bărbat alături. Faţa cu trăsături colţuroase a însoţitorului său dovedeau o profundă inteligenţă şi o tărie de caracter pe care nu le-ar fi bănuit niciodată.

Terminându-şi treaba, Kerr se îndreptă şi priviră amândoi o mica cireada de vaci care păştea liniştită, puţin mai departe.

- Deschide bariera, spuse Kerr, vor intra înapoi în ferma, unde îmi va fi uşor sa le examinez. Cine ştie dacă nu suferă deja de o indigestie din cauza lucernei!

Nina îşi puse mănuşile tatălui său, apoi, după ce deschise larg cele două porţi care blocau trecerea, i se alătură lui Kerr în spatele animalelor. Acesta tocmai îndemna cu blândeţe animalele în direcţia bună şi amândoi se apucară de treabă, cu ajutorul unor ramuri pe care le ridicaseră de pe jos.

- Să mergem, frumoaselor, să mergem! exclamă tânărul bărbat. Nu, nu vă mai atingeţi de mlădiţele tinere. Este pentru binele nostru... Să mergem!

Stia să procedeze de minune, cu

eficacitate şi aproape cu tandreţe, ca un adevărat copil de la ţară căruia îi plac animalele şi stabileşte din instinct legătura cu ele, vaci, capre, pisici sau câini. Avea o voce de bas, bine modulată, pe care brusc, fără să vrea, Nina o considera senzuală...

După ce făcură cireada să intre, Kerr închise poarta şi se opri pentru a-şi şterge fruntea. Era deja o arşiţă insuportabilă.

- Am văzut o altă gaură în gard, o anunţă. Vino cu mine...

Apropiindu-se pentru a-l urma, Nina se împiedică, fiind gata să se lovească de umărul

W . . . A W f W A t

sau şi simţi o mâna ferma punând-o pe picioare.

- Să nu-ţi suceşti glezna! murmură bărbatul zâmbind.

- N-am... nimic, bâigui Nina.

Inima îi bătea grăbită... dar era din cauza tulburării care apăruse în ea şi o copleşea alarmant, se gândi tânăra femeie. Trebuia

neapărat să reacţioneze. Nu era primul care avea un asemenea farmec, o gură ironică şi în acelaşi timp senzuală, o faţă care părea cizelată în onix...

A t W W . . A 1 . A A t

Se îndepărtă şi porni în urma lui, începând să sufere şi ea teribil de căldură. Era începutul sezonului secetos şi, în fiecare dimineaţă, fermierii scrutau cerul cu îngrijorare, pândind ploaia care nu venea. Brusc, tânăra femeie tresări, dându-şi seama că bărbatul se întorsese şi-i rostise numele.

- Nina...

Rămase nemişcată. Tânărul bărbat, cu ochii plecaţi, trăgea automat un fir de lucernă.

- Nu... ştiam cum să-ţi spun, reluă el cu o voce răguşită.

Dar aş vrea să ştii că... îmi pare teribil de rău de ce i s-a întâmplat soţului tău.

Nina strânse buzele, subit albă ca varul, năpădită de amintiri pe care se străduia în zadar să le alunge. Boala lui Stephanos, ultimele sale zile la clinică, toată acea suferinţă...

- îţi... mulţumesc, bâigui.

Nu adăugă nimic şi urmări din ochi un vultur rapace care trecea în înaltul cerului. Kerr înţelese că nu dorea să insiste asupra subiectului şi se blestemă că-l abordase. Era mereu atât de stângaci, nu ştia cum să procedeze pentru a-şi exprima sentimentele...

Repară a doua gaură în tăcere, apoi o conduse.

- în nici un caz să nu eziţi să faci apel la mine, îi spuse lăsând-o în faţa casei sale. Stii că Tate nu se simte foarte bine şi...

- îţi mulţumesc, repetă din nou Nina.

Dar, văzându-l îndepărtându-se, îşi spuse că avea interesul să fie atentă. Cu cât îl va vedea mai puţin pe Kerr Huston, cu atât va fi mai bine.

Capitolul 2

- A vorbit chiar de cazinouri.... adăugă Nina. Tate îşi trecu mâna peste bărbie, râzând pe
înfundate.

- N-am ajuns încă acolo! Dar au construit efectiv o sală vastă, în spatele şcolii, unde se adună pentru a juca bingo. Si îţi spun, preţul merită osteneala!

Tânăra femeie şi tatăl său terminaseră masa de prânz; după ce îşi devorase desertul, Lacey plecase sa hraneasca micii pisoi născuţi cu câteva săptămâni mai înainte.

- Preţul acesta este de ordin.... financiar?

- Evident. Afacerea are un succes tot mai mare. In weekenduri, oamenii vin chiar şi din alte state...

- Credeam totuşi că aici, în Oklahoma, jocurile pe bani nu erau permise decât asociaţiilor cu scop neprofitabil şi sumele câştigate se limitează la o sută de dolari...

- Ai dreptate. Numai că indienii au fost şireţi... Au instalat stabilimentul pe teritoriul rezervat lor şi scapă jurisdicţiei locale.

- Cum a fost primită asta de populaţia care nu este indiană? întrebă Nina, amintindu-şi de cuvintele lui Kerr despre

indienii pownce "care nu-şi spuseseră ultimul cuvânt".

- Nu foarte bine, din nefericire. Totuşi, iniţiativa este inteligentă, deoarece indienii au nevoie de bani. De altfel, au suferit multe atacuri. Au deschis o prăvălie în care ţigările costă mai puţin, deoarece ei nu achită aceleaşi taxe...

Vor să construiască un vast complex hotelier pentru a caza jucătorii de bingo.

Nina ridică sprâncenele.

- Oare nu există deja moteluri chiar la Bluehawk?

- De o categorie absolut inferioară! Cât despre cele două sau trei restaurante, de-abia dacă îndrăzneşti să le deschizi uşa! Cel puţin indienii se gândesc să realizeze ceva de altă clasă. Membrii Camerei de Comerţ văd asta cu ochi foarte răi. După ei, concurenţa din rezervaţia indienilor va aduce prejudicii considerabile întreprinzătorilor locali...

- Asta pare să te amuze! nu se putu

împiedica Nina să observe, zâmbind.

- Da, recunosc. Ar fi greşit să nu-şi revendice drepturile, iar ceilalţi n-au decât să se arate la rândul lor vicleni şi energici! Au criticat destul ani de zile aşa-zisa "lene" a tribului...

- Pe Kerr pare să-l intereseze foarte mult toate aceste proiecte...

- Evident. Dar regret, continuă Tate cu un aer mai întunecat, că şi-a făcut atât de mulţi duşmani aici, la Bluehawk. Ar fi trebuit să dea dovadă de prudenţă, să înveţe să facă nişte concesii...

Nina păli uşor.

- Crezi că... s-ar putea să sufere într-un fel sau altul?

- Da, probabil, ca toate personalităţile intransigente.

Tânăra femeie dădu în tăcere din cap. Nici Stephanos nu cedase vreodată un deget de teren când considerase că avea dreptate. îl avertizase de multe ori, dar..

Oftă. Oare toţi bărbaţii împărtăşesc

acelaşi gust pentru luptă, conflicte înverşunate?

- în plus, adăugă Tate ridicând din umeri, cele două părţi se arată la fel de încăpăţânate şi una şi cealaltă. în sfârşit, vom vedea ce se va întâmpla...

Apoi se ridică, se duse cu paşi lenţi la fereastră şi reluă după un timp:

- Lacey se joacă împreună cu câinele exact cum făceai tu când erai mică.

O uşoară nostalgie îi slăbi vocea şi Nina veni să-i pună mâna pe braţ.

- N-ar trebui să-l obosească, murmură. Trusty a cam îmbătrânit! Dacă îl sâcâie cumva prea mult, şmecherul ăla de Trusty se va duce să se ascundă acolo unde nu-l va mai putea descoperi vreodată.

Nina începu să râdă, apoi spuse cu tandreţe:

- Lacey este atât de fericită, aici! Cred că am avut perfectă dreptate s-o aduc cu mine.

- In mod vizibil, ţi-a făcut şi ţie bine, o asigură el. Deja arăţi mai bine.

- Da. Găsesc în sfârşit liniştea şi căldura unui cămin, de care aveam atât de multă nevoie... Imi pare rău doar dacă nu am adunat destule economii. Vor trebui făcute foarte multe reparaţii şi...

- Ne vom descurca aşa cum am făcut-o întotdeauna, Nina, nu te frământa. Ai avut deja parte de necazuri... Nu-ţi face altele în plus.

Tate ştia că, înainte chiar de sfârşitul tragic al lui Stephanos, căsătoria sa nu fusese fericită. Slavă Domnului, ea îi ascunsese în scrisori cele mai crude amănunte şi nu bănuia decât o foarte mică parte a adevărului.

- Uneori, murmură Nina, mă întreb cum am avut puterea să suport unele încercări...

- Pentru că ai avut curajul şi tenacitatea tuturor celor din familia Drysden, replică Tate, făcându-i afectuos cu ochiul.

- Tenacitatea.... se poate dovedi uneori un defect de temut! oftă tânăra femeie pe un ton în acelaşi timp ironic şi trist. Datorită

caracterului său irascibil, Stephanos s-a îndepărtat de toţi cei din anturajul său. I-am rămas alături, pentru că-i eram soţie la bine şi la rău, dar...

- Să nu regreţi nimic. Să fugi din faţa greutăţilor şi a conflictelor n-ar fi fost decât o dovadă de laşitate.... Ori tu eşti demna fiică a mamei tale, dintre cele care nu renunţă niciodată.

Nina ştia că-i făcuse cel mai mare compliment pe care-l putuse găsi, deoarece îşi adorase soţia, care murise. După o scurtă tăcere, tânăra femeie adăugă:

- în aceasta dupa-amiaza ma voi duce in oraş... Mary Jane Driskell m-a invitat la ceai. Voi profita de asta pentru a arunca o privire asupra noilor realizări din Bluehawk...

Tate o examină cu un aer maliţios.

- Descrierea lui Kerr ţi-a trezit curiozitatea, nu-i aşa?

- Cine ştie? zâmbi Nina.

Tate nu se înşela. Murea de curiozitate să afle mai multe despre planurile indienilor

pownce.

Deschise uşa dulapurilor, se încruntă şi reluă:

- Voi trece de asemenea pe la băcănie... O voi lua pe Lacey cu mine, ca să te poţi odihni.

Tatăl său îşi drese glasul şi răspunse:

- Mai ales... să nu vorbeşti prea mult în faţa lui Mary Jane, Nina. Soţul său este directorul Camerei de Comerţ.

Pe deasupra, îşi aminti tânăra femeie, tatăl său este proprietarul băncii locale... Inainte de a ieşi, se hotărî să dea cu aspiratorul. Asta îi va permite să reflecteze şi să evite să se obosească Tate făcând-o.

Cu zece ani mai înainte, Mary Jane Driskell era o adolescentă încântătoare, cu părul blond ondulat natural, pe care Nina - care-l avea suplu dar întins - fusese întotdeauna geloasă. Câte seri îşi petrecuse, înarmată cu bigudiuri şi cu un uscător de păr, încercând să-şi facă nişte onduleuri frumoase ca ale colegei sale!

Acum, zece ani mai târziu, de-abia o recunoscuse pe tânăra strălucitoare din amintirile sale. Mary Jane avea de acum cel puţin cincisprezece kilograme mai mult, purta

W | t w W l -f
W

parul scurt şi nu parea sa-şi dea seama ca manierele sale de femeie-copil capricios păreau mai puţin suportabile la douăzeci şi şapte de ani, decât la şaptesprezece.

Aveau întâlnire într-un mic salon de ceai din centru. Nina văzu sosind o femeie scundă şi durdulie, fardată excesiv şi un parfum greu îi ajunse la nas chiar înainte ca aceasta să se aplece pentru a o săruta.

- Nina! exclamă ea pe un ton teatral. Ce minunat este să te regăsesc după tot acest timp!

- Bună ziua, Mary Jane, zâmbi Nina.

Ţi-o prezint pe fiica mea, Lacey.

Mary Jane ridică mâinile cu manichiura făcută.

- Ce păcat că nu mi-am adus şi eu copiii

cu mine, i-ai fi putut cunoaşte, mică Lacey! Cassie este mai mare, dar fiul meu, Bertie, are şi el şapte ani. Tocmai iau o lecţie de plonjare în piscina pe care am pus să fie construită anul trecut...

- Eu nu ştiu să înot, exclamă brusc Lacey.

Mary Jane ridică sprâncenele.

- Dar asta trebuie remediată neapărat! De ce nu-ţi trimiţi fiica să ia lecţii cu copiii mei, Nina?

- Cred că pur şi simplu o voi învăţa eu însămi sa se descurce în iazul nostru, răspunse interlocutoarea sa. Mary Jane se strâmbă:

- Iazurile, cu toate acele ierburi...

- Lui Lacey şi mie ne place mult să ne scăldăm acolo, nu-i aşa, Lacey?

- Da, încuviinţă energic fetiţa. Si Trusty vine cu noi.

- Trusty este bătrânul câine ciobănesc al tatălui meu, explică Nina.

- într-un cuvânt, fiica ta iubeşte animalele... Este fermecător! Absolut

fermecător! Si cum îţi seamănă! Aveţi acelaşi păr blond. Deşi a luat ochii căprui ai tatălui său, desigur...

Imediat, roşi şi-şi duse mâna la gură.

- Iar.... iartă-mă. Nu voiam să-ţi amintesc...

- Te rog, murmură Nina. Nu-i nimic.

- A avut... o boală îngrozitoare, nu-i aşa? Oh, este teribil. Mă întreb cum voi...
A

- învăţăm să trăim din nou, o întrerupse Nina, dorindu-şi să abandoneze subiectul.

Chelneriţa le aduse băuturile şi Mary Jane reluă:

- Si când te gândeşti să te întorci la Hollywood?

- Niciodată! replică Nina zâmbind. Lacey şi cu mine avem intenţia de a ne stabili definitiv aici. Mary Jane făcu ochii mari.

- Serios? Totuşi, credeam că, rămasă singură, te vei gândi să-ţi reiei cariera şi....

- Ei bine, de fapt, nu.

- Dar eşti încă atât de tânără şi... atât de încântătoare!

Niciodată nu ţi-am văzut o mină atât de splendidă!

Mary Jane se simţea puţin geloasă găsindu-şi fosta colegă atât de frumoasă şi nu se putu stăpâni să glumească:

- Slavă Domnului, că n-ai avut aceeaşi strălucire când am fost la şcoală. Altfel mi-ai fi furat fără greutate succesele masculine.

- Albert n-a avut niciodată ochi decât pentru tine, sublinie cu amabilitate Nina.

Albert, fostul lor coleg de învăţătură, se căsătorise în cele din urmă cu Mary Jane, după ce o adorase în tăcere mulţi ani.

Soţia sa râse, mulţumită.

- Trebuie să spun că ne iubim ca mai înainte. Nu este minunat?

- Admir cuplurile stabile, răspunse Nina pe un ton neutru. La Hollywood, este o marfă rară.

- Totuşi, tu şi Stephanos aţi rămas căsătoriţi şapte ani, dacă nu mă înşel!

Nina îşi muşcă buzele. Soţul său fusese un personaj prea narcisist pentru a iubi pe

altcineva în afara lui însuşi. Dacă strângea amante, era mai ales pentru a-şi consolida imaginea... Cu prudenţă, spuse:

- într-adevăr, noi eram o excepţie. Oricum, nu vreau ca Lacey sa creasca în acea atmosfera superficială.

- Ce păcat să-ţi abandonezi profesia pentru fericirea fiicei tale!

Nina găsea remarca întru totul deplasată, dar replică politicoasă:

- Oricum, n-am avut o carieră prea lungă. Două sau trei filme pe marele ecran şi mai multe seriale de televiziune... Am abandonat la câtva timp după căsătorie...

- La cererea soţului tău?

- Nu numai. Voiam să-l pot urma pretutindeni în lume... şi, cu toată sinceritatea, nu m-am considerat niciodată o actriţă excelentă.

- Oh, haide, nu spune asta. Toate filmele tale au rulat şi aici. Erai extraordinară. Am povestit întotdeauna cu mândrie că am fost

prietene în copilărie.

Nu fuseseră niciodată foarte apropiate, dar Nina îi mulţumi politicos.

Cu degetul mic ridicat, Mary Jane îşi degustă ceaiul.

- Si... n-aş vrea să fiu indiscretă, reluă, dar... munca la fermă trebuie să se dovedească monotonă, pe termen lung. Dacă vreodată cauţi o ocupaţie oarecare în afară...

Interesul Ninei se trezi imediat. Stephanos, împovărat de datorii, nu-i lăsase moştenire aproape nimic.

- Intr-adevăr, mi-ar plăcea să găsesc o slujbă, declară tânăra femeie. La toamnă, munca la fermă va fi mai puţin importantă. Lacey va intra la şcoală şi voi avea mai mult timp.

- Desigur, sublinie Mary Jane, la ce mă gândesc nu-ţi va aduce veniturile cu care ai fost obişnuită în calitate de actriţă...

- Oare despre ce este vorba?

- Direcţiunea colegiului caută pe cineva

care să se ocupe de însufleţirea culturală şi teatrală. Vei colabora cu profesorii de la clasele de toate vârstele.

Ţi s-ar potrivi perfect, chiar dacă salariul nu are nimic uimitor...

- Găsesc perspectiva seducătoare!

- Ei bine, în acest caz.... îi voi vorbi lui Albert despre asta; are trecere. Fără îndoială, va trebui să te prezinţi în faţa consiliului direcţiunii pentru a avea o întrevedere... Dar eşti sigură că vrei să te însărcinezi cu asta?

Nina se gândi subit că Mary Jane credea probabil că îşi dorea să lucreze nu din nevoia de bani, ci pentru a se distra. Se feri să-i arate că se înşela.

- Evident, afirmă ea. Iubesc la fel de mult copiii, ca şi teatrul. Mi s-ar părea ideal.

- în tot cazul, corespunde exact cu calificarea ta; n-ar trebui să ai nici cea mai mică problemă.

- în plus, murmură Nina, să lucrez chiar în şcoală, mi-ar permite să fac în fiecare zi

drumul cu Lacey... Da, chiar mi-ar plăcea asta.

- Perfect! exclamă Mary Jane scoţându-şi pudriera pentru a-şi examina machiajul. De altfel, asta mi-a dat o idee... Voi organiza o mică reuniune pentru a te prezenta femeilor de aici. Cele nou-venite mor de dorinţa de a te cunoaşte. Ce spui?

Perspectiva n-o încânta deloc pe Nina... Dar dădu din nou dovadă de bună educaţie.

- Aş fi încântată!

Işi imagina deja modul în care Mary Jane va sporovăi cu entuziasm: "Prietena mea Nina... mare carieră de actriţă... soţia celebrului regizor, acel nefericit Stephanos Pitropulos..."

Işi ascunse un hohot de râs.

- Ne vom instala lângă piscină, în grădină, continuă Mary Jane. Voi comanda fursecuri... Bineînţeles, nu va fi la fel de luxos ca seratele tale hollywoodiene!

- Va fi incontestabil mult mai simpatic şi-mi va aminti de vremurile de altă dată. Am

fost atât de uşurată, revenind la Bluehawk, să văd că nu s-a schimbat nimic!

Brusc, faţa lui Mary Jane se întunecă.

- Nu s-a schimbat nimic... este prea repede spus. Dar nu întotdeauna în mai bine... Toţi comercianţii sunt ameninţaţi de criza locală...

Nina se prefăcu neştiutoare.

- La ce faci aluzie?

- Totul este din vina indienilor! se repezi cu duritate Mary Jane. De când au luat iniţiativa să depăşească drepturile pe care noi le-am acordat cu generozitate, nu mai avem nici o clipă de linişte! Si-au pus în cap să transforme complet Bluehawkul. Unii au început să adune
mici averi investind în nu ştiu ce afaceri……. Aminteşte-ţi totuşi cum le-a venit întotdeauna în ajutor biroul de ajutor social, fără să ezite vreodată. Numai că iată! Li s-a dat un deget şi au luat mâna toată!

Da, Nina îşi aminti modul în care "mila publică" îi întâmpina pe indieni în copilăria

sa. Li se cedau hainele uzate, lucruri fără valoare... Discursul interlocutoarei sale îi displăcu foarte mult.

De altfel, aceasta reluă agitată:

- Vei înţelege repede la ce fac aluzie... De altfel, faimosul Kerr Huston nu locuieşte oare într-o fermă vecină cu a ta?

- Ba da. Mai exact, la câţiva kilometri...

- Fereşte-te de el. Este un agitator periculos. Toate aceste idei de grandoare care le-au umplut capetele, vin de la el...

- Am auzit vorbindu-se doar de o sală de bingo şi de un complex hotelier, remarcă Nina, care nu vedea în asta nimic extravagant.

- Exact! După câte ştiu, există deja moteluri în Bluehawk. Ce se va întâmpla cu proprietarii lor? Si asta nu este tot. Vorbesc de asemenea de construirea unei fabrici de mobilă din ramuri de palmier...

- Toate astea nu mi se par aşa catastrofale, spuse cu prudenţă Nina. Oraşul va avea cu siguranţă avantaje...

- Mă îndoiesc mult! Toţi angajaţii municipali sunt indieni. Dacă pleacă să lucreze în această uzină, ce se va întâmpla cu municipalitatea? Ia exemplul şoferului nostru, Jack. Si-a dat demisia pentru a se alătura activităţilor tribului său. După tot ce a făcut tata pentru el!

- Probabil încearcă o anumită mândrie, o demnitate de a se simţi solidari.

Brusc bănuitoare, Mary Jane se încruntă.

- Din întâmplare, n-ai vorbit deja despre toate astea cu Kerr Huston?

- De-abia l-am zărit de la întoarcerea mea, replică Nina pe un ton evaziv.

- I-ar fi suficient să încerce să-ţi insufle propaganda lui. Remarca despre "demnitate" este tipică personajului.... îţi repet, Nina, fugi de el ca de ciumă. Este un agitator ordinar. Cine ar fi crezut că va ajunge astfel? în colegiu părea atât de timid şi atât de rezervat...

Nina simţea că o cuprinde furia. îşi stăpâni riposta acerbă care-i veni pe buze.

N-avea rost s-o atace pe Mary Jane direct, dacă nu voia să se îndepărteze de jumătate din Bluehawk şi să piardă orice posibilitate de a obţine slujba de care avea neapărată nevoie.

- Oamenii evoluează deseori cum nu te aştepţi, spuse vag. Acum, mi-e teamă că trebuie să te lăsăm. Trebuie să trec pe la băcan şi apoi să mă întorc... Sunt fericită că te-am revăzut, Mary Jane.

- Si eu, o asigura cealalta, rara sa banrnasca nemulţumirea interlocutoarei sale.

Iţi voi da un semn când voi organiza acea mică petrecere.

Nina şi fiica sa îşi luară rămas-bun şi se îndreptară spre băcănie.

- Chiar ai mers la şcoală cu această doamnă, mamă? întrebă Lacey.

- Da, draga mea.

- Si... o găseşti simpatică?

- Nu... mi-am pus întrebarea, Lacey.

- Ceea ce înseamnă că nu! replică în cele

din urmă fetiţa. De altfel, nici mie nu mi-a plăcut deloc. Mi-a vorbit ca unui bebeluş.

Nina o privi cu tandreţe. Copiii dau deseori dovadă de o intuiţie uimitoare. Dar Lacey trebuia să înveţe să-şi pondereze raţionamentele!

- Voia doar să-ţi facă plăcere.

După ce încărcară portbagajul cu provizii, urcara în maşina şi tacura un mic tur al oraşului. In jurul primăriei, graţioasă cu şirul său de trepte şi coloanele de piatră, se întindea încă un parc fermecător, cu ronduri de flori întreţinute cu grijă. Case vechi din lemn, cu un farmec desuet, încadrau piaţa. în schimb, pe strada centrală se vedeau apărând construcţii noi într-un stil mai mult sau mai puţin fericit şi un garaj înlocuise vechiul cinematograf în care adolescenta Nina se îndopa cu floricele de porumb în faţa ecranului, cu prietenele sale. Alături de şcoala sa, încă în picioare, văzu o bancă din sticlă şi oţel şi chiar în faţă, un mare imobil

de birouri, şi el de construcţie recentă.

Pe trotuar, doi bărbaţi în vârstă înaintau cu greu, sprijinindu-se în bastoane. Cu inima strânsă, Nina îi recunoscu pe fraţii Hembrick, minţi naive pe care populaţia îi tratase întotdeauna cu indulgenţă amuzată.

La urma urmei, Bluehawk, nu se schimbase atât de mult...

Ajunsă la o intersecţie, Nina o luă la dreapta, pe drumul care ducea la rezervaţia indiană.

- îţi voi arăta şcoala şi spitalul indienilor poewnce, îi spuse lui Lacey.

La ieşirea din oraş, o construcţie frumoasă care adăpostea biroul Afacerilor indiene. O alee cu pietriş ducea pe de-o parte la şcoală şi de cealaltă la spital. Câteva sute de metri mai departe, o construcţie lungă din cărămidă mărginea drumul... Cu siguranţă, sala de bingo, atât de criticată de populaţia locală. Se observau deja fundaţiile a ceea ce va deveni complexul hotelier cu restaurant, presupuse

Nina.

Tânăra femeie făcu stânga-mprejur şi, trecând din nou prin faţa intrării centrului de primire, îl observă pe Kerr Huston, care ieşea. Ezită o clipă, tentată să accelereze pentru ca el să n-o poată observa; dar era deja prea târziu. Kerr întorsese capul şi, cu un zâmbet pe buze, agită braţul.

Soferiţa nu avu altă alegere decât să parcheze în faţa lui. Lacey îl măsură pe bărbat cu un aer intrigat.

- Bună ziua! exclamă Kerr cu veselie, aplecându-se spre portieră şi făcându-i cu ochiul fetiţei.

- Lacey, explică Nina, iată-l pe Kerr Huston... care locuieşte în ferma cea mai apropiată de cea a bunicului tău.

Lacey considera că personajul avea un chip foarte plăcut.

- Bună! exclamă ea. Mama i-a vorbit despre dumneavoastră bunicului.... Stiu deja cine sunteţi.

Stânjenită, mama sa deschise gura

pentru a schimba subiectul, dar Kerr reluă deja:

- Oare ce vânt bun vă aduce prin împrejurimi?

- Curiozitatea, mărturisi Nina zâmbind. Muream de dorinţa de a-ţi vedea realizările...

- Veniţi cu mine. Vă duc să faceţi o vizită.

- Nu ştiu dacă avem timp...

- Oh, mamă, te rog! imploră Lacey.

- Bine... dar rămânem doar câteva clipe, murmură Nina.

Se întrebă dacă avusese dreptate să accepte invitaţia.

Capitolul 3

în toate clădirile domnea o activitate ca într-un stup, foarte diferită de liniştea netulburată în care dormita restul Bluehawkului. Din parc răsunau scârţâitul fierăstrăului şi vâjâitul ciocanelor pneumatice. Muncitorii, în timp ce-şi ştergeau regulat frunţile, schimbau glume de la un capăt la celălalt al terenului. Păreau

vizibil încântaţi să muncească pentru comunitate.

Conducându-le pe şantier, Kerr o luă pe Lacey de mână pentru a o ajuta să păşească peste resturile de tencuială şi de moloz.

- Acest hotel va număra circa o sută de camere, explică Kerr cu mândrie. In spate, ne rămâne suficient loc pentru a construi încă vreo sută în plus. Lucrările înaintează repede şi sperăm să putem deschide spre sfârşitul lunii noiembrie. Cum toţi jucătorii de bingo nu dispun de aceleaşi venituri, se înţelege că am prevăzut şi un camping prevăzut cu tot confortul, unde îşi vor putea lăsa cortul sau rulotele de locuit. Trebuie să precizez că cea mai mare parte dintre ei rămân deseori tot weekendul...

- Tu ai avut ideea acestui centru de joc? întrebă Nina.

- Ca să fiu sincer, zâmbi Kerr, m-am inspirat dintr-o iniţiativă a indienilor otoe din Red Rock.

In orice caz, ei nu s-au gândit să facă

facilităţi de primire!

- Aveţi şi intenţia să deschideţi o uzină, nu-i aşa? Mary Jane Driskell mi-a vorbit despre asta, în această după-amiază, în timp ce beam ceaiul...

Kerr izbucni în râs şi doi muncitori care auziseră întrebarea, schimbară o privire complice.

- Aş fi gata să pariez, ripostă Kerr, că nu ţi-a spus tot adevărul. Si anume că tatăl său, Adam Pratt, s-a dus până la Washington pentru a încerca să interzică proiectul...

Nina se încruntă. Situaţia amintea din ce în ce mai mult de un necaz de temut şi spera că nici una din cele două tabere nu va vrea ca ea să rămână în afara problemei. Nina ştia foarte bine încotro i se îndreptau simpatiile, dar la rândul său refuza să se lase prinsă în conflict. Deocamdată, această poziţie îi părea calea înţelepciunii.

- Nu ştiam, murmură ea. Pe scurt, conversaţia noastră a rămas la un mod destul de general.

- După ultimele veşti, continuă Kerr, vrea să dea în judecată sfatul tribului pentru discriminare rasială, pretextând că refuzăm să angajăm oameni care nu sunt indieni.

- Ceea ce-mi închipui că nu este cazul?

Bărbatul îi adresă o privire pătrunzătoare şi se rezemă cu nonşalanţă de o bucată de perete. In acea zi, nu purta pălăria sa Stetson cu boruri largi şi soarele făcea să-i joace în părul des reflexe de un acaju închis. Un zâmbet ironic lăsă să se vadă o dentiţie perfectă, de un alb sidefat.

- Bineînţeles că nu, replică în cele din urmă. Nu ştiu de unde deţine Adam Pratt această informaţie întru totul falsă.

De altfel, pentru a lămuri lucrurile, am făcut să apară pe prima pagină a ziarului local, săptămâna trecută, un anunţ care precizează că ofertele noastre de slujbe sunt deschise tuturor, fără nici cel mai mic considerent de vârstă, rasă sau sex.

Apoi, cu o oarecare melancolie, preciză:

- Fără nici o îndoială, se înţelege că

adversarii noştri vor găsi repede o ripostă oarecare... Si tatăl lui Mary Jane este un adversar periculos. Stie că având un sprijin sus plasat şi un avocat bun, puţine obstacole rămân de luat în seamă. Dar avem legea de partea noastră şi ne vom face luntre şi punte pentru a ne apăra.

- Chiar crezi că... veţi reuşi să-i învingeţi, Kerr?

Fără să răspundă imediat, bărbatul contemplă peisajul colinelor care se întindeau în faţa lor. Pe un teren gol la început, indienii plantaseră arbori de diferite esenţe, grupuri de tufişuri care ofereau o răcoare binevenită.

Nina ştia că rezervaţia indienilor nu constituia decât o foarte mică porţiune din teritoriile pe care triburile le avuseseră la origine. Fuseseră vânate treptat pe măsură ce se constituise la Oklahoma, al nouăzeci şi şaselea stat al uniunii... şi expresia lui Kerr trăda brusc o profundă melancolie.

După o lungă tăcere, răspunse în sfârşit

întrebării tinerei femei:

- N-aş putea să afirm cu certitudine că vom câştiga, Nina. în opt ani de muncă pe lângă biroul Afacerilor indienilor, am învăţat mai mult despre creditele şi autorizaţiile la care au dreptul, de cât va bănui Adam Pratt vreodată.

întâlnim dificultăţi la nivel local, dar nu uita, avem autorităţile federale de partea noastră.

Privirea îi rătăci din nou spre orizont si adăugă:

- Ne-a trebuit mult timp să înţelegem în ce mod trebuia să luptăm... Dar de acum, stiu că o singură metodă ne poate conduce la victorie.... aceea de a folosi propriile mijloace de acţiune ale oamenilor albi: lupta legală juridic, aliată cu rabdare si incapaţânare.

W l t • A W W . A
p • I w w w

Se exprima cu o voce calma, fara vreo urma de ranchiună sau agresivitate. Totusi, pe faţa sa se citea o asemenea hotărâre, încât Nina se înfioră amintindu-si cuvintele

tatălui său. Nici una din cele două părţi nu va ceda un deget de teren si avea teribilul presentiment că fiecare tabără îsi curăţa armele pentru o luptă fără milă. Ori, ea învăţase în urma unor experienţe dureroase că se aflau mereu nevinovaţi care să plătească în anumite lupte...

- Unde a ajuns.... proiectul uzinei? reluă tânăra femeie.

- De-abia terminăm discuţiile preliminare.

De fapt este vorba despre o fabrică de scaune, complet nepoluantă şi în care dorim să respectăm tradiţiile artizanatului indian local. Prin urmare, ne vom dezvolta, dar nu te voi plictisi cu aceste amănunte...

- Toate astea mi se par foarte ambiţioase! murmură politicos Nina.

Se gândi o clipă. Crearea unui asemenea număr de locuri de muncă deschise tuturor, i se părea de bun augur. în acest caz, de ce întâmpinau indienii atâta ostilitate?

- Asta ar trebui să stimuleze economia regională, remarcă. Mă mir că Adam Pratt nu

s-a gândit.

- Este prea inteligent pentru ca ideea să nu-i fi trecut niciodată prin minte... Dar n-o mărturiseşte. Pentru el, această poveste a devenit un conflict personal, un fel de problemă de amor propriu...

- Si.... pentru tine? îl întrebă Nina cu blândeţe.

Bărbatul o privi încruntat câteva clipe, apoi replică:

- Inainte de orice, eu lucrez pentru tribul meu, Nina. Este prima dată în toată istoria noastră când avem perspective de viitor, fie şi atât de puţin stimulante. Imi pare sincer rău că populaţia din Bluekawk se aşază pe poziţiile absurde din trecut, asta nu ne va face să dăm nici o iotă înapoi.

Vorbea cu îndârjire; nimic nu-l va opri. Inflăcărarea sa pentru ce avea de rezolvat, o fascina şi în acelaşi timp o speria puţin pe Nina.

In nici un caz nu trebuia să cedeze acestei fascinaţii, se mustră cu asprime. In

aceşti zece ani, cunoscuse mulţi bărbaţi ca el, animaţi de un nedomolit foc sacru. Nu avea nimic unic...

Totuşi, acum când locuia ea însăşi la Bluehawk, făcea din nou parte din comunitate. Oare cât timp va putea refuza să intre în joc, să-şi exprime susţinerea pentru cei pe care îi aproba în taină? Dacă vreodată, de exemplu, va lega o prietenie mai întimă cu Kerr Huston, acesta o va antrena, o va obliga să-şi aleagă tabăra... Si prin asta, o va constrânge să se rupă de restul comunităţii. Se simţea prinsă între două focuri şi poziţia sa va deveni probabil din ce în ce mai incomodă.

Simţi o uşurare de nedescris când Lacey, pe care această conversaţie serioasă a adulţilor o plictisea, îl trase de mânecă pe Kerr, cerând cu stăruinţă:

- Oare aş putea să văd sala de bingo, domnule Huston? Vă rog!

Bărbatul îi aruncă o ultimă privire Ninei, o privire care arăta cât de mult îşi dorea să-i

împărtăşească punctul de vedere, apoi se aplecă zâmbind spre fetiţă:

- Bineînţeles, Lacey. Ne vom continua vizita!

O luă de mână şi înconjură şcoala pentru a
merge la clădire.

La interior, decorarea rămăsese intenţionat sobră, dar elegantă. în sala imensă, deocamdată goală, pardoseala gri deschis se armoniza perfect cu pereţii din cărămidă şi mesele lungi din lemn unde jucătorii luau loc în faţa unei estrade înalte unde se instala animatorul jocului. în spate, un bar cu lumini odihnitoare, oferea răcoritoare; climatizarea menţinea o temperatură plăcută, contrastantă cu arşiţa care domnea în exterior.

Lacey, care cu siguranţă se aşteptase la ceva mult mai exotic, ridică spre Kerr o privire surprinsă, uşor dezamăgită.

- Aşadar, aici se adună oamenii? Dar nu este muzică... Nu se plictisesc?

Kerr şi Nina izbucniră amândoi în râs şi tânăra femeie explică:

- Rumoarea conversaţiilor le ajunge din plin, Lacey... şi te asigur că se distrează bine!

Kerr le oferi băuturi şi ieşiră să le savureze pe terasă, unde umbrele de soare vesel colorate adăposteau mesele rotunde de căldura soarelui.

Nina îşi bea cu plăcere oranjada rece, în care pluteau cuburi de gheaţă. Insoţitorul său bău o înghiţitură de bere apoi, în timp ce-şi aşeza paharul, mâna se atinse ca din greşeală pe cea a însoţitoarei lui.

Spre marea sa surprindere, Nina se simţi roşind şi întoarse capul. Acel contact fizic, aşa fugitiv cum fusese, era primul pe care-l avuseseră vreodată şi tânăra femeie n-ar fi crezut că asta o va tulbura atât de mult... Kerr părea să nu fi observat nimic. Discret, tânăra femeie îi observă profilul autoritar, atât de caracteristic atât de... seducător. Hotărât lucru, bărbatul acesta o lăsa tot mai

puţin indiferentă.

Lacey, care tocmai zărise o veveriţă strecurându-se printre arbori, părăsi brusc scaunul şi dispăru în urmărirea sa. Kerr şi Nina rămaseră singuri şi un fel de stânjeneală ciudată apăru brusc între ei.

Kerr bău o altă înghiţitură, cu privirea aţintită asupra tinerei femei. Aceasta se îmbujoră brusc. Se foi pe scaun şi se blestemă pentru jena sa... Unde dispăruse oare celebra sa siguranţă şi inflexibilul său sânge-rece?

Ghici subit că-şi strecurase braţul în spatele ei şi mâna lui tocmai i se aşezase pe umărul dezgolit de decolteul rochiei de vară. De data aceasta, nu era vorba de un gest automat, ci deliberat. Inima începu să bată să-i spargă pieptul. Nu ştia cum să reacţioneze. Să protesteze? Desigur, aşa ar fi fost înţelept. Dar era atât de mult timp de când nu mai simţise plăcerea acestor mângâieri apropiate, emoţia sângelui care alerga mai repede prin vine...

Rămase nemişcată, cu ochii pe jumătate închişi, savurând acea melancolie care-i străbătea trupul. Trecuse atât de mult timp...

Evident, instinctul nu o înşelase. Incă de prima dată când se revăzuseră, înţelesese că indianul era un bărbat periculos, al cărui farmec se putea dovedi devastator. Ridică repede ochii spre el şi-i citi în privire o dorinţă pe care nu se preocupa s-o ascundă.

Fără să se îndoiască de asta, el se simţi totuşi teribil de intimidat şi alese să întrerupă brusc această clipă ambiguă, glumind:

- Asta nu-ţi aminteşte de anumite scene de film din copilăria noastră? Un soare strălucitor, liniştea de la ţară, o atmosferă irezistibil de romantică...

Nina nu se putu împiedica să zâmbească şi, îndepărtându-se uşor, îl tachină la rândul său:

- Cu siguranţă, ai fost prea des la cinema când nu erai decât un adolescent timid şi

tăcut, aşezat în spatele autobuzului şcolii...

Kerr nu răspunse imediat, atât de mult îl uimea în acea clipă frumuseţea tinerei femei. Genele lungi îi umbreau ochii albaştri ca azurul; gura perfect conturată, senzuală, se întredeschise şi nu-şi putea desprinde privirea de ea.

r» C« w w • ţ f v a i • v

Brusc, tara sa-şi dea seama ce tacea, înclina capul şi îşi puse buzele peste ale sale.

Nina i se abandonă o clipă... apoi se întoarse, reţinută subit de nu ştiu ce reticenţă. Prudenţă? Sau... o oarecare neîncredere faţă de sentimentele pe care le simţea ivindu-se în sinea sa?

în dezamăgirea sa, bărbatul părea un puşti căruia tocmai i se luase recompensa promisă şi Nina nu se putu împiedica să râdă. Dar el o privea cu un aer posomorât şi tânăra femeie redeveni serioasă, pentru a murmura cu blândeţe:

- Ne... cunoaştem atât de puţin, Kerr!

Bărbatul se rezemă cu spatele de scaun

şi
replică încrucişându-şi braţele, subit enigmatic:

- Ai dreptate... nu ştii nimic despre mine, Nina.

Aceasta ezită, apoi hotărî să revină la tonul de glumă.

- Dumnezeule! Asta pare perfect neliniştitor... Acum faci pe frumosul greu de înţeles? Misteriosul erou din romanele de capă şi spadă?

Kerr se încruntă, neştiind dacă trebuia să se supere văzând că râdea de el, sau dimpotrivă, să intre în joc. Işi dorea atât de mult s-o sărute, să guste parfumul acelei guri tentante... Ca un fin strateg, alese să-şi depăşească frustrarea şi s-o urmeze pe terenul glumei uşoare şi inocente.

- Misterios, eu? Te înşeli. Nu există fiinţă mai simplă pe lume. Mă poţi citi ca pe o carte deschisă.... Numai dacă doreşti. De ce n-ar fi cazul tău, Nina?

- Cartea aceasta mi se pare la fel de

încâlcită ca un rebus... răspunse evaziv tânăra femeie.

Kerr se ridică încet şi, măsurând-o, spuse cu nonşalanţă:

- Nici un rebus nu rămâne mult timp nedescifrat... pentru cine doreşte să-şi dea osteneala.

Un minut, privirile le rămaseră aţintite una în cealaltă. Ciudata stânjeneală de la început ameninţa să revină... Slavă Domnului, Lacey îşi făcu subit apariţia.

- Aproape am reuşit să prind veveriţa, anunţă înciudată. Din nefericire, s-a căţărat imediat în copac...

- O vei revedea altă dată, draga mea. Acum, trebuie să plecăm.

- Deja? murmură Kerr, atât de încet încât nu-l auzi decât ea. Oare... ţi-e teamă de mine?

- Nu, şopti Nina. Dar viaţa m-a făcut... prudentă.

- Aş putea veni să joc bingo, domnule Huston? întrebă Lacey, care nu observase

nimic din schimbul lor de cuvinte.

Kerr mângâie cu tandreţe părul fetiţei, de acelaşi blond ca mierea ca al mamei sale.

- Eşti prea tânără, Lacey... Va trebui să aştepţi să împlineşti optsprezece ani.

Lacey strâmbă din nas.

- Ce păcat!

Dar de ce?

- Adulţilor le va fi cu siguranţă teamă să-i vadă câştigând pe copii! zâmbi Kerr.

Dar Lacey întorsese deja capul.

- Sst! şopti fetiţa. Iată că s-a întors veveriţa... Poate de data aceasta voi putea s-o mângâi!

O priviră coborând pe furiş, pe peluză.

A

- Biata Lacey, murmură Kerr. încă nu ştie că aceste animale mici şi fermecătoare aleargă mai repede ca fulgerul.

- S-o lăsăm să viseze. De-abia descoperă viaţa la ţară.... răspunse Nina.

Apoi tresări; Kerr îi pusese din nou mâna pe umăr.

- Te rog... şopti ea. Nu face asta...

- De ce, Nina? o întrebă aproape rugător. Sau mai degrabă, de ce nu?

- S-ar... putea să fim văzuţi, bâigui tânăra femeie. Dar la drept vorbind, se gândea că ar fi o nebunie să înceapă ceva cu Kerr Huston. Oare voia să sufere din nou?

Kerr era conştient că n-ar trebui să grăbească lucrurile, dar nu se putea stăpâni şi, luând-o în braţe, replică:

- Linişteşte-te.... suntem singuri, la adăpost de priviri indiscrete.

Nina simţi rezistenţa slăbindu-i primejdios. Căldura acestui trup strâns lângă al său îi făcea capul să se învârtească. Picioarele i se muiară...

- Sunt atât de fericit că ai venit să vizitezi rezervaţia, Nina, îi şopti Kerr. De mai multe zile îmi frământ mintea să găsesc un motiv să te revăd.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, tânăra femeie se strădui cu disperare să-şi recapete controlul asupra ei însăşi înainte de a se prăbuşi.

Deja tremurul buzelor sale apropiate de ale lui Kerr, începea s-o trădeze...

- Voiam doar să-i arăt lui Lacey construcţiile, declară Nina. Nu mă aşteptam deloc să te întâlnesc.

- Intâmplarea şi-a jucat rolul ei, nu nega... Dar citesc în ochii tăi că asta nu-ţi displace complet, Nina.

Tânăra femeie îşi reţinu un oftat. El citea în ea ca într-o carte şi nu invers
Pe un ton intenţionat mai rece, replică:

- Te laşi dus de imaginaţia ta, Kerr!

Bărbatul zâmbi brusc, pe jumătate enigmatic,
pe jumătate ironic.

- Este adevărat... de minute întregi îmi imaginez, de exemplu, gustul pe care le-ar avea buzele tale sub ale mele.

- Kerr!

De-abia avu timp să protesteze; deja punea în practică ultimele cuvinte şi o sărută.

Descumpănită, rămase mai întâi de

piatră... apoi cedă plăcutei senzaţii a sărutului, uitând brusc tot ce o înconjura.

O îmbrăţişă mai strâns şi-i exploră gura cu o îmbinare tulburătoare de tandreţe, pasiune şi pricepere de a face s-o cuprindă o ameţeală nestăvilită. Când în sfârşit Kerr se îndreptă, îl auzi ca prin ceaţă murmurând:

- Stiam că va fi minunat să te sărut, Nina... Tânăra femeie îşi trecu o mână peste ochi, cu
impresia că se trezea subit dintr-un vis. Apoi,

A . • | 1 fw w w w • w 1 w

într-un impuls brusc, iara macar sa-i răspundă, începu să alerge peste peluză strigând:

- Lacey! Intoarce-te repede, draga mea. Trebuie să plecăm!

Fetiţa ţâşni dintr-un boschet, i se alătură ţopăind mamei şi o luă de mână. In aceeaşi clipă, le chemă Kerr. Un bătrân indian care tocmai ieşise dintr-o clădire, se afla lângă el şi cei doi bărbaţi se apropiară. Nina observă

că nou-venitul, înţepenit de vârstă, şchiopăta.

- George, spuse Kerr, ţi le prezint pe Nina Pitropulos şi pe fiica sa, Lacey.

Indianul îşi aţinti asupra lor ochii negri pătrunzători, strălucind de inteligenţă, şi un zâmbet simpatic îi lumină brusc faţa.

A

Intinse mâna.

- Mă numesc George Goodfox, doamnă Pitropulos şi sunt foarte fericit să vă întâlnesc.

Avea o strângere de mână călduroasă şi fermă; Nina îi zâmbi, cucerită la rândul său.

- Domnul Goodfox este avocatul tribului nostru, explică amabil Kerr. Ai nevoie de mine, George?

- Da, dar doar pentru un amănunt. Nu-i nici o grabă...

- Oricum, noi vă lăsăm, interveni în grabă Nina. Mulţumesc foarte mult pentru primire, Kerr.

p • *C'* w l l A W
A l w . w

Si fara o privire în urma, se îndepărtă,

trăgându-şi fiica de mână.
***

- Să ne întoarcem în biroul meu, propuse Kerr când maşina Ninei dispăruse pe drum. Va fi mai puţin cald.

George încuviinţă, apoi îşi aruncă pe furiş o privire vioaie:

- Foarte frumoasă femeie... şi plină de farmec.

- Da, nu-i aşa? răspunse Kerr, prefăcându-se indiferent.

George urca scările încet şi se opri pentru a-l aştepta.

- Si unde este... domnul Pitropulos? reluă bătrânul bărbat.

- A murit, răspunse Kerr, care ar fi preferat ca discuţia să nu se orienteze în această direcţie.

- Inţeleg, murmură celălalt. Si oare ce face această tânără persoană la Bluehawk?

Kerr se hotărî să se înarmeze cu răbdare.

- Este fiica lui Tate Drysden, George. Cel care are ferma vecină cu a mea.

George ridică sprâncenele.

- Ei bine, acum îmi amintesc de ce aveam impresia că am văzut-o deja... a făcut cinema, nu-i aşa?

- Da... dar n-a mai filmat nimic de mulţi ani,

• t w w w 1 w • w

şi dupa ce a ramas vaduva, a venit sa se retraga la tatăl său. De ce nu vorbim despre altceva, George?

George intră în birou în urma sa, izbucnind în râs.

- Ce susceptibilitate subită din partea ta, dragul meu Kerr! Iartă-mi indiscreţia. Doar că am asupra ta avantajul vârstei şi al experienţei. Eşti tânăr, celibatar; o femeie încântătoare, liberă şi ea, apare în împrejurimi... şi mi-ar plăcea să-ţi repet sfatul pe care mi l-a dat propria mamă. Când porneşti pe un drum, trebuie...

Kerr, sincer exasperat, îl opri cu un gest al mâinii.

- Nu astăzi, te rog! Ne aşteaptă o muncă

enormă. Si apoi, insinuările tale nu se bazează pe nimic! Nina este o prietenă din copilărie şi...

- N-am văzut niciodată pe nimeni privind o prietenă din copilărie în acest mod, remarcă interlocutorul cu o maliţie sentenţioasă.

Kerr ezită, gata să se supere, apoi alese să râdă la rândul său.

- Eşti o vulpe bătrână, George. Cum de altfel arată şi numele tău!

- Kerr este foarte drăguţ, nu-i aşa, mamă? exclamă fetiţa când ajunseră la fermă.

Nina îşi muşcă buzele.

Nu dorea deloc să abordeze subiectul. Propriile gânduri se învârteau în cerc de câteva clipe, în mod confuz, neplăcut.

- Este adevărat, răspunse evaziv.

- Nu m-a tratat ca pe un bebeluş, nu ca prietena ta Mary Jane, sporovăi Lacey. Când îl vom mai vedea?

- Kerr Huston munceşte foarte mult,

Lacey. Nu ne putem permite să-l deranjăm prea des...

Fetiţa rămase gânditoare o clipă, apoi, spre marea uşurare a mamei sale, cursul gândurilor sale luă un alt drum.

- Mamă, de ce şchiopăta aşa bătrânul indian?

- Nu ştiu, draga mea. Poate a avut un accident, în cazul în care nu este doar o boală...

- Si el este drăguţ. Ca şi Kerr.

Slavă Domnului, gândi Nina, ajunseseră! Parcă şi intră imediat în casă, să vadă cum se simţea tatăl său. Tate, cu un aer odihnit după siestă, scotea o prăjitură din cuptor. O puse cu mândrie pe masă.

- In seara aceasta vom avea un desert delicios! declară. Cum s-a comportat Mary Jane, Nina?

- Trebuie să spun că a fost fermecătoare. Si mi-a propus chiar să organizeze o mică petrecere, pentru a mă prezenta prietenelor sale...

Tate dădu din cap mulţumit.

- Mă bucur.... mi-ar părea rău să te afli izolată la Bluehawk, fără nici o viaţă socială. Apreciez compania ta, dar până la urmă nu sunt decât un urs bătrân...

Nina izbucni în râs şi începu să aranjeze proviziile în bufet.

- Să nu exagerăm! Acestea fiind spuse, din toamnă s-ar putea să am ocazia să lucrez cu normă întreagă în oraş. Mary Jane mi-a vorbit de un post de animatoare de teatru, pentru şcoală...

Spre marea sa surpriză, Tate se încruntă.

- Ce idee! De ce ai avea nevoie de o slujbă, Nina?

- Aproape... nu mai am economii, tată. Stephanos ne-a lăsat fără resurse şi...

- Sunt întru totul capabil să contribui la nevoile voastre!

In sfârşit, Nina înţelese. Se simţea rănit în amorul propriu.

- Nu mă îndoiesc o secundă de asta. Dar îţi vei da repede seama că două persoane în

plus
A
sunt o grea povară... In plus, această muncă îmi va schimba ideile. Imi va permite s-o însoţesc în fiecare zi pe Lacey şi să am aceleaşi vacanţe ca ea... Mi se pare soluţia ideală. Tate mai bombăni câteva vagi proteste, apoi nu mai insistă. De fapt, ştia foarte bine că mica lor fermă nu va ajunge niciodată să-i hrănească pe toţi trei.

Oftând, Nina turnă apă fierbinte în ceainic. Evident, toţi bărbaţii din anturajul său dădeau dovadă de un orgoliu nemăsurat, uneori puţin realist... Tate, Stephanos, şi acum Kerr...

Tresări. Kerr nu făcuse parte, nu trebuia să facă parte din "anturajul" său. La ce se gândea oare? Raţiona ca şi când, brusc, intrase în viaţa sa pentru a nu mai ieşi.

In zilele următoare, nu părăsi intenţionat ferma, petrecându-şi dimineţile veghind asupra animalelor şi după-amiezile învăţându-şi fiica să înoate.

Capitolul 4

Birourile administrative ale colegiului din Bluehawk se aflau la parterul uneia dintre frumoasele clădiri din cărămidă răspândite pe o peluză, pe care Nina o descoperi în ziua întâlnirii sale.

Era ora şapte seara; ultimele cursuri tocmai se terminaseră, dar mai multe vehicule ocupau

A W « » A A » • •j-’ ʷ

încă parcajul în care îşi garase maşina. Fara îndoială, cele ale membrilor juriului care o va audia...

Cu inima palpitând uşor, intră în clădire, i se indică sala şi urmă un lung coridor. Ciocăni şi recunoscu vocea care o invită să intre; era a lui Albert, soţul lui Mary Jane. Erau prezente deja şapte persoane, şase bărbaţi şi o femeie. Albert Driskell, în picioare lângă distribuitorul de cafea, îşi turna o ceaşcă şi, cum era singurul pe care-l cunoştea, Nina se apropie de el, adresând în jur un zâmbet graţios.

- Bună ziua, Albert, exclamă Nina.

Acesta se întoarse, se încruntă şi zâmbi la rândul său, recunoscând-o. Si el luase în greutate de când se căsătorise, dar statura sa înaltă suferea mai puţin decât cea mai delicată a soţiei sale. Nina remarcă de asemenea, amuzată, că fruntea sa îşi pierduse părul şi că acum purta ochelari cu ramă de baga, care-i dădeau un aer extrem de serios.

- Nina! Sunt încântat să te revăd, exclamă Albert.

- Poate am venit puţin înainte...

- Nu, linişteşte-te. Vom începe în câteva minute. Inainte de toate, le voi explica cine eşti, confraţilor mei din Consiliul de Administraţie...

Ţinu un mic discurs adresat colegilor care luaseră toţi loc în jurul unei mese, după ce-şi serviseră cafeaua. Nina îi imită şi, cu ceaşca din plastic aburind' în mână, fu invitată să vină să se aşeze puţin mai departe, alături de o altă femeie. Aceasta îi arunca frecvent priviri; Nina, uşor stânjenită sub privirea sa

scrutătoare, o observa la rândul său cu discreţie.

Femeia, de vârstă nedefinită, purta haine perfect călcate şi părul dat cu grijă pe spate. Curios, totuşi, nu făcea nici cel mai mic efort de cochetărie. Ţinuta sa rămânea de o sobră tentă cenuşie, aproape ştearsă şi chipul îi era lipsit de orice machiaj. După ce examinase amănunţit frumoasa rochie înflorată a Ninei, sandalele sale albe şi părul blond răsucit în coc, o întrebă pe un ton aspru:

- Aţi venit să vă prezentaţi pentru slujba de animatoare, nu-i aşa?

Ninei i se păru că citeşte o anumită provocare în ochii săi şi brusc, prin minte îi trecu o bănuială. Oare interlocutoarea sa nu era şi ea candidată pentru post?

Dar nu avea altceva de ales decât să răspundă:

- Da. Mă interesează mult şi teatrul, şi copiii...

Cealaltă oftă.

- Ar fi trebuit să bănuiesc...

Facu o scurta pauza, apoi adauga cu resemnare:

- Sunteţi nouă în Bluehawk? Nu-mi amintesc să vă fi întâlnit.

- Sunt originară de aici, explică Nina zâmbind, dar am lipsit mulţi ani şi de-abia m-am întors.

Trăiesc la ferma tatălui meu, la ţară...

Si, întinzând mâna dreaptă, preciză:

- Mă numesc Nina Pitropulos.

- Linn Vandever, se prezentă cealaltă, strângându-i mâna.

Ridicase sprâncenele, vizibil surprinsă.

- Dumneavoastră sunteţi cea.... care a făcut cinema?

- într-adevăr, am avut câteva roluri. Dar am abandonat destul de repede.

- Mărturisesc că mi-e greu să înţeleg de ce solicitaţi această slujbă neînsemnată! mărturisi Linn Vandever.

- Trebuie să-mi câştig existenţa, spuse

Nina cu simplitate şi, din nefericire, în regiune nu există decât puţine oportunităţi. Dacă înţeleg bine, şi dumneavoastră v-aţi depus candidatura.

- Exact, replică destul de tăios cealaltă.

Din expresia sa, Nina ghici că nu credea nici
o clipă că interlocutoarea sa avea într-adevăr nevoie de acea slujbă.

- De altfel, nu suntem singurele, adăugă Linn. Am auzit spunându-se, completând formularele, că mai erau alte trei candidate. Trebuia să fim convocate pe rând şi nu înţeleg de ce ne-au făcut pe amândouă să venim în aceeaşi seară.... Asta înseamnă că poate ar fi fost mai bine să rămân acasă!

Părea convinsă că Nina va obţine slujba cu uşurinţă, dar aceasta, în ciuda siguranţei lui Mary Jane, n-ar fi putut jura. La urma urmei, nu avea decât un singur atu, prezenţa lui Albert în Consiliul de Administraţie.

Si oare de ce ei nu i se dăduse de

completat nici un formular?

Preşedintele ceru linişte, apoi începu să citească plictisitoarea "ordine de zi". Ţinuta elevilor pe culoare, raportul casierului, cumpărarea unui nou autobuz de transport... Trecură cel puţin trei sferturi de oră înainte să se ajungă în sfârşit la postul de responsabilă cu activităţile culturale. Cele două femei, care aşteptaseră cu răbdare, se îndreptară pe scaune.

Albert se ridică şi declară:

- Aţi luat toţi cunoştinţă de dosarul doamnei Vandever.

în schimb, doamna Pitropulos n-a avut ocazia să vă ofere unul, deoarece n-am avut cunoştinţă decât foarte recent de interesul său pentru posatul în discuţie. De aceea mi-am permis s-o invit astăzi printre noi, pentru a o putea întreba direct.

Nina îşi petrecu următoarele douăzeci de minute răspunzând întrebărilor membrilor consiliului.

Unii păreau sincer preocupaţi să-i verifice

calificarea, dar alţii, după toate aparenţele fascinaţi de cariera sa cinematografică, deviau spre domenii fără importanţă în raport cu subiectul.

Se auzi întrebată astfel, spre tainicul său amuzament, dacă "Hollywodul seamănă într-adevăr cu ceea ce se spune" şi dacă "avusese legături cu Barbara Streisand". La acest ultim punct, avu de altfel impresia că-şi dezamăgise interlocutorul răspunzând:

- Ne-am întâlnit de mai multe ori, dar n-o cunosc personal.

Un altul părea să se teamă că nu i se putea asigura postul până la sfârşitul anului şcolar.

- M-am întors pentru totdeauna la Bluehawk, nu mă voi mai mişca de aici, promise Nina zâmbind.

Când, în sfârşit, preşedintele le mulţumi anunţând că cea care va fi reţinută dintre candidate va fi anunţată prin poştă, îşi luară politicos rămas-bun şi plecară. Linn Vandever, căreia nu i se puseseră decât

două sau trei întrebări, observă cu melancolie în timp ce ajunseră în parcare:

- Să ştiţi că veţi fi aleasă.

- Nimic nu spune că... protestă Nina.

- Ba da. Sunt sigură. Mi-ar plăcea să vă pot felicita, dar aş da dovadă de ipocrizie.... deoarece aveam într-adevăr nevoie de acest salariu.

Nina se simţi profund stânjenită. Dar ce să facă? N-avea de ales şi necesitatea făcea legea.

- Si eu, murmură tânăra femeie.

Se gândi la cealaltă femeie tot drumul până la fermă, încercând un uşor sentiment de vinovăţie, pe care se strădui să şi-l alunge, supunându-se raţiunii. Oare îşi putea permite să refuze o propunere care-i va asigura ei şi lui
A
Lacey întreţinerea? în plus, cu toată sinceritatea, nu credea că Linn Vandever avea o cât de mică experienţă în teatru. Probabil, în toată viaţa ei, de-abia asistase la zece reprezentaţii şi recunoscuse că nu

urcase ea însăşi niciodată pe scenă.

Tate o aştepta în bucătărie.

Preparase un urcior cu limonadă rece pentru întoarcerea sa şi-i propuse să treacă pe verandă cu paharele. în mod vizibil, de-abia aştepta să-i audă povestea.

Nina o făcu în puţine amănunte şi-i împărtăşi neliniştile sale în legătură cu Linn Vandever.

- Fără îndoială este absurd, încheie tânăra femeie, dar dacă voi fi angajată, nu mă voi putea împiedica să am remuşcări...

- Singură ai spus că nu s-a apropiat niciodată de lumea scenei, fie şi în calitate de amator, sublinie tatăl său, cu bun-simţ.

- Desigur. Dar părea cu adevărat lipsită de strictul necesar.

- Probabil are într-adevăr greutăţi pecuniare. Dirk Vandever, soţul său, a părăsit-o acum trei ani, lăsând-o să-şi asume răspunderea a patru copii. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu el...

- Dumnezeule!

- ... Dar, continuă Tate, este deja contabilă cu jumătate de normă şi evident, beneficiază de ajutor social. Oricum, hotărârea nu-ţi aparţine, Nina. N-are rost să te frământi.

- Poate, până la urmă, va fi aleasă chiar o alta!

Tate mormăi sceptic. Era sigur că nimeni nu va putea rivaliza cu fiica sa.

- Când vei cunoaşte răspunsul?

- Spre sfârşitul acestei săptămâni, cred.

De fapt, spre marea sa surprindere, nu avu de aşteptat atât de mult; chiar în acea seară, pe la ora unsprezece, când se ducea să se culce, îi telefonă Mary Jane.

- Voiam să fiu prima care te felicită! îi ciripi în receptor. Nina rămase cu gura căscată.

- Vrei să spui că... am obţinut postul?

A

- Da. In unanimitate, draga mea.

- Eu... este minunat! Nu ştiu ce să spun...

Mary Jane izbucni în râs.

- Mai mult, Albert nici n-a trebuit să-ţi

pledeze cauza. Ceilalţi au început să vorbească toţi în acelaşi timp, după plecarea ta, exclamând că erai candidata ideală. In câteva zile, vei primi confirmarea oficială, desigur, dar dragul meu soţ mi-a permis să-ţi împărtăşesc imediat această veste.

- Mă temeam că nu voi putea închide ochii în această noapte de îngrijorare, glumi Nina, încântată. Acum, îmi voi petrece cu siguranţă ore întregi elaborând mari planuri!

- Totuşi, nu deborda de prea mult entuziasm, o sfătui râzând Mary Jane. Să organizezi reprezentaţii teatrale într-un colegiu mi se pare mai puţin captivant decât să joci în faţa camerelor...

- Mm... nu sunt deloc sigură. La drept vorbind, mor de nerăbdare să încep...

- Si în două sau trei luni, o tachină Mary Jane, nu-i vei mai putea vedea pe aceşti mici diavoli!

- Sincer, nu cred.

- Ei bine, vom vedea! Până atunci, sper că n-ai uitat mica petrecere de care ţi-am

vorbit
A
îţi va conveni o zi din săptămâna viitoare?

- Ei bine... ezită Nina, descumpănită.

Sperase în mod confuz că fosta sa colegă va
renunţa la proiectul său, dar evident nu era cazul. La urma urmei, cu cât va termina mai repede, cu atât va fi mai bine.

- De acord, continuă ea. Luni, de exemplu, n-am nimic prevăzut...

- Este perfect. Atunci, te aştept spre prânz.

- Pot să aduc ceva?

- Nu, în nici un caz. Eşti invitata de onoare.... de altfel, contez pe faptul că ne vei consacra toată după-amiaza, nu-i aşa?

- Fireşte, o asigură Nina, străduindu-se să facă să pătrundă în vocea sa puţin entuziasm.

După ce mai discutară câteva clipe, închise, resemnată. în definitiv, printre toate invitatele, poate îşi va face o prietenă. îşi dorea să

intâlneasca oameni, sa reuşeasca in sfârşit sa se integreze realmente printre cei din Bluehawk.

Mary Jane locuia acum într-o vilă luxoasă, într-un cartier rezidenţial complet nou. Bineînţeles, în ochii Ninei, obişnuită cu viaţa hollywoodiană timp de mulţi ani, clădirea n-avea nimic extraordinar; dar pentru micul oraş, era culmea splendorii. De altfel, la drept vorbind, era vorba de o casă frumoasă din piatră albă cu un şir de scări monumentale şi o imensă grădină, foarte bine întreţinută.

Mai multe maşini nou-nouţe se înghesuiau deja pe alee, în faţa peronului; Nina se hotărî să parcheze pe stradă. Astfel, nu va împiedica pe nimeni să iasă şi mai ales, va putea pleca ea însăşi cât mai curând posibil. îi promisese lui Lacey să meargă să înoate cu ea în iaz înainte de a se înnopta.

După ce încuie portiera, îşi netezi rochia galben-deschis de după-amiază, de o încântătoare croială Empire şi sui treptele

pentru a suna la uşa mare cu două canaturi, de la intrare.

Un zgomot de tocuri înalte care pocneau pe pardoseală răsună în interior şi însăşi Mary Jane veni să deschidă.

- Iat-o! strigă ea cu entuziasm, îndată ce-şi recunoscu vizitatoarea.

Evident, era aşteptată cu nerăbdare...

Cu un zâmbet care-i ascundea prost stânjeneala, Nina se lăsă luată de mână şi condusă printr-un vast salon, până în patio, care se afla în cealaltă parte şi încadra o piscină albastru deschis.

Sase tinere femei, instalate deja în faţa unui copios bufet, întoarseră capul cu curiozitate. Ca şi Nina şi invitata sa, aveau toate între douăzeci şi treizeci de ani.

- Dragele mele prietene, ciripi cu entuziasm Mary Jane, v-o prezint pe Nina Pitropulos, una dintre cele mai vechi camarade. Nina, iată-le pe Betty Bedallion, Nacy Duncan...

Nina îşi simţi rapid capul învârtindu-se.

Strânse mâini şi zâmbi politicos, dar la sfârşitul enumerării de-abia dacă îşi mai amintea numele de familie al primei prezentate.

Imediat prezentările terminate, Mary Jane citi lista tuturor "rolurilor mari" ale Ninei în cinema, apoi cea a filmelor pe care le realizase însuşi Stephanos.

Nina se strâmba în sinea sa. Ca şi când, se gândi ea, n-aş fi existat independent de fost mea carieră... Se mustră. Oare odinioară nu se simţea ea însăşi încântată si impresionată de tot ce atingea, mai mult sau mai puţin, lumea minunată a celei de-a şaptea arte? Spera totuşi că nici una dintre invitate nu va fi jignită de această publicitate neaşteptată. Mary Jane o împingea fara jena în arena, aproape ca pe un candidat la o alegere oarecare!

Din fericire, energica gazdă îşi aminti subit că uitase mai multe tăvi cu fursecuri la bucătărie şi se întrerupse pentru a dispărea câteva clipe.

O jumătate de oră mai târziu, cu farfuria în mână, Nina se aşezase în sfârşit la umbra extrem de plăcută a unei umbrele, între o blondă numită Betty şi o frumoasă tânără femeie brunetă căreia i se spunea Babbi.

Aceasta din urmă încerca să lanseze conversaţia spre "Hollywood", dar Nina o făcu să devieze cu abilitate şi o întrebă dacă avea copii.

- Doar unul, spuse Babbi zâmbind larg. Un băieţel de cinci ani, care se numeşte Shane.
Soţul meu şi cu mine ne dorim încă unul, dar din nefericire încă aşteptăm...

- Să nu te plângi! exclamă cu înflăcărare Betty, ea însăşi mamă a patru copii, dintre care doi gemeni de trei ani. Din fericire, Patricia începe şcoala elementară în acest an şi cei mici vor merge în fiecare dimineaţă la grădiniţa pentru copii

- Fiica mea se numeşte Lacey, spuse Nina şi are probabil aceeaşi vârstă cu a dumneavoastră, deoarece va intra şi ea la

cursurile pregătitoare în septembrie.

Chipul interlocutoarei se lumină.

- Cine ştie? poate vor fi în aceeaşi clasă.

Conversaţia continuă în acest mod un anumit timp. Nu era cea mai palpitantă pe care o avusese Nina vreodată, dar cel puţin, nu avea de răspuns unor întrebări indiscrete. Ce încet trecea timpul!

O dată gustarea terminată, împinseră toate scaunele şi umbrelele până la marginea piscinei şi, din nefericire, cineva ridică "problema indienilor din Bluehawk".

- Ştiţi, făcu Babbi remarca la un moment dat, că hotelul lor va număra mai mult de trei sute de camere?

- De unde ai aflat asta? întrebă Mary Jane încruntându-se.

- De la coaforul meu. De obicei, este foarte bine informat...

- Este curios, interveni Nina cu prudenţă, ştiu totuşi din sursă sigură că dimpotrivă, clădirea nu va avea decât o sută de camere.

Sapte perechi de ochi bănuitori se

aţintiră asupra ei şi tânăra femeie îşi regretă imediat cuvintele. Voia să se facă acceptată în Bluehawk şi nu dimpotrivă.

- în cea mai mare parte a timpului, coaforul meu ştie ce vorbeşte, izbucni Babbi pe un ton tăios.

Nina simţi că-i sare muştarul. Cu atât mai rău, nu putea trece peste asta.

A

- însuşi Kerr Huston mi-a dat acest amănunt, ripostă cu o voce suavă.

Mai multe persoane schimbară priviri cu subînţeles şi o anume Nancy se miră cu voce tare:

- Ia te uită? Aşadar îl cunoaşteţi? Cum se face?

- Locuieşte la ferma vecină cu a tatălui meu.

- Kerr era în clasă cu Nina şi cu mine, explică Mary Jane. îl cunoaştem de douăzeci de ani dar bineînţeles, asta nu înseamnă că suntem prieteni. Stiţi toate ce cred despre el...

în timp ce vorbea, căuta privirea Ninei,

ca pentru a-i cere aprobarea.

Aceasta era gata să replice că-şi putea foarte bine lua singură apărarea, dar se reţinu. în tot cazul, era de preferat ca aparent să păstreze tăcerea.

Dezamăgită de lipsa sa de cooperare, Mary Jane încheie:

- Oricum, Kerr s-a schimbat foarte mult.

- După tot ce am făcut pentru acei oameni, reluă o roşcată scundă, cu voce tare, ce ingratitudine...

Nina fierbea în sinea sa. îi era din ce în ce mai greu să nu izbucnească şi de-abia îşi stăpâni vocea când atacul se îndreptă asupra bătrânului George Goodfox.

- Să nu exagerăm, replică ea la o acuzaţie oarecare, complet ne justificată, pe care cineva tocmai o lansase. Nu văd de ce şi-ar petrece indienii, mai mult decât alţii, timpul răspândind minciuni!

Spre marea sa surpriză, de data aceasta însăşi Mary Jane ripostă pe un ton dur:

- O vei vedea, draga mea Nina. Kerr

Huston, de exemplu, nu încetează să facă să circule cele mai rele calomnii pe socoteala tatălui meu...

- Si gândeşte-te la acel anunţ pe care l-au dat în ziarul local, reluă Nancy. Cine ar crede măcar o clipă, că vor angaja oameni care n-ar fi de rasa lor?

Subit, Nina îşi spuse că nu va mai suporta asta nici un minut în plus. Se ridică brusc şi spuse cu o voce politicoasă, dar foarte rece:

- îţi mulţumesc pentru prânzul delicios, Mary Jane... şi-mi pare rău că trebuie să te părăsesc atât de curând. Mă aşteaptă fiica mea.

Celelalte femei o priviră o clipă ulutite şi şocate, apoi Mary Jane reluă, ridicându-se la rândul său în picioare:

- Mare păcat! Contam pe tine pentru a juca bridge în această după-amiază...

- îmi pare rău, dar i-am promis lui Lacey că mă întorc repede.

Si condusă de gazda sa care păstra o

expresie refractară, Nina ajunse la maşină, după ce murmură o ultimă scuză.

Demarând, se felicită că plecase înainte de a fi ajuns să provoace un scandal. Comentariile prosteşti ale invitatelor i se păreau insuportabile. Aproape avea impresia că fugise de o bandă de scorpii îndârjite să-şi sfâşie victimele... Latura melodramatică a imaginii o făcu să zâmbească, dar simţea o reală compasiune pentru George şi Kerr. într-adevăr, aveau de-a face cu un adversar puternic!

îşi aminti de o zi din copilărie, când se dusese să hrănească puii în compania tatălui său. în curtea de păsări, câţiva cocoşi tineri agresau cu răutate, cu lovituri de cioc, o zburătoare mai bătrână. "Ce cruzime! exclamase. Măcar oamenii nu se comportă astfel... "

Bătrânul Tate zâmbise trist. "Din nenorocire, ocazional da, îi replicase. Dar vei observa asta destul de curând"...

Cu un oftat, parcă maşina în faţa casei. O

linişte apăsătoare domnea în câmpia înconjurătoare. Ratase şansele de a-şi face noi prietene, dar n-o regreta nici o clipă.

Instalat pe un şezlong în salon, Tate se bucura de căldura după-amiezii, cu ochii pe jumătate închişi. îi deschise văzându-şi fiica sosind.

- Iartă-mă că te-am trezit, spuse aceasta zâmbind. M-am întors puţin mai repede decât am prevăzut...

- Nu dormeam, o asigură Tate. Meditam.

- Unde este Lacey?

- îşi face siesta. Am reuşit s-o fac să se odihnească, asigurând-o că te vei întoarce la timp pentru a te scălda în compania sa.

- Bine ai făcut!

Storurile erau lăsate şi o penumbră plăcută cuprindea încăperea. Nina se aşeză într-un fotoliu, examinându-şi tatăl cu un ochi critic.

Părea mai palid decât de obicei, mai obosit.

- Cum te simţi? îl întrebă cu prefăcută

nonşalanţă.

- Atât de bine cât te poţi simţi la vârsta mea, mormăi Tate. Nina se încruntă, tot mai sigură că în absenţa ei, tatăl său contractase o boală de care nu voia să-i vorbească.

- Ai o faţă lividă, insistă tânăra femeie. Spune-mi adevărul...

Bătrânul se agită pe şezlong

- Am avut o uşoară ameţeală acum o oră sau două... nimic mai mult, crede-mă!

- Ar trebui să te duci să te vadă medicul, să ştii...

- în nici un caz! Un somn bun şi nu se va mai vedea nimic.

Nina îşi muşcă buzele. De ce oare era atât de încăpăţânat?

A

- în acest caz, urcă şi te culcă, îi sugeră. Te vei simţi mai comod...

Se aştepta ca el să protesteze, dar spre surprinderea şi neliniştitea ei, se execută ridicându-se cu greu.

- Ai dreptate. Mi se învârte din nou capul. Trebuie să fie căldura asta...

Nina îl privi îndepărtându-se, cu inima strânsă. Dacă măcar ar consimţi să-şi trateze inima...

După ce termină repede câteva treburi casnice, tânăra femeie verifică dacă tatăl său dormea liniştit şi-şi trezi fiica, pentru a înota cu ea. La întoarcerea lor, Tate se agita prin bucătărie şi arăta mai bine, dar după cină se retrase mult mai devreme decât avea obiceiul. Nina sporovăi puţin cu Lacey, apoi o trimise la culcare şi se aşeză pe verandă, cu un pahar de

1 • t W A A W

limonada în mâna.

Se înnoptase. Zgomotul produs de lăcuste forma un fel de bas continuu, plăcut şi familiar. Un timp, tânăra femeie se adânci în contemplarea colinelor, de un albastru întunecat pe cerul presărat cu stele... Apoi, pneurile unei maşini scrâşniră pe alee, două faruri străpunseră întunericul şi-l văzu cu stupefacţie pe Kerr Huston ieşind din vehicul şi suind scările.

- Salut! exclamă simplu bărbatul.

îi trebuiră câteva secunde să-şi revină şi Nina se dojeni în sinea sa. Oare nu putea primi un vizitator neaşteptat fără ca inima să înceapă să-i bată precipitat?

Cu o voce dinadins controlată, replică:

- Bună seara, Kerr. Dacă vrei să-l vezi pe tat, mi-e teamă să nu se fi culcat deja...

Se lăsă o scurtă tăcere şi tânăra femeie îşi dădu seama roşind că bărbatul îi contempla fără falsă jenă formele trupului, conturate cu supleţe de halatul uşor pe care-l îmbrăcase. Instinctiv, îl încrucişă mai strâns peste piept, pentru a-şi ascunde baza sânilor şi-şi luă paharul în mână.

Kerr se aşeză încet în faţa ei, pe un fotoliu din palmier şi, ca din neglijenţă, picioarele sale le atinseră pe ale Ninei. Aceasta se înfioră, nervoasă. De ce oare nu spunea nimic? Se hotărî să vorbească din nou.

- Mă tem că a avut o indispoziţie în această

după-amiază, continuă. Mă îngrijorează sănătatea sa...

- Dar pun pariu, ripostă Kerr râzând, că acest bătrân neastâmpărat refuză să audă vorbindu-se de medici...

- Din nefericire!

Tăcură din nou, şi Nina îi simţi privirea oprindu-se pe gura sa, ca şi când îşi amintea de sărutul schimbat cu câteva zile mai înainte. Obrajii îi luară foc. Kerr o tulbura mai mult decât voia să admită... şi părea să se joace, cu şiretenia ascunsă a unei pisici care pândeşte o pasăre.

- De ce, o întrebă după o clipă, nu te duci tu însăţi să-i pui întrebări medicului din Bluehawk? Stiu că Tate l-a văzut deja o dată sau de două ori. Poate te va putea linişti.

- într-adevăr, este o idee, murmură Nina. îmi voi stabili o întâlnire cu el.

îşi blestema tot mai mult lipsa de siguranţă. Kerr Huston nu era nimic altceva decât un vecin care trecuse pe neaşteptate şi-i făcea bine să reţină asta.

- Am auzit spunându-se că ţi-ai găsit o slujbă, reluă Kerr. Felicitările mele, Nina.

îi rosti numele cu blândeţe, aproape cu tandreţe...

- Este exact, şi o datorez lui Mary Jane. De altfel, am...

Se întrerupse. în modul cel mai firesc, Kerr îşi mutase scaunul alături de al său şi-i simţi braţul pe umerii săi. în mod ciudat incapabilă să protesteze, îşi umezi buzele şi continuă,

fw A t t W • •

prefăcându-se că nu observă nimic:

- Am... luat prânzul la ea acasă astăzi, cu mai multe invitate. Par... atât de ostile faţă de tine, Kerr! Asta m-a speriat... Ar trebui să fii prudent.

Aceste cuvinte aproape îi scăpaseră. Nu se putu împiedica să nu-l avertizeze, ca şi când în sinea sa îi mărturisea o afecţiune de care tocmai începuse să-şi dea seama.

Brusc serios, Kerr îşi adânci privirea în a sa şi

o strânse mai puternic lângă el. Nina nu-i

rezistă... Se putea oare să simtă o anumită atracţie? Sau avea doar nevoie, după tragica văduvie, de consolarea unei prezenţe?

- Sunt fericit că... îţi faci griji pentru mine, murmură Kerr.

Am oare norocul să nu-ţi fiu complet indiferent?

>T< A W r . W . W

Tânara femeie ramase nemişcata, încremenită. Cum să răspundă la această întrebare? Ar fi putut să nege, dar ar fi fost oare pe deplin sinceră?

încă se întreba, când îi simţi buzele peste ale sale şi nu avu puterea să-l respingă. Cedă încă o dată sărutului său, cuprinsă brusc de slăbiciune, iar sângele îi zvâcnea în tâmple. O copleşi un val de dorinţă... îşi trecu braţele în jurul gâtului bărbatului, cu un geamăt înăbuşit.... apoi, ca şi când se trezise brusc dintr-un vis, tresări şi se îndepărtă. Oare ce demon pusese stăpânire pe ea? îşi pierduse orice control?

Kerr se strădui s-o reţină, prinzând-o de mână. Cu o voce răguşită, rugătoare, bâigui:

- Nina...

Aceasta înţelese foarte bine întrebarea pe care ar fi vrut s-o formuleze şi, adunându-şi toată voinţa, replică în şoaptă:

- Nu, Kerr. Nu pot...

Bărbatul îi dădu drumul şi o privi intens, cu ochi strălucitori.

- De ce refuzi... ceea ce ne îndeamnă unul spre celălalt, Nina?

Tânăra femeie închise o clipă pleoapele.

- Ar... fi mai bine să pleci. Te asigur...

Kerr se ridică şi-şi vârî mâinile în buzunare. Brusc, chipul îi părea cioplit în marmură.

- Te ascult... dar mă voi întoarce, exclamă. N-ai terminat cu mine, Nina Pitropulos.

Capitolul 5

- Mamă, mamă, priveşte cine vine! strigă Lacey.

înotând un bras energic, ajunse la mal. Nina, cuprinsă de o ciudată premoniţie, înţelese despre cine vorbea chiar înainte de a întoarce capul.

înotând la rândul său spre marginea iazului,

A| W rr A • • A • 1 W

îl văzu pe Kerr, în picioare în iarba, cu un zâmbet uşor pe buze. Probabil trecuse să-l întrebe pe Tate unde o putea găsi. Si în minte îi veniră ultimele sale cuvinte. Mă voi întoarce... N-ai terminat cu mine.

I le lansase cu cinci zile mai înainte şi de atunci nu se mai văzuseră. Nina îşi repetase neîncentat că, desigur, nu-şi dorea să-l înfrunte din nou. Totuşi, în fiecare seară, se simţea uşor dezamăgită că nu se arăta.

Tânăra femeie ieşi pe jumătate din apă şi se simţi brusc stânjenită de croiala costumului său de baie, care-i revela rotunjimea perfectă a sânilor şi picioarelor lungi, suple şi bronzate.

Bineînţeles, Kerr o învălui într-o lungă

privire. Nina se adânci în apă în grabă, până la umeri şi o binecuvântă pe Lacey care tocmai exclama:

- Mi-ai văzut progresele, Kerr? Mama m-a învăţat bras şi astăzi craul...

Bărbatul zâmbi larg:

- Trebuie să fie un excelent profesor, deoarece te descurci de minune, Lacey!

- De ce nu vii să înoţi cu noi? îl rugă fetiţa.

- Lacey, exclamă mama sa, cu siguranţă Kerr nu şi-a adus costumul de baie...

- Am un şort în maşină, răspunse Kerr, privind-o drept în ochi.

- Atunci, este perfect! Vino aşadar! exclamă Lacey, entuziasmată.

Zâmbetul lui Kerr deveni mai larg.

- Numai dacă este de acord şi mama ta... întoarseră amândoi capul spre Nina.

- Bineînţeles! declară aceasta pe un ton puţin aspru. De ce nu?

Kerr dispăru şi se întoarse trei minute mai târziu îmbrăcat doar cu un şorţ zdrenţuit din blugi. Muşchii trupului înalt, suplu, jucau cu o graţie felină sub soare.

înaintă până la capătul pontonului, în

locul unde apa avea cea mai mare adâncime şi execută un plonjon perfect înainte să apară între Nina şi fiica sa.

încântată, aceasta din urmă îl stropi cu apă şi

A W W . t w A I W A 1 1

începură sa se joace şi sa râda în hohote. Complicitatea spontană care apăruse între ei o

A

ului pe Nina. începu să înoate încet, gânditoare, la oarecare distanţă.

- Mamă! strigă din nou Lacey după un timp. De ce nu vii să te amuzi cu noi?

- Imediat, Lacey...

Kerr şopti ceva la urechea fetiţei şi aceasta pufni într-un râs vesel.

- Este adevărat! Ţi-e teamă că te vom trage de picioare, nu-i aşa, mamă?

Nina îşi muşcă buzele. Oare de ce nu putea să se distreze pur şi simplu cu ei, fără gânduri ascunse? îşi pierduse toată spontanietatea? Nu trebuia să facă pe morocănoasa, măcar pentru fiica sa...

- Vom vedea! izbucni râzând.

Si dispăru sub apă, alunecă până la ei, îl prinse pe Kerr de o gleznă, pe Lacey de alta

şi-i
AA IA ' ■ / n A J A J *
vârî cu capul în apă. Se îndreptară amândoi, fornăind. Lacey scotea strigăte de bucurie şi ochii lui Kerr, vizibil încântat că Nina li se alătura, străluceau.

- N-o vom lăsa să facă asta, nu-i aşa, Lacey?

Si, îmbinând vorba cu fapta, o trase la rândul
său pe Nina la fundul iazului.

Chiar înainte de a ieşi din nou la suprafaţă, tânăra femeie îi simţise mâna atingându-i talia, şi picioarele li se încurcară o clipă. Ieşind, Nina inspiră profund, conştientă că roşise din nou.
în prezenţa lui Kerr, avea tendinţa supărătoare de a se îmbujora ca o licean'. Asta nu i se mai întâmplase de ani de zile...

- Acum, suntem chit, glumi. Aşa că, vă rog, lăsaţi-mă să-mi recapăt respiraţia.

Spera ca Lacey, care se amuza înotând în cerc în jurul lui Kerr să nu-i observe tulburarea.

- De ce nu faceţi o cursă de la un capăt la celălalt al iazului? sugeră fetiţa. Apoi, voi

traversa şi eu cu învingătorul!

- Nu este drept, protestă Kerr râzând. Asta înseamnă că va trebui să înot de două ori mai mult!

- Pleci de la principiul că obligatoriu mă vei învinge? se prefăcu supărată Nina. Eşti foarte îngâmfat, Kerr Huston!

- Sau pur şi simplu realist, draga mea. Dar până la urmă, vom vedea... Pe care din noi pariezi Lacey?

- Pe tine, Kerr, replică puştoaica, aruncându-i mamei sale o privire glumeaţă.

- Ce fiică ingrată am adus pe lume! zâmbi Nina.

Spune-ne măcar de unde trebuie să plecăm şi vei face pe arbitrul.

- De la ponton... La semnalul meu, plecaţi!

Nina era o înotătoare excelentă, dar însoţitorul său se distanţă desigur cu mai bine de zece metri. Când ajunseră pe malul opus, Lacey striga cât o ţinea gura la celălalt capăt.

- Kerr a câştigat! Kerr a câştigat!

Tânăra femeie schiţă o strâmbătură comică.

- Mi se pare că ai devenit eroul fiicei mele, Kerr.

Acesta zâmbi, apoi deveni iar serios N-o văzuse vreodată pe Nina atât de dezirabilă ca în acea clipă. Picături de apă îi străluceau pe pielea netedă; costumul de baie alb şi larg răscroit i se mula pe trupul perfect, cu forme senzuale... Cred că aş prefera... să obţin favorurile tale, îi şopti.

îşi puse mâna caldă pe spatele tinerei femei şi o făcu să coboare până la şolduri, într-o mângâiere languroasă. Nina se înfioră:

- Kerr, te rog... când mă atingi astfel, mă faci să-mi pierd controlul.

De altfel, Lacey ne priveşte...

- Este prea departe pentru a vedea ce facem.

Sperând să-i scape, Nina intră din nou în apă, dar Kerr o urmă şi-i atinse pieptul. Tânăra femeie se încorcă. Bărbatul o privea avid, o chinuia cu mângâieri tot mai stăruitoare, mai precise. Apoi se apropie şi-şi puse buzele fierbinţi pe ceafa sa... Nina închise ochii, străduindu-se cu disperare să găsească puţin curaj de a rezista.

Dorinţa care o înfierbânta o lăsa fără

puteri, o făcea să cadă într-o ameţeală periculoasă. Dacă el insista fie şi o secundă în plus, nu îndrăznea să se gândească unde o va duce asta...

Respirând greu, îşi duse mâna la piept, scoase un geamăt înăbuşit şi apoi deschise ochii.

Un tumult de emoţii nedesluşite se citea pe faţa lui Kerr. Pasiune, încântare, tandreţe, dar şi o teamă indiscutabilă, deoarece înţelese la rândul său, treptat, că dacă îşi continua jocul periculos, nimic nu-l va mai putea opri...

Bărbatul se îndepărtă câţiva centimetri şi, întinzându-se pe spate pe apă, îşi aţinti privirea asupra cerului. Pentru mai multă siguranţă, era mai bine ca deocamdată să nu privească faţa acestei femei. Deoarece acum, trebuia să mărturisească: o îndrăgea mai mult decât şi-ar fi închipuit şi nici o alta nu-l tulburase vreodată în asemenea măsură.

Văzându-l încordându-se, Nina înţelese că-şi recăpătase controlul asupra lui; lăsă să-i scape un lung oftat, în care uşurarea se amesteca, fără să vrea, cu o vie dezamăgire.

Brusc, îşi dădu seama că Lacey îi striga:
A
- Mamă! Kerr! întoarceţi-vă!

Kerr se ridică, îi întâlni privirea şi zâmbi ironic şi tandru în acelaşi timp.

- Era gata să mă faci să-mi pierd complet capul, Nina...

"Şi tu!" ar fi dorit tânăra femeie să mărturisească. Din fericire, se stăpâni înainte de a-i ieşi aceste cuvinte din gură. Nu numai că se zăpăcise încât uitase de fiica sa, dar îi veneau în minte cele mai absurde fraze!

Oare cu ce putere stranie era înzestrat acest bărbat?

Cu o voce tremurătoare, şopti:

- Te-ar supăra... s-o însoţeşti pe Lacey la maşină, după ce ai traversat iazul cu ea? Cred că prefer să mă întorc singură, pe jos.

Kerr îi văzu gura tremurând; bănui că şi ea
regreta sărutul care nu avusese loc..... şi răspunse cu gâtul uscat:

- De acord, Nina. O vei găsi acasă în aproximativ un sfert de oră.

Bărbatul reuşise de această dată să-şi

păstreze sângele-rece, dar oare ce se va întâmpla data viitoare?

O anunţă pe Lacey că sosea şi se aruncă în

apă. Fără să privească în urmă, Nina urcă pe mal. Picioarele îi tremurau. Se simţea în cea mai

deplină confuzie şi, mergând să-şi găsească hainele, trebui să se corecteze de două ori pentru a-şi lega sandalele. Apoi, inspirând profund, îşi aruncă prosopul pe umăr şi porni pe cărarea îngustă, mărginită de ierburi şi muşchi, care ducea la fermă.

Drumul era mult mai scurt decât pe şosea şi când Kerr şi fiica sa sosiră, avusese timp să-şi usuce părul şi să se schimbe. îmbrăcată cu nişte pantaloni bej strâmţi şi cu o bluză uşoară de mătase, se agita prin bucătărie sporovăind cu Tate. Slavă Domnului, avusese timp să-şi vină în fire şi să-şi repete, unul câte unul, toate motivele pentru care nu se putea angaja în nici o relaţie cu Kerr Huston.

Tate îl întâmpină cu căldură pe tânărul bărbat.

- Intră, Kerr. îţi voi servi un pahar de ceai cu gheaţă. îi propuse şi Ninei unul. Neputând să refuze, aceasta acceptă şi veni să se aşeze lângă ei, evitând cu grijă privirea lui Kerr.

Tânărul bărbat îşi drese glasul.

- Lacey va fi cu siguranţă o excelentă înotătoare, exclamă. Am început s-o învăţ să plonjeze...

Fetiţa îi adresă o privire radioasă, apoi, la sfatul mamei sale, urcă să se schimbe şi ea.

- După o după-amiază întreagă de exerciţii, după cină va pica pur şi simplu de somn!

exclamă Tate râzând. Si apropo de cină, Kerr, de ce să nu te alături la a noastră? Nina a pus un pui la fript la cuptor...

Kerr ezită o clipă. Nina, fără să îndrăznească să ridice ochii spre el, îşi ţinu respiraţia, aşteptându-i răspunsul cu inima palpitând... în cele din urmă, tânărul bărbat spuse încet:

- Cu plăcere, Tate. Dar n-aş vrea să-i dau de lucru în plus fiicei tale...

- Să crezi tu! protestă bătrânul. Punem o farfurie în plus, atâta tot. Nu-i aşa, Nina?

- Bineînţeles, şopti aceasta.

Simţi un nod în gât. Cum naiba s-ar fi putut
At•^ . w WA, WA •
gândi să petreacă o seară întreagă în compania lui Kerr?

- Vino o clipă cu mine în hambar, îi spuse Tate musafirului său. Aş vrea să-ţi arăt noile scule pe care le-am achiziţionat...

Uşa de la bucătărie se închise după cei doi bărbaţi. Nina oftă profund şi rămase o clipă nemişcată, cu ochii în gol. "Totul va fi bine", îşi repetă cu înverşunare. "Nu voi fi singură cu el. Vor mai fi tata şi Lacey..."

Trebuia să se arate distantă, chiar rece. Ce se petrecuse la iaz nu trebuia să se mai repete şi trebuia să-l convingă pe Kerr cu orice preţ. Schiţă pentru ea însăşi un zâmbet trist. "Iată, a venit momentul să-ţi foloseşti talentele de actriţă, Nina... "

Puiul se rumenea în cuptor şi încăperea se umplu de un miros delicios.

Nina scoase din bufet o faţă de masă înfloratăă, aşeză masa cu grijă şi se dădu înapoi pentru a-şi admira opera. De obicei, familia se mulţumea cu seturi de masă lavabile şi cu farfurii foarte simple. Dar trebuia să-şi cinstească invitatul, ceea ce şi făcu! se gândi. Doar dacă...

Tatăl său, cu maliţiozitatea obişnuită nu-şi putea imagina oare că voia să-l impresioneze în mod special pe Kerr? îşi muşcă o clipă buza inferioară, apoi ridică din umeri. Regulile politeţei nu sufereau nici o excepţie.

Lacey veni să-şi ajute mama la ultimele pregătiri şi când cei doi bărbaţi reapărură, toată lumea trecu la masă. Fetiţa, moartă de oboseală cum prevăzuse bunicul ei, termină cuminte ce avea în farfurie şi urcă să se

culce imediat după ce mâncă desertul.

- Rareori am mâncat ceva atât de delicios, Nina, declară Kerr, lăsând furculiţa.

Era prima dată de la începutul mesei când i se adresa...

- Mulţumesc, murmură tânăra femeie.

Tate zâmbi larg.

- Fiica mea este un maestru bucătar. Ar trebui să ai ocazia să guşti mâncărurile suculente pe care le-a adus recent din California. Mai ales ce am mâncat într-o zi... Cum se numeşte, Nina? îmi scapă numele...

- Baclava.

- Asta este, întări Tate. Este vorba de un produs de patiserie cu miere şi nucă... Te lingi pe degete!

- Este un desert de origine greacă, preciză Nina.

Kerr îi aruncă o privire scrutătoare. Probabil, îşi spuse el, Nina luase obiceiul de a alege o bucătărie exotică pentru a-i face plăcere soţului său...

- N-am gustat niciodată aşa ceva, spuse bărbatul. Pare într-adevăr foarte apetisant.

Resemnată, tânăra femeie se aştepta ca tatăl său să-i sugereze s-o pregătească

pentru musafirul lor într-o viitoare zi, dar n-o făcu şi Kerr trecu la un cu totul alt subiect.

Nina prepară cafeaua şi ieşiră toţi trei s-o bea pe verandă. Cei doi bărbaţi se instalară în fotoliile de palmier şi Nina luă loc în hamacul instalat de tatăl său, după-amiază devreme. Cu

A A W l W A , 1 A l W

ceaşca în mână, bău încet, bucurându-se să nu intervină în conversaţie...

Din nefericire, imediat ce-şi termină cafeaua, Tate declară că se simţea obosit şi se scuză, lăsând-o singură cu Kerr.

Fu cuprinsă de o scurtă panică. Cum va putea înfrunta situaţia?

Căută cu disperare un pretext pentru a se retrage şi ea, când Kerr vorbi.

- Sănătatea tatălui tău începe să mă îngrijoreze şi pe mine. Simplul fapt de a merge până la hambar, la de-abia o sută de metri, a fost suficient, i-a tăiat complet respiraţia.

- {tiu. Dar se dovedeşte imposibil să-l conving să se consulte...

- Va trebui totuşi să se hotărăscă până la urmă! Voi încerca să-i vorbesc despre asta,

cu discreţie. Rămaseră mult timp tăcuţi în întuneric. Din când în când, o cucuvea dintr-un arbore vecin, scotea un strigăt uşor şi plângător.

Brusc, prin mintea tinerei femei trecu o bănuială. Tatăl său urca rareori să se culce atât de repede... Oare n-o făcuse intenţionat, dintr-un fel de viclenie glumeaţă, pentru a-i lăsa singuri?

în mod ciudat, în clipa în care se gândea la asta, Kerr formulă aceeaşi idee cu voce tare.

- Mă întreb dacă Tate nu ne-a lăsat singuri intenţionat.

- Cu siguranţă, nu! protestă imediat tânăra

p · (' W w 1 w

femeie, fără s-o creadă.

- Nu sunt atât de sigur, zâmbi Kerr. Si dacă asta este situaţia, chiar îi sunt recunoscător.

- Nu vorbeşti serios!

Nina se agita pentru a se instala mai confortabil în hamac, stânjenită. Venise clipa să se lămurească lucrurile, dar nu ştia foarte bine de unde să înceapă.

- Kerr, în ceea ce priveşte... ce s-a întâmplat astăzi la iaz

Se aştepta la orice, în afară de brusca sa reacţie şi tresări văzându-l ridicându-se şi venind să se instaleze alături. Sub greutatea sa, hamacul se întinse; se afla strânsă lângă el. Neglijent, Kerr îşi trecu un braţ peste umărul său... Ar fi trebuit să pretexteze o scuză, să aleagă unul dintre fotolii, dar, hipnotizată de calda prezenţă a celuilalt, nu se mişcă. în copac, cucuveaua scoase un nou strigăt. Noaptea îi învăluia ca un mantou greu de satin. Sunetele ascunse ale naturii părură să devină brusc surde, liniştite, îndepărtate...

Când Kerr, extrem de încet, înclină capul pentru a pune stăpânire pe buzele sale, avu impresia că inima i se opri. într-un fel de ameţeală, îi răspunse la sărutul avid, stăruitor, aproape sălbatic... Se supuse încă o dată fără să poată rezista ciudatei puteri magice pe care o degaja bărbatul. Trupul i se destinse, părea că pluteşte; fără să vrea, mâinile i se ridicară pentru a înconjura gâtul lui Kerr şi se înfioră sub mângâierile sale delicate, ameţitoare, nuanţate de o profundă

tandreţe.

- Nina... îi şopti la ureche, cu o voce răguşită. Mai sărută-mă.

Nu putea, nu voia să-l refuze. O forţă misterioasă îi anihilase complet voinţa. O făcu şi, în braţele sale deveni mai suplă decât o
trestie. . îmbrăţişarea lor dură mult, aproape o
veşnicie. Cu ochii pe jumătate închişi, păreau să descopere un univers întreg de senzaţii şi în acelaşi timp să-l recunoască, de parcă l-ar fi trăit într-o viaţă anterioară. Nina dorea de acum să afle totul despre acest bărbat, să-i descifreze cele mai tainice şi mai enigmatice aspecte ale personalităţii.

După ce o sărută, Kerr îşi lăsă gura să se plimbe peste ceafa şi peste umerii tinerei femei, lăsând o urmă fierbinte care o făcu să se înfioare.

- Când te ţin lângă mine, murmură bărbatul, am ciudata impresie că dobândesc o forţă supraomenească şi în acelaşi timp o teribilă vulnerabilitate. Mă simt complet la bunul tău plac şi totuşi am dorinţa de a te

proteja, de a te păstra... Toată viaţa, n-am cunoscut o emoţie asemănătoare. Dar tu, Nina?

Incapabilă să formuleze o frază coerentă, aceasta bâigui:

- Nu... ştiu...

Kerr zâmbi şi mâna i se strecură în decolteul bluzei şi-i atinse vârfurile ridicate şi sensibile ale sânilor. Nina lăsă să-i scape un geamăt slab.

- Nina, îi şopti în limba indienilor poewnce, "ru ti raparihrit".

Tânăra femeie nu înţelese sensul cuvintelor, dar ce importanţă avea? Gesturile nu arătau nici o ambiguitate. îi trezea în trup cele mai încântătoare senzaţii, de mult adormite... şi

l W tA WA 1 W W l

voia să se adâncească în ele fără să se mai gândească la nimic altceva. Mâna lui Kerr coborî, îi explora conturul suplu şi ferm al pântecului, şoldurile...

Doar atunci Nina înţelese că va pretinde mai mult de la ea şi tresări ca trezită dintr-un vis, gândindu-se brusc la Tate şi la Lacey, care dormeau în casă, la câţiva paşi.

- Nu, îl rugă, umezindu-şi buzele uscate. Te rog...

Cât o costa să-l respingă astfel! Consternată, îl văzu ridicând spre ea o privire descumpănită, năucită...

- Nu... pricep, Nina. Credeam că dorinţa ta este egală cu a mea şi...

Tânăra femeie îl respinse cu blândeţe, cu inima strânsă.

- îmi... pare rău. Toate acestea n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată...

Kerr se ridică în picioare şi rămase o clipă nemişcat, cu ochii întorşi spre câmpia întunecată.

Cu pumnii strânşi în buzunare, se blestemă în sinea sa. Se purtase cu o grabă de neiertat, fără cel mai mic respect pentru sentimentele tinerei femei.

- Te rog... să mă ierţi, Nina, spuse cu o voce răguşită. N-ai depăşit încă pierderea soţului tău, nu-i aşa?

Tânăra femeie rămase interzisă. Nu, nu se mai gândea la Stephanos în acest fel. Ar fi fost uşor să-l lase pe Kerr să creadă contrariul, dar îi datora un răspuns sincer.

- Nu... este vorba despre asta, Kerr. îmi

regret soţul, desigur, dar n-am mai avut.... viaţă conjugală de mult. Pur şi simplu... nu mă simt încă pregătită...

- Am mers prea repede, încuviinţă bărbatul. Dar nu dramatiza, te implor. Am schimbat câteva sărutări, nimic mai mult...

Nina lăsă capul în jos şi-şi muşcă buzele. Evident, Kerr dorea s-o liniştească amabil. Oare se îndoia de efectul devastator pe care-l avea asupra ei cea mai mică mângâiere a sa?

- Ai dreptate, şopti tânăra femeie. Am reacţionat nepotrivit.

Bărbatul îi mângâie tandru obrazul.

- înţeleg. Am acţionat prea curând... Totul este din vina mea. Dar atât de greu.... să-ţi rezist!

Nina zâmbi printre lacrimile care, în ciuda voinţei sale, izbucniră şi-i şiroiau pe obraji ca o ploaie călduţă. Apoi, luă o clipă mâna lui Kerr în a sa, admirând modul în care i se contura profilul pe cerul nopţii. Când fu sigură că vocea nu-i tremura prea tare, reluă:

- Sunt fericită că... am lămurit toate

astea. Astfel, pe viitor vom evita... să deviem din nou...

Bărbatul zâmbi la rândul său. Nina prea hotăra dinainte viitorul, dar preferă să-şi păstreze observaţia pentru el însuşi.

După un ultim sărut pe obraz, Kerr plecă şi Nina, cu paşi lenţi, se duse să se culce. Rămase mult timp cu ochii deschişi, fără să reuşească să adoarmă. Gesturile şi vorbele lui Kerr o obsedau, ca o amintire în acelaşi timp melancolică şi încântătoare, de care era imposibil să scape.

Capitolul 6

A doua zi dimineaţa, Mary Jane telefonă pentru a o invita pe Lacey să vină să-şi petreacă după-amiaza la piscină, cu copiii săi. Fetiţa acceptă propunerea cu entuziasm şi Nina promise s-o aducă ea cu maşina.

După prânz, porniră la drum. Lacey dispăru sub protecţia gazdei sale şi Nina se duse la doctorul Hallford, care de ani de zile îngrijea familia.

Bătrânul bărbat cu părul alb, de altfel excelent medic, era unicul practician din Bluehawk şi Nina găsi în sala de aşteptare vreo cincisprezece clienţi. Resemnată, luă loc pe ultimul scaun rămas liber. Nu îndrăznise să telefoneze pentru a stabili o întâlnire, pentru a nu-l alerta pe Tate şi nu se îndoia că va trebui să aibă mult timp răbdare.

Când, în sfârşit, asistenta o făcu să intre, era aproape ora cinci. Doctorul Hallford, care o

A W t . > 1 V . A . A
• W A

cunoştea încă din copilărie, o întâmpină zâmbind.

- Nina! Ce surpriză plăcută! Ai devenit mai frumoasă ca niciodată, draga mea.

în ciuda îngrijorării, tânăra femeie zâmbi la rândul său şi se aşeză pe fotoliul mare din piele roasă, care se afla în faţa unui birou acoperit cu documente şi reviste medicale. "Doc Hallford", cum i se spunea cu afecţiune, ştiuse întotdeauna să-i facă să se simtă în largul lor şi pe cei mai îngrijoraţi bolnavi.

Redevenind serios, murmură:

- Condoleanţe pentru dispariţia soţului tău, Nina.

- Mulţumesc.

- Stiu că Tate este încântat că tu şi Lacey v- aţi refugiat la el.

Doctorul se aşeză la rândul său pe un fotoliu care gemu sub greutatea lui şi, pentru a se simţi mai comod, îşi descheie gulerul cămăşii, reluând:

- îmi pare cu adevărat rău că te-am făcut să aştepţi atât de mult, draga mea copilă.

- Nu vă scuzaţi, vă rog! Ar fi trebuit să stabilesc o întâlnire, dar veţi înţelege imediat de ce n-am putut.... am venit să vă vorbesc despre tata.

Doc Hallford dădu din cap.

- Desigur, fără acordul său!

- Da. Ştiţi că refuză să se trateze...

Bătrânul bărbat îşi trecu mâna prin păr.

- Din păcate! Ce ţi-a spus exact despre starea sa de sănătate, Nina?

- Mi-e teamă că foarte puţine lucruri. Slăbiciune cardiacă, o stare proastă a arterelor... în zadar încearcă să mă convingă că este absolut inofensiv, nu-l cred. Slăbiciunea sa mă sperie.

- Nu-ţi voi ascunde adevărul, declară medicul încrucişându-şi mâinile şi punând coatele pe birou. Dacă Tate nu ia imediat măsurile care se impun, sănătatea i se va deteriora şi riscă să devină invalid. Ce-i mai exasperant, este că o operaţie simplă şi nepericu- loasă ar fi suficientă pentru a preveni asta. Dar

r w A W W A

o refuză cu încăpăţânare...

- De când a murit mama la spital, se teme de tot ce aminteşte mai mult sau mai puţin de medicină, oftă Nina. N-a vrut să înţeleagă niciodată că mama făcea parte din numărul foarte mic de oameni alergici la anestezice, iar chiru- rugul nu era deloc responsabil de accident.

- Sunt la curent. Mi-a povestit de mai multe ori întâmplarea... Totuşi, spitalul în care doresc să-l trimit este cel mai modern din Oklahoma. Va fi sub supraveghere permanentă şi nu i se va putea întâmpla nimic... Decât să se simtă mult mai bine după intervenţie! După părerea mea, foloseşte inconştient decesul soţiei sale ca pretext, dar pur şi simplu îi este teamă că

dacă va fi adormit, nu se va mai trezi. Este destul de frecvent.

- Aş merge mai departe, îi întări Nina spusese. îi este groază să se simtă depinzând de semenii săi, iar la spital se teme că va fi la cheremul medicilor şi infirmierelor. Are un caracter foarte invidualist şi întotdeauna s-a bazat doar pe el.

Doctorul Hallford se încruntă.

- Va trebui să-l convingem până la urmă... Dar cum am putea-o face?

Nina făcu un gest de neputinţă.

- Chiar nu ştiu! Degeaba îi sunt fiică, nu mă ascultă mai mult decât pe altcineva.

- încearcă să-l sperii, insistă asupra faptului că s-ar putea să devină invalid. Probabil este singura soluţie.

După ce-şi luă rămas-bun de la bătrânul medic, Nina ieşi în stradă, destul de disperată. I se confirmaseră toate neliniştile. Realmente operaţia se impunea, dar cine ar fi ştiut să-l facă pe Tate să asculte de raţiune?

îşi consultă ceasul; era trecut de ora şase. Probabil Lacey o aştepta de mult la

Mary Jane. Urcă în maşină şi ajunse cu toată viteza la casa familiei Driskell.

Fiica mai mare a cuplului, Casie, în vârstă de opt ani, îi deschise uşa. Ca şi fratele său Bertie, avea o faţă care râdea şi plină de pistrui.

- Bună ziua, doamnă Pitropulos, spuse cu amabilitate. Mama mi-a spus să vă conduc până la bucătărie, unde supraveghează o mâncare.

Nina îi zâmbi şi o urmă. Mary Jane, cu un şorţ legat în jurul taliei pline, învârtea o lingură de lemn într-o mâncare cu sos care mirosea delicios. îşi salută vizitatoarea şi adăugă:

- Copiii au înotat atât de mult, încât mureau de foame! Le-am pregătit o gustare copioasă.... S-au instalat în patio.

- îmi pare foarte rău, se scuză Nina, jenată. N-am crezut că voi întârzia atât de mult.

Mary Jane ridică ochii spre ea şi Nina avu curioasa impresie că o cerceta, ca pentru a-i sonda sau testa reacţiile. După o scurtă tăcere, reluă:

- Am încălzit cafeaua.... bea o ceaşcă în

compania mea până când termină copiii.

- Cu plăcere, murmură Nina, intrigată.

Oare ce avea Mary Jane în minte?

Trecură într-o cameră mică, intimă. Gazda puse tava pe o masă joasă şi o invită pe Nina să se aşeze pe o canapea acoperită cu catifea.

- îţi mulţumesc din tot sufletul că ai invitat- o pe Lacey, spuse aceasta din urmă. Nu-şi găsea locul la ideea de a veni aici.

- M-au surprins talentele sale de înotătoare, replică Mary Jane, cu o nouă privire scrutătoare. I-ai dat tu însăţi lecţii, nu-i aşa?

- Da, dar n-a fost greu deloc. încă de la început a arătat aptitudini extraordinare...

Mary Jane plecă ochii spre ceaşca sa.

- Este şi... o fetiţă foarte guralivă!

Stupefiată, Nina ridică sprâncenele. Lacey se
simţea în largul ei în compania altora, dar cu siguranţă nu te epuiza mergându-i gura ca o meliţă!

- Presupun că date fiind împrejurările, a fost extrem de bucuroasă şi înclinată să sporovăiască, spuse cu prudenţă.

- De exemplu, ne-a lăsat să înţelegem că sunteţi frecvent vizitaţi de Kerr Huston, insinuă interlocutoarea sa, cu prefăcută nonşalanţă.

Aşadar, asta era! Lăsând cafeaua de care de- abia se atinsese, Nina o privi pe Mary Jane drept în ochi.

- Este absolut exact, a trecut de câteva ori...

- La invitaţia ta?

Nina simţi că-i sare muştarul. De ce se amesteca?

- Nu-mi amintesc, ripostă tânăra femeie pe un ton tăios. Are vreo importanţă?

- într-un sens, da, replică cealaltă fără să se fâstâcească. Urmează-mi sfatul, evită să începi orice relaţie cu acest personaj.

- N-am nici cea mai mică intenţie să-mi discut viaţa personală cu nimeni, Mary Jane!

Mary Jane îşi muşcă buzele, apoi răspunse, părând să-şi impună calm:

- Doream pur şi simplu să-ţi dau un sfat de prietenă... Violenţa reacţiei tale mă face să mă gândesc la ce-i mai rău. Crede-mă, că regret.

La rândul său, Nina se strădui să-şi

păstreze sângele-rece.

- Dacă ţii să ştii, n-am cu Kerr Huston decât relaţii de bună vecinătate. Acestea fiind spuse, chiar dacă nu este cazul, am considerat intervenţia ta deplasată...

Mary Jane se îmbujoră si tonul îi deveni înţepat.

- Iată-te devenită insuportabilă! Să fi uitat, din întâmplare, că de acum esti angajată de municipalitate si că părinţii care plătesc impozite vor avea anumite drepturi faţă de faptele si de gesturile tale?

- Nu sunt de acord. Atât timp cât nu exercit asupra copiilor nici o influenţă subversivă sau nocivă, modul în care trăiesc si relaţiile mele, mă privesc doar pe mine.
A

- Depinde. îmi permit să-ţi amintesc că n-ai fi obţinut această slujbă dacă Albert si cu mine nu ne-am fi folosit influenţa...

Nina nu era pe deplin convinsă de asta, dar căutând să evite cu orice preţ să se înfurie, murmură cu buzele strânse:

- Sunt conştientă de asta si vă sunt recunoscătoare, dar, după părerea mea, cele două lucruri n-au nimic în comun.

Mary Jane medită o clipă, bătând nervoasă cu unghiile lăcuite în ceaşcă, apoi reluă cu un zâmbet silit:

- Nu sunt oarbă, Nina. Dacă-ţi plac oamenii aroganţi, Kerr este destul de seducător, admit asta. De asemenea, nu mă îndoiesc că te simţi puţin singură... Dar încă o dată, din pură prietenie, te invit să te gândeşti bine şi să fii prudentă. Cunoşti tensiunea extremă care există actualmente între locuitorii din Bluehawk şi indieni. Dacă vrei să-ţi păstrezi slujba, evită-l pe Kerr Huston!

Acest pretins "sfat de prietenă", se gândi Nina cu amărăciune, avea toate aparenţele unei ameninţări de-abia voalată. Hotărât lucru, Mary Jane nu se schimbase prea mult din colegiu. Când acorda o favoare, se simţea imediat în drept să pretindă mult mai mult în schimb...

Cercul de fier al unei teribile migrene începu să-i strângă capul. Cum să facă? Ar fi trebuit să fie posibil să simpatizeze cu Kerr Huston şi în acelaşi timp să-şi păstreze slujba şi să găsească prieteni de vârsta ei pentru Lacey. Oriunde în altă parte în lume,

aceste pretenţii simple ar fi părut absolut normale. Aici, la Bluehawk, asta lua aspectul unui scandal. Oricum, deocamdată, nu va mai rămâne un minut în plus la Mary Jane.

- în tot cazul, îţi mulţumesc pentru amabilitate, exclamă pe un ton puţin sarcastic. Acum trebuie să plec, sau Tate se va întreba ce mi s-a întâmplat.

După ce o strigă pe Lacey, îşi luă rămas-bun şi Mary Jane, deşi vizibil ofensată, avu bunăvoinţa s-o însoţească până la uşă.

O dată în maşină, spre surprinderea Ninei, fetiţa se ghemui pe scaunul său, fără să deschidă gura.

- Te simţi obosită, draga mea? o întrebă tânăra femeie.

- Da. Au o piscină frumoasă, nu-i aşa?

- Este adevărat, dar personal prefer încă iazul bunicului tău.

Lacey păstră o clipă tăcerea, apoi reluă:

- Şi eu... dar spune-mi, de ce nu-l place mama lui Casie pe Kerr?

Nina crispă imperceptibil mâinile pe volan.

- Ce te face să crezi asta, Lacey?

- Ei bine, când i-am spus că vine uneori

să înoate cu noi, a răspuns că... ar trebui să-ţi alegi prietenii cu mai mult... "discernământ". N-am înţeles acest cuvânt, dar presupun că nu era foarte drăguţ.

Oare cum îndrăznea Mary Jane să facă o asemenea observaţie în faţa unei copile?

- Probabil a vorbit fără să se gândească... în tot cazul, nu te îngrijora. Ne putem alege prietenii fără să ne preocupe părerea oamenilor, nu-i aşa?

- Sunt mulţumită, răspunse repede Lacey. Mi-a fost teamă să nu te decizi să încetăm să-l vedem pe Kerr.

- De ce naiba aş face un asemenea lucru? exclamă Nina, înfuriată. Nici nu se pune problema!

Se gândise efectiv să înceteze orice relaţie cu el... dar desigur, nu la sfatul lui Mary Jane, nici pentru motive asemănătoare!

Totuşi, deocamdată o aşteptau preocupări mai importante. După ce o duse pe Lacey la culcare, se hotărî pentru a mia oară ca în aceeaşi

seară să-şi pună tatăl în temă în legătură cu sănătatea sa.

Hotărâse că cel mai bun mijloc era să meargă drept la ţintă şi să nu-i ascundă nimic din adevăr.

- Tată, am fost să-l văd pe doctorul Hallford,

A

astăzi, îi spuse. în legătură cu tine.

Tate îşi turnă o ceaşcă de cafea şi mormăi:

- O vizită cu totul inutilă... Ai pierdut doar câţiva dolari degeaba!

- Nu sunt atât de sigură. M-a convins că trebuie să te operezi şi i-am promis să-ţi vorbesc despre asta. Nu poţi avea decât avantaje...

- Dacă ies viu din mâinile chirurgilor! o ironiză bătrânul.

Nina îşi reţinu un oftat. Trebuia să aibă răbdare...

- Ascultă-mă. Dacă nu te hotărăşti pentru intervenţie, rişti să devii invalid, mă înţelegi? Cinstit, nu te simţi bine. Imaginează-ţi...

- Ajunge, Nina! o întrerupse Tate.

Se străduia să vorbească puternic, dar

tânăra femeie îi auzi în penumbra verandei respiraţia grea. N-ar fi trebuit să-i dea ocazia să se agite...

- Stiu că ai făcut-o cu bune intenţii, continuă bătrânul, dar nimeni nu va lua această decizie în locul meu, iar pe viitor, îţi cer să nu mai abordezi subiectul.

Se ridică greu, apoi fără să mai adauge nimic, dispăru în casă.

Nina îşi frământa mâinile, profund tulburată. Desigur, nimeni nu-l putea obliga s-o facă împotriva voinţei sale. Dar de ce nu voia să-şi dea seama că starea i se înrăutăţea şi că, în curând, va fi prea târziu?

Spre sfârşitul verii, părăsea din ce în ce mai puţin fotoliul său şi chiar Lacey îi arunca uneori priviri îngrijorate. Nina nu ştia încotro s-o apuce.

Kerr îi vizită de două ori şi, la invitaţia lui Tate, rămase la cină. Venirea sa o bucură profund pe Lacey şi retrezi dureroasa dilemă a Ninei. Bărbatul acesta o tulbura şi o atrăgea mai mult decât oricând, dar în acelaşi timp era conştientă de teribilele complicaţii pe care le-ar fi adus o relaţie

între ei. Reuşise să facă în aşa fel încât să nu se mai afle vreodată singură cu el şi, ca şi când înţelesese mesajul invizibil, Kerr nu mai apăru timp de mai multe săptămâni.

într-o după-amiază, după siestă, Lacey se duse, ca de obicei, să ia ziarul local din cutia de scrisori. Se întoarse şi-l dădu bunicului, apoi se prăvăli pe canapea şi izbucni în lamentarea obişnuită a copiilor fără ocupaţie.

- Ce aş putea face, mamă?

Din bucătărie, Nina răspunse:

- Ai hrănit animalele?

- Da...

- Le-ai dat apă?

- Da, repetă fetiţa cu o voce jalnică. Mamă, de ce n-a mai venit Kerr să ne vadă?

Nina, care tocmai pătrunse în salon, surprinse privirea pătrunzătoare a tatălui său aţintită asupra ei. întoarse ochii.

- Este foarte ocupat, Lacey.

- Dar trece prin faţa casei noastre de două ori pe zi, mergând la birou! De ce nu se opreşte?

Tate, cu un aer ironic, lăsă o clipă pe genunchi "Ecoul Bluehawk".

- Poate se teme de răceala primirii.... şopti.
- Răceală? repetă Lacey, fără să înţeleagă. Dar este atât de cald, afară! Ar trebui să-i placă
w w w . w w A . w
să găsească puţină răcoare în casa noastră... Nina îşi fulgeră tatăl cu privirea.
- Nu asta este problema, draga mea. Zâmbetul lui Tate se lărgi.
- într-adevăr... Poate face un duş rece la el acasă. De ce să vină s-o caute aici?
- Nu înţeleg, mamă, se lamentă fetiţa. Despre ce vorbeşte bunicul?
- Spune prostii, nu-l asculta! replică Nina, cu buzele strânse.
Bătrânul izbucni în râs şi se ascunse după ziar.
Slavă Domnului, Lacey deja nu-i mai acorda atenţie.
- Mă plictisesc... reluă fetiţa.
Mamei sale i se făcu milă şi-i zâmbi.
- N-a mai rămas decât o săptămână de vacanţă, Lacey. Apoi, vei vedea că vei fi foarte
ocupată... Până atunci, dacă vrei, putem

face în bucătărie tarte mici cu ce a mai rămas din cocă.

- Bună idee! exclamă Lacey. Dar nu te mişca... mă voi ocupa singură!

Dispăru, şi Nina îi luă locul pe canapea.

- Ascultă asta! exclamă Tate, lovind cu degetul o pagină din ziar. "Kerr Huston, purtătorul de cuvânt al Biroului Central al Indienilor pownce", ne-a declarat că tribul a votat în unanimitate creditele pentru deschiderea unei uzine de scaune din palmier. Cercetarea prealabilă a pieţii îi permite să afirme că nu vor exista dificultăţi în desfacerea produselor. Instituţia va angaja la început cincizeci de persoane şi speră să înceapă activitatea chiar din primele luni ale anului viitor... "

Articolul preciza că activităţile acestei noi întreprinderi asociate celor ale hotelului şi sălii de bingo, vor da după indieni un îndemn considerabil economiei regiunii.
Totuşi, un întreprinzător local venea să tem-
pereze entuziasmul purtătorului de cuvânt.
După ce declarase că dorea să rămână anonim,
afirma: "Singurii care vor beneficia de acest

pretins îndemn, vor fi înşişi indienii. Proiectul pare catastrofal pentru toţi cei care nu ţin de rezervaţie. Indienii îi ignoră deja pe comercianţii din Bluehawk, preferând să se aprovizioneze la Cleveland... Vom suferi toţi în urma deschiderii acestei uzine".

- Ce rea-credinţă! exclamă Tate furios. De ce acest anonim curajos nu precizează că dacă indienii renunţă la mărfurile din oraşul nostru, este pentru că sunt primiţi aici extrem de rău de ani de zile?

Nina dădu din cap şi-i întări spusele încrun- tându-se:

- Autorului articolului pare să-i facă anumită plăcere să arunce gaz peste foc... După părerea mea, ne îndreptăm spre o catastrofă.

Meditä o clipă şi adăugă:

- Câţi copii indieni frecventează şcoalile noastre, ştii?

- Aproximativ o treime, deoarece din rezervaţie n-au încă posibilitatea de a primi destui. De ce întrebi?

- Mă întrebam dacă n-aş putea întâlni dificultăţi în munca mea. Numai să nu se perpetueze antagonismul care există între

părinţi şi la cei mai tineri...

- Depinde, mormăi Tate. Când nu se amestecă adulţii, cei mici se înţeleg foarte bine.

A

într-un sens, nu greşise. Oare Lacey nu legase spontan prietenie cu Bertie şi cu Casie Driskell? Cu toate acestea, nu mai fusese invitată vreodată la ei... Şi cu o săptămână înainte de a începe şcoala, Nina nu se putea împiedica să simtă o oarecare nelinişte pentru fiica sa.

în acea noapte, multe coşmaruri tulburară somnul tinerei femei. într-unul, o haită de câini o urmărea lătrând pe strada mare din Bluehawk. în altul, nişte copii se băteau ţipând...

Se trezi brusc, puţin după miezul nopţii, cu inima palpitând. în ciuda ferestrei deschise, domnea o căldură înăbuşitoare.

Brusc, adulmecă aerul şi se încruntă. Un miros neobişnuit tocmai o alerta. Mirosea a ars!

Cu mâinile tremurând, făcu mai întâi înconjurul casei; totul era perfect normal. Deschise uşa verandei şi aruncă o privire

spre hambar, dar nici de acolo nu venea focul.

Tot mai neliniştită, căci mirosul persista, coborî pe alee pentru a examina câmpia înconjurătoare. Era un incendiu undeva, era sigură de asta. Privi la dreapta, la stânga... şi brusc, zări la o oarecare distanţă o lumină ameninţătoare, care înroşea cerul întunecat.

îi trebuiră câteva secunde pentru a înţelege, apoi şocul o făcu să se clatine.

Ferma lui Kerr!

J • W W 1 . A

Cuprinsă de panică, se grăbi în camera tatălui său pentru a-l anunţa.

După ce a inspirat profund, murmură cu o voce tremurătoare:

- Tată, trezeşte-te, te rog... ferma Huston este în flăcări!

Bătrânul se ridică, bombăni câteva cuvinte, apoi îşi găsi luciditatea.

- Să nu ne pierdem capul, poate este un hambar. Cu tot fânul depozitat, pe căldura asta...

Aceasta era marea teamă a fermierilor. Dacă baloturile de lucernă conţineau prea multă umiditate, focul izbucnea uneori spontan şi nu mai aveau atunci decât să privească hambarul mistuindu-se, împiedicând incendiul să se întindă la restul clădirilor.

Tate îşi căuta deja papucii, dar Nina îl opri cu un gest.

- Rămâi aici cu Lacey. Mă duc eu.

Tate protestă furios.

- îmi cer să rămân aici, cu braţele încrucişate, în timp ce ferma vecinului meu se face cenuşă? în nici un caz! Trezeşte-o pe Lacey şi îmbrac-o. Va veni cu noi. Şi telefonează la pompieri... Nu este nici o

secundă de pierdut!

Capitolul 7

- Au fost deja anunţaţi, spuse Nina, lăsând receptorul. Maşina cisternă este pe drum.

Tate o ajuta pe Lacey să îmbrace o bluză şi nişte blugi.

- Kerr nu este rănit, nu-i aşa? întrebă fetiţa cu teamă, înăbuşindu-şi un căscat.

Tate şi Nina schimbară o privire încărcată de îngrijorare.

- Probabil că nu, draga mea, îi răspunse bunicul cu o voce slabă.

- Cu siguranţă, el este cel care a chemat pompierii, întări Nina.

Dar inima îi bătea să-i spargă pieptul...

- Mă duc să mă îmbrac, reluă, dându-şi brusc seama că era încă în halat. Ne întâlnim într-o clipă, la maşină.

La întoarcerea în camera sa, îmbrăcă primele haine care îi căzură în mână. O chinuia doar o idee obsedantă: "Măcar să nu i se fi întâmplat nimic... măcar să fie teafăr şi sănătos..."

Două minute mai târziu, mergeau cu

toată viteza spre ferma Huston. Pietrişul scrâşnea sub roţi şi Nina era gata să derapeze la fiecare viraj.

- încetineşte puţin, o sfătui Tate, cu un aer încordat. Nu rezolvi nimic dacă nimerim în şanţ.

Nina aruncă o privire la indicatorul de viteză şi observă că, pe aceste mici drumuri de ţară, depăşise uşor o sută de kilometri la oră. Ridică piciorul de pe acceleraţie şi se strădui să-şi relaxeze puţin muşchii încordaţi la maximum.

Brusc, în spatele lor se auzi sirena pompierilor şi tânăra femeie trase cu prudenţă pe dreapta, pentru a-i lăsa să treacă. Vehiculul greu îi depăşi într-un nor de praf.

- Au trimis cel mai recent camion al lor, comentă Tate. Cu atât mai bine, deoarece dispune de o cisternă mult mai mare... Dar când arde un hambar, oricum este imposibil să-l salvezi. Din fericire, Kerr lucrează şi pentru rezervaţie, deoarece dacă stocurile de lucernă s-au făcut scrum, ar fi practic ruinat...

Ajungând la locul sinistrului, văzură mai

multe maşini ale vecinilor, parcate deja pe marginea străzii. Nina opri motorul şi ieşi în grabă.

- Rămâi cu mine, îi ordonă fiicei sale, luând- o de mână.

Aleea făcea o curbă. Apropiindu-se, descoperiră clădirile... şi Tate scoase o exclamaţie.

- Nu este hambarul... Este casa!

Cu picioarele tremurând, Nina privi consternată ansamblul calcinat al casei. Acoperişul era prăbuşit; flăcări înalte distrugeau încă ce rămăsese din pereţi şi furtunul pompierilor, cât de puternic ar fi fost, de-abia le venea de hac.

Cu nelinişte, tânăra femeie parcurse cu privirea mulţimea care se înghesuia în jurul ruinelor... şi, când îl zări pe Kerr fu gata să scoată un strigăt de uşurare. Trăia!

- Fumul mă înţeapă la ochi, spuse Lacey cu o voce slabă.

- Nu mai înainta, o sfătui Nina. Ar trebui să rămâi cu ea, tată...

- Nici vorbă. Mai sunt în stare să ţin o căldare cu apă!

Si îmbinând vorba cu fapta, se duse să se

alături şirului care stropea partea mai puţin atinsă a clădirii.
A
- întoarce-te în maşină, Lacey şi nu te mai mişca de acolo, ordonă Nina. Voi veni şi eu foarte repede.

Fetiţa se supuse şi mama sa se îndreptă spre Kerr, care se îndepărtase pentru a se odihni puţin. Contempla ruinele cu o privire fixă.

Nina se apropie cu paşi lenţi. Chipul bărbatului era acoperit de funingine şi praf; la tâmple avea picături de transpiraţie.

Instinctiv, scotoci în buzunarul pantalonilor şi scoase o batistă pe care i-o întinse. Bărbatul îşi şterse obosit fruntea în lumina flăcărilor,
Nina observă că avea ochii injectaţi. Evident, se lupta de mult timp cu incendiul şi era mort de oboseală. Numai o hotărâre înverşunată îi permitea să se ţină încă în picioare.

- Mulţumesc, murmură el, înapoindu-i batista.

Datorită fumului inhalat, avea vocea răguşită, şuierătoare.

- Dormeai când a început? întrebă Nina.

Kerr dădu din cap.

- Da. Din fericire, am instalat un detector de incendiu acum aproximativ un an... Asta mi-a salvat probabil viaţa.

- Slavă Domnului!

Zeci de cuvinte i se îngrămădeau pe buze. Cuvinte pe care le-ar fi putut spune cu fraze sacadate, care i-ar fi trădat teribila teamă pe care o simţise şi imensa uşurare de a-l şti viu... Dar se dovedi incapabilă să le rostească. în ultimul timp, pusese o prea mare distanţă între

• >T-< . • /*V W W W A t A »

ei. Totuşi, fără să se poată stăpâni, îşi puse mâna tremurătoare pe braţul lui.

Kerr îşi aţinti asupra ei ochii negri ca smoala,

apoi îi acoperi mâna cu a sa.

- Pari... tulburată, îi şopti.

Nina zâmbi emoţionată. Bărbatul dădea dovadă de compasiune faţă de ea, în timp ce ea ar fi trebuit să-l îmbrăţişeze, să-l consoleze...

- Eram...moartă de îngrijorare.

îşi stăpâni lacrimile care-i veniră în ochi şi

adăugă:

- Stii exact în ce clipă a început focul?

- Nu. Căminul se afla în bucătărie, în spatele casei. Instalaţia era veche şi poate nu corespundea normelor de securitate.

Priviră o clipă pompierii care părea să vină treptat de hac focului puternic. Apoi, Kerr reluă gânditor:

- în tot cazul, compania de asigurări va face cu siguranţă o anchetă... Din fericire, hambarele n-au avut de suferit...

- Ai putut salva câteva lucruri personale?

- Nu. Am pus mâna doar pe un vraf de haine înainte de a mă repezi afară şi apoi, ar fi fost prea periculos să mă întorc înăuntru. Am branşat furtunul de stropit pentru a uda acoperişul, ceea ce n-a fost suficient pentru a-l împiedica să se prăbuşească.... Apoi, mi-au venit în ajutor câţiva vecini.

O clipă, mâna i se crispă pe a sa.

- Tate a venit cu tine?

- Da. S-a alăturat celorlalţi. L-am sfătuit să rămână în maşină, dar n-a vrut să mă

asculte.

- Bătrân nebun! în nici un caz n-ar trebui să se agite astfel... Mă voi duce să-i vorbesc...

Se îndepărtă încet şi adăugă:

- întoarce-te la maşină... îl voi convinge să ţi se alăture.

Nina îl privi îndepărtându-se şi se înfioră brusc, regretând intimitatea trecătoare pe care o împărtăşiseră. Un fel de mărturie mută avusese loc între ei. înţeleseseră cât de mult ţineau unul la altul, mai mult decât voiau să recunoască... Dar curând, se gândi tânăra femeie, propriile măsuri de apărare vor ieşi la suprafaţă. Oare nu avea tendinţa să cedeze, să devină prea emotivă în perioada de criză?

Pompierii domoliseră aproape complet flăcările. Micul grup de bărbaţi şi femei care-şi
treceau găleţile, se dădu înapoi, pentru a-i lăsa să stingă ultimele scântei. Din locuinţă nu mai rămăseseră decât ruine carbonizate...

Nina se întoarse la maşină şi o găsi pe Lacey ghemuită pe scaunul din faţă.

- Te-am văzut vorbind cu Kerr, mamă. N-are nimic, nu-i aşa?

- Nu, Lacey. Se simte foarte bine, răspunse tânăra femeie cu tandreţe. Mă voi aşeza lângă tine şi-l vom aştepta pe bunicul.

Vecinii se urcau unul după altul în vehiculele lor, pentru a se întoarce acasă, iar Tate apăru după o jumătate de oră, cu faţa şi mâinile murdare de cenuşă. Se aşeză cu greutate, gâfâind, pe scaunul din spate, apoi spuse:

- Kerr va locui la noi un timp... Va veni puţin mai târziu, cu propria maşină.

Nina îşi muşcă buzele pentru a-şi ascunde surpriza. Oare de ce vestea îi provocase un asemenea şoc? în definitiv, nu era nimic uimitor. în caz de casatrofă, solidaritatea dintre vecini avea întâietate.... Dar în cazul în care Kerr se va afla sub acoperişul său, oare cum va reuşi să-l ţină la distanţă, să înlăture scurta dar periculoasa complicitate pe care tocmai o cunoscuseră? Porni motorul şi demară, cu inima bătând nebuneşte.

Când ajunseră la fermă, Lacey, cu ochii umflaţi de somn, urcă să se culce fără să

protesteze. Tate făcu rapid un duş şi, îmbrăcat în halat, veni să i se alăture Ninei în bucătărie. Aceasta se agita preparând sandvişuri şi explică, roşind:

- Lui Kerr cred că i-ar putea fi foame. Nu trebuie să rămâi şi tu în picioare pentru a-l aştepta, tată.

Vorbind, examină cu îngrijorare trăsăturile lui trase şi cenuşii.

- La urma urmei, ai dreptate, mormăi Tate. Voi încerca să adorm.

Se îndepărtă, târându-şi picioarele. Acest episod nu-i făcuse deloc bine inimii sale... Cu un oftat, Nina traversă coridorul pentru a pregăti camera de oaspeţi.

Când Kerr sosi, părea şi mai obosit decât mai înainte. Nina îi luă din mâini legătura cu haine
pe care o adusese cu el şi o puse pe un scaun.

- Ia loc şi mănâncă, îi ordonă cu blândeţe. în ciuda oboselii, bărbatul îi zâmbi.

- Nu-ţi pot refuza invitaţia... Dar, dacă nu te superi, aş vrea să-mi fac mai înainte puţin toaleta.

- Desigur! Stii unde este baia... iar

camera ta se află chiar alături.

Kerr scoase din grămada de lenjerie nişte pantaloni şi o cămaşă, apoi dispăru. Nina, căreia îi era greu să-şi stăpânească nervozitatea, începu să prepare cafeaua.

- Mă simt alt om! exclamă bărbatul întorcân- du-se, cu părul încă ud de la duş.

Tânăra femeie se aşează în faţa lui şi-şi bău încet cafeaua, în timp ce el devoră pe rând mai multe sandvişuri, cu o vizibilă satisfacţie. Vorbiră la întâmplare, despre incendiu, despre asigurare, despre eventuala posibilitate de reconstrucţie... şi Nina observă că se limitau cu prudenţă la subiecte absolut impersonale. Apoi, îşi aminti brusc de articolul pe care-l citise în ajun în "Ecoul Bluehawkului" şi murmură:

- Kerr.... ai dat un interviu, acum câteva zile, ziarului local, nu-i aşa?

Bărbatul ridică sprâncenele.

- Exact. Am anunţat deschiderea viitoarei noastre uzine...

Nina îşi drese glasul, stânjenită.

- Probabil mă înşel, dar... n-ar putea exista o oarecare legătură între această

declaraţie şi... dezastrul din această noapte?

Kerr îşi lăsă ceaşca şi privirea îi deveni subit gravă.

- Mi-am pus şi eu întrebarea, Nina.

Tânăra femeie făcu ochii mari şi se înfioră. Toate implicaţiile bănuielilor lor i se îngrămădeau în minte...

- Oh, Kerr! şopti, înspăimântată. Este... monstruos. în cazul în care nu te-ai fi trezit, tu... Oare cine ar fi putut da dovadă de atâta ură?

Lacrimile îi veniră în ochi, fără să le poată reţine.

Profund emoţionat, Kerr se ridică şi făcu înconjurul mesei pentru a veni s-o ia în braţe.

Tulburată, Nina îşi afundă faţa la pieptul său.

- Nu plânge, Nina, te rog, îi şopti bărbatul. N-avem încă nici o certitudine.

O legănă încet, ca pe o copilă.

- Stiu, bâigui ea, străduindu-se să-şi stăpânească lacrimile. Dar perspectiva unei asemenea cruzimi mă copleşeşte complet.

- Vom reacţiona când vom afla, spuse

Kerr, cu bun-simţ. Nu te teme... Nu mă las uşor speriat, nici ameninţat.

Nina zâmbi fără să vrea, gândindu-se la exactitatea spuselor sale. într-adevăr, de ani de zile ţinea piept greutăţilor, în ciuda tuturor ostilităţilor adunate împotriva lui... brusc, un val de tandreţe o copleşi dar, mânată de o ciudată pudoare, se îndepărtă şi se întoarse să se aşeze, cu regret parcă.

- în plus, reluă Kerr, poate proveni foarte bine de la instalaţia electrică. Să nu ne mai gândim la asta, deocamdată...

Rămaseră tăcuţi un timp. Bărbatul ar fi vrut s-o sărute, să-i simtă din nou parfumul... Nu era bine. învăţase cât de mult îl putea costa graba,
mai ales cu ea.

- Mă... voi duce să mă culc, Nina, declară el. Mi-e teamă că mă aşteaptă o zi foarte încărcată.

- Noapte bună, Kerr...

Bărbatul se ridică în picioare. Privirile li se întâlniră, ezită, apoi adăugă:

- Vă mulţumesc foarte mult, ţie şi tatălui tău, pentru ospitalitate... Voi face tot posibilul, să nu vă deranjez, promit.

Apoi ieşi, fără să se întoarcă.

***

Kerr făcu eforturi supraomeneşti pentru a-şi ţine promisiunea şi a nu-şi impune prezenţa, dar nu-şi imaginase niciodată că asta va fi atât de greu. Conversaţiile de la micul dejun, vocea melodioasă a tinerei femei când îşi chema fiica sau tatăl, faptul de a o şti dormind, noaptea, chiar deasupra camerei sale... Se simţea din ce în ce mai chinuit, obsedat de prezenţa sa.

în ajunul zilei în care Nina trebuia să-şi înceapă munca, după cină, tânăra femeie se hotărî să meargă să se răcorească pe malul iazului. Se aşeză pe iarbă şi, cu braţele încrucişate în jurul genunchilor, admira gânditoare nuanţele de roz aprins ale apusului.

Situaţia nu era mai uşoară pentru ea decât pentru Kerr. Acesta din urmă trăia în casă de- abia de o săptămână, dar ea ghicea că tensiunea dintre ei sporea teribil. Contrar obiceiurilor sale, tânăra femeie nu mai avea răbdare cu Lacey şi chiar în acea după-amiază îi

răspunsese dur tatălui său, care îi pusese o întrebare fără importanţă - să ştie dacă trebuia să-l aştepte pe Kerr pentru cină. Tate îi aruncase o privire ironică. în nici un caz nu-l putea înşela.

Nina oftă. Sperase atât de mult să-şi găsească liniştea întorcându-se la Bluehawk... Si trebuise, nu doar să se îndrăgostească de cel mai apropiat vecin - de altfel, cel mai controversat din toată regiunea - dar, în plus, ca destinul so facă să împartă cu el propriul acoperiş! Trebuia să spere că, de a doua zi, când va începe serviciul, va fi suficient de ocupată pentru a-i dispărea puţin din nervozitate.

Un scurt plonjon în iaz, se gândi brusc, o va răcori şi o va calma. Se ridică în picioare şi se dezbrăcă în lumina palidă a lunii, care răsărea. Apoi, în sutien şi în slip, intră în apă şi începu să înoate, simţind cu încântare muşchii des- tinzându-se aproape imediat.

Se întoarse încet, savurând liniştea nopţii, când o voce - cea a lui Kerr - o striga de pe mal.

- Văd că am avut amândoi aceeaşi idee!

Nina se îndreptă, de-abia distingând

silueta
înaltă în întuneric.

- Bună seara, Kerr. Cum ai reuşit să vii până la iaz fără ca Lacey să te roage s-o iei cu tine?

- M-am furişat afară, evitând să mă fac văzut.... ca şi tine!

Se auzi un zgomot de apă care împroşca. Kerr tocmai plonjase şi înota spre ea... Se înfioră.

Când fu lângă ea, bărbatul îi luă mâna în ale sale.

- Spune-mi cu toată sinceritatea.... murmură Nina. Chiar nu ştiai că mă vei găsi aici?

- Da. Pur şi simplu, am avut brusc nevoie să mă răcoresc înainte de a merge la culcare.

- Ca şi mine, răspunse râzând uşor tânăra femeie. Unde credeai că am plecat?

- La plimbare, pe şosea. în timpul cinei ai fost foarte tăcută...

- Si tu!

în lumina palidă a lunii, Nina îl văzu zâmbind şi inspiră profund pentru a-şi domoli

bătăile inimii.

- Mă gândeam la munca mea, care va începe mâine... reluă ea. Dar tu?

T r A » A A • V 1 A ţ w .

Kerr îi mângâie părul cu mâna sa udă şi privirea îi deveni mai gravă.

- Ei bine... Să nu vorbeşti nimănui despre ce-ţi voi spune, dar... l-am văzut astăzi pe anchetatorul de la compania de asigurări şi mia afirmat că este într-adevăr vorba despre un incendiu criminal. De altfel, a anunţat deja poliţia.

- Nu... există nici o îndoială? şopti Nina, cu o voce fără inflexiuni.

- Nu.

Subit, umbrele nopţii deveniră ameninţătoare. însăşi luna păru că se întunecă...

- Eu... este îngrozitor, bâigui tânăra femeie. Este ca un coşmar care se adevereşte... Oare cine ţi-ar putea purta pică în asemenea măsură? Cine?

- N-am nici cea mai mică idee... Altfel spus, cred că este vorba mai mult de teamă, decât de ură, Nina. Comercianţii şi întreprinzătorii locali, îngroziţi să-şi vadă

afacerile scăzând, nu
mai reuşesc, după părerea mea, să gândească limpede. Totuşi, le-ar fi suficient să reflecteze un minut pentru a vedea tot beneficiul pe care l-ar putea scoate ei înşişi din afacerea noastră. îndată ce hotelul va fi deschis, îşi vor da seama de asta...

Admirându-l în taină pentru calmul cu care ştia să ia situaţia, tânăra femeie replică:

- Ar trebui să-ţi urmez şi eu sfaturile de moderaţie. Astăzi am dat dovadă de o iritare de
neiertat cu tata şi cu Lacey.

Kerr izbucni în râs:

- Să-ţi spun un secret, în această după-amiază, George a considerat că sunt prost dispus! După tine, oare cum am putea pune capăt... nervozităţii noastre?

Nina rămase tăcută o clipă. Deasupra capetelor lor, stelele străluceau, dar un nor ascunse luna. Sufla o briză uşoară, care acoperi cu creţuri fine suprafaţa apei.

- Pentru început, propun.... să traversăm iazul înot, sugeră ea zâmbind.

- De acord.

Porniră, unul lângă celălalt şi făcură un dus şi întors înainte de a ajunge la mal, unde Keri o ajută pe tânăra femeie să urce. După ce se şterse cu prosopul, aceasta se hotărî să aştepte ca briza s-o usuce complet înainte de a se îmbrăca şi se întinse pe iarbă, sprijinită în coate.

Kerr nu-şi adusese alte haine decât şortul; se lăsă jos lângă ea.

- Stii că... nu doresc să mă întorc? exclamă
bărbatul.

Nina se aplecă să-şi lege sandalele.

- La drept vorbind, nici eu! Mă simt mult mai relaxată aici...

- în compania mea? o tachină Kerr.

r t l A w r . . / » w
w w w 1 w . |

Tânăra femeie roşi fără să răspundă şi el reluă:

- într-o zi sau alta, vei sfârşi prin a mărturisi că-mi apreciezi prezenţa...

- Ei bine... poate, admise zâmbind Nina, simţindu-se prea bine pentru a se retrage cu prudenţă în defensivă.

T r A . 1 W 1 . A A . . A

A »

Kerr îi luă din nou mâna în a sa şi-i mângâie uşor palma.

- Brusc, restul lumii mi se pare atât de departe, adăugă tânăra femeie. Domneşte aici, în mijlocul naturii, o atmosferă atât de calmă şi atât de senină...

- Activitatea mea pe lângă trib... te contrariază mult, Nina? o întrebă brusc Kerr.

- Nu, bineînţeles. Pur şi simplu, îmi fac griji pentru tine...

Bărbatul îi atinse uşor buzele.

- Deocamdată nu te gândi la asta, te rog. Să nu vezi în mine decât un bărbat care te găseşte frumoasă şi... foarte de dorit.

Nina se lipi de el şi-şi puse cu un oftat capul pe umărul său.

A

- în ce mă priveşte, voi mărturisi... că nu sunt insensibilă la complimente.

- Numai dacă ne-am putea bucura în permanenţă de această pace! murmură Kerr.

- Când eram copilă, spuse Nina cu o voce visătoare, aveam un adăpost secret în care mă ascundeam când consideram problemele mele de fetiţă de nerezolvat. Era o groapă între tufişuri, pe malul iazului... îmi luam acolo o carte şi gustarea şi rămâneam câteva ore, cu impresia că devenisem Robinson pe o insulă pustie.

- Si eu aveam un adăpost al meu, mărturisi Kerr. O cabană pe care o construisem în vârful unei bătrâne sălcii. Trebuia să parcurg kilometri întregi pentru a ajunge acolo şi n-am spus niciodată, nimănui, nici chiar celui mai bun prieten, unde se afla. Propriile surori au căutat-o

ani de zile!

- Toţi copii iubesc misterul şi, în anumite clipe singurătatea, remarcă Nina.

- îi invidiez. Si adulţii ar trebui să aibă dreptul la un refugiu liniştit...

- Avem malurile iazului, noaptea, îl mustră cu un zâmbet tandru.

Kerr nu replică, dar o îmbrăţişă mai strâns. Erau învăluiţi într-o linişte şi un întuneric binefăcătoare... Apoi, bărbatul înclină capul, puse stăpânire pe buzele ei şi sărutul, mai întâi uşor, deveni mai insistent, mai senzual.

- r i w w w . j w n " A . » »

Fără să-şi dea măcar seama, se aflară întinşi în ierburile înalte, îmbrăţişaţi. O dorinţă din ce în ce mai arzătoare le alerga prin vene. Buzele lui Kerr, avide şi calde, se plimbau pe ceafă, pe umeri, pe bustul tinerei femei, pe care o parcurgeau frisoane incontrolabile. De-abia observă că-i descheiase sutienul şi tresări când sânii sidefii apărură în întuneric. Când Kerr îşi puse mâinile pe ei, mângâindu-i încet, tremură şi nu-şi mai putu stăpâni un geamăt. Acum, pasiunea lor era egală...

Nimic altceva nu mai avea importanţă decât acel trup strâns lângă al său, respiraţia aceea călduţă lângă gura sa. Nina simţi brusc nevoia fizică, incontrolabilă de a se pierde în el, de a deveni o singură fiinţă...

- Nina... spuse deodată Kerr cu o voce răguşită, ţi-am afirmat că nu te voi antrena în nimic ce nu-ţi doreşti. N-aş vrea să nu-mi ţin promisiunea

- Uit-o, şopti tânăra femeie. Eu ţi-o cer.

- Eşti... sigură? reluă Kerr la urechea sa, cedând deja ameţelii care începuse să-l cuprindă.

- Da... te rog!

Buzele li se uniră din nou într-un sărut pasionant, aproape disperat.

- Spune-mi... că ţii la mine, Nina, reluă Kerr. Stiu că mă doreşti, dar...

Nina înţelese importanţa cererii sale. Nu voia, cum nu voia nici ea, să despartă trupul de suflet, să pună de-o parte sentimentele şi de cealaltă simpla atracţie fizică. Dar oare putea ea să-i declare atât de prematur o dragoste pe care nu îndrăznea s-o lase să se nască? Cu toată sinceritatea, trebuia să recunoască, era imposibil. Greşise lăsându-

se pradă acestui tumult, irezistibilei magii pe care o exercita asupra ei.

Trebuia să-şi regăsească sângele-rece, să-şi amintească de crudele imperative ale existenţei... Iar visul, oricât de seducător ar fi, trebuia să ia sfârşit. Dar brusc, această perspectivă i se păru insuportabilă.

- Oh, Kerr! şopti disperată. Nu...

în aceeaşi clipă, o voce îi striga din celălalt capăt al cărării.

- Mamă! Kerr! Unde v-aţi ascuns?

Se prinseră unul de altul, câteva clipe, apoi Kerr se îndepărtă încet şi Nina se ridică în picioare. Capul i se învârtea. Se întreba dacă nu fusese gata să cadă într-o prăpastie, şi nu reuşea totuşi să fie sigură de asta.

Văzând-o nemişcată, Kerr o sfătui.

- îmbracă-te, Nina... Acum, este mult mai răcoare.

Tânăra femeie se scutură, ca şi când s-ar fi trezit dintr-un vis.

- Ai dreptate. De altfel, dacă Lacey nu ne vede sosind, va porni în căutarea noastră.

Kerr era înca aşezat pe iarba şi cu o

mana îi întinse hainele, în timp ce cu cealaltă îi mângâie pentru ultima dată piciorul, aproape cu nostalgie.

- Copila aceasta intervine mereu în momentul crucial, se străduí să glumească, ridicându- se la rândul lui. Probabil are un fel de al şaselea simţ...

În întuneric, Nina zâmbi uşor, apoi se imbraca.

- Sunt plină de crenguţe, se lamentă.

Kerr o scutură cu blândeţe.

- Intoarce-te... gata! Regreţi această.... întrerupere neaşteptată, Nina?

Tânara femeie îşi puse capul pe umărul sau, ca pentru a căpăta putere.

- Imi pui o întrebare foarte crudă!

- Va trebui totuşi să răspunzi într-o zi la ea, îi ripostă cu afecţiune. Chiar de n-ar fi decât pentru tine însăţi.

Poate, îşi spuse Nina. Dar deocamdată se simţea complet incapabilă...

Mână în mână, porniră pe drumul spre fermă.

Capitolul 8

- Aţi ales piesa de la clasa întâi? întrebă Nina cu precauţie.

De la sosirea sa în şcoală, o săptămână mai înainte, se simţea imediat atentă când trebuia să se apropie de Belle Fuller, profesoara de engleză şi responsabilul şef al tuturor producţiilor teatrale. Belle, o femeie scundă şi energică, ce se apropia de patruzeci de ani, părea că avea o puternică antipatie pentru Nina, încă din clipa în care o văzuse. Totuşi, tânăra femeie lucra sub ordinele sale şi era obligată s-o consulte din când în când... Acum
se aflau în clasa ei, deocamdată goală.

Cu capul plecat, nota nişte lucrări şi de-abia îi arunca o privire interlocutoarei sale. Trecu
un timp fără să catadicsească să răspundă la întrebare şi Nina încercă în zadar să ghicească, pentru a suta oară, ce justifica această ostilitate faţă de ea.

- Cunoaşteţi mai bine decât mine elevii şi aptitudinile lor, reluă Nina cu răbdare. Sunt sigură că v-aţi gândit deja la genul de piesă care li se potriveşte. Cred că ar trebui să le dăm textele în această săptămână...

Reprezentaţia era prevăzută pentru a treia săptămână din noiembrie. La începutul aceleiaşi

luni, cei mai mici trebuia să monteze o serie de scheciuri şi clasele intermediare să organizeze o seară de poezie şi cântece.

Din simplă politeţe, Belle era obligată să-şi dea o părere, aşa că exclamă pe un ton tăios:

- Alegerea scenariului face parte din treaba dumneavoastră.

Nina îşi ascunse un oftat. în locul său, s-ar fi simţit uşurată cu o asistentă secundă... Totuşi, în cazul Bellei, părea cu totul altfel, deşi era copleşită de pregătirile de ordin strict şcolar.

- în ceea ce mă priveşte, declară Nina, m-am gândit la "Zece negri mititei", de Agatha Christie. Ce spuneţi?

Belle îşi aranjă ochelarii pe nas şi-şi lăsă stiloul.

- Părerea mea nu contează! replică pe un ton dur.

Hotărât lucru, era decisă să îngreuneze cea mai mică posibilitate de comunicare dintre ele! Situaţia părea fără speranţă.

- Am înţeles, exclamă obosită Nina.

Se întoarse pentru a ieşi, când Belle adăugă:

- Este o piesă foarte costisitor de montat. Sar putea să nu vă ajungă creditele.

Nina se limită să dea din cap, apoi dispăru. Din ce în ce mai bine! oftă în sinea sa. Ei bine, va

lua singură problema în mână... La capătul culoarului, intră în biroul administratorului şi o întrebă pe secretară care era suma din bugetul total prevăzută pentru cele trei spectacole. Apoi făcu un calcul rapid: tăind puţin de ici şi de colo, nu exista nici un motiv să nu găsească banii necesari pentru "Zece negri mititei". în plus, o lucrare atât de cunoscută şi apreciată de public nu putea decât să aibă un mare succes... Completă formularele, indicând suma pe care conta s-o aloce fiecărei clase, apoi se îndreptă spre cancelarie, unde i se rezervase un birou protejat de un paravan metalic.

în colţul său din încăperea vastă, îi era greu să găsească o clipă de linişte. în fiecare secundă, colegii intrau, ieşeau, veneau să bea o cafea, sau să sporovăiască puţin... Din fericire, avea un mic birou independent, în clădirea celor mai mici, la celălalt capăt al campusului.

încercă să se concentreze o clipă asupra muncii sale, dar o frământa atitudinea Bellei. Asta nu mai putea să dureze... Se ridică hotărâtă şi se întoarse în clasa acesteia din urmă. La urma urmei, o confruntare nu făcea decât să lămurească lucrurile.

Găsi uşa deschisă şi intră cu pas energic; Belle tresări şi ridică sprâncenele.

- Dacă doriţi să cunoaşteţi bugetul, secretara căreia trebuie să vă adresaţi este acolo... exclamă.

- De acolo vin, ripostă Nina. Cu dumneavoastră vreau să vorbesc.

Belle îşi scoase ochelarii şi-i puse pe birou.

- Mă scuzaţi, dar aceste corectări...

- Voi fi scurtă. încă de când am sosit, este evident că nu doriţi deloc să colaboraţi cu mine. Am încercat, fără să reuşesc, să găsesc motivele atitudinii dumneavoastră... Dar oricare ar fi, dacă v-am ofensat vreodată fără să-mi dau seama, vă prezint scuzele mele.

Belle strânse buzele, cu un ciudat fulger de mânie în ochii căprui.

- Nu simt nici simpatie, nici o antipatie specială faţă de dumneavoastră, doamnă Pitropulos. De-abia vă cunosc, şi...

- Nici măcar n-aţi încercat să mă cunoaşteţi! Belle se ridică şi-şi vârî mâinile în buzunarele rochiei bleumarin. Se agită şi Nina se gândi brusc că elevii se temeau probabil de ea şi evident fugeau uşor din faţa ei.

- Ce vreţi să insinuaţi? o întrebă cu o voce glacială.

- Pur şi simplu, aşa cum ştiţi foarte bine,

faceţi tot posibilul pentru a mă evita. Dacă
A W W 1 · l w w 1
încerc să vă vorbesc, am impresia că mă adresez unui perete.... Totuşi, nu doresc decât să vă secondez cât mai eficient posibil şi, în locul dumneavoastră, m-aş bucura să am un ajutor, indiferent care ar fi el. Sunt sigură că înainte de sosirea mea, vă consacraţi toate serile şi chiar weekendurile organizării reprezentaţiilor...

- într-adevăr. De altfel, la început, am primit cu uşurare sosirea unei asistente.
A
- în acest caz, se miră Nina, mie personal îmi purtaţi pică? Dar de ce? N-am...

- N-aş folosi cuvântul "personal", obiectă dur Belle. Este mai curând... genul de persoană care sunteţi care nu-mi convine.

De data aceasta, Nina se simţi complet pierdută. "Genul" său? Oare ce voia să spună?

- Nu... înţeleg, murmură.

Belle se ridică în picioare, înconjură biroul şi veni să se posteze în faţa Ninei, cu braţele încrucişate.

- Mi-ar plăcea să ştiu exact, doamnă Pitropulos, ce faceţi aici?

- Dar... muncesc! Cel puţin încerc!...
A
- In ceea ce mă priveşte, aş prezenta lucrurile altfel... Luaţi locul unei persoane care

are cu adevărat nevoie de o slujbă!

Nina îşi ascunse un oftat. In sfârşit, începea să bănuiască ce justifica agresivitatea colegei sale...

- Cum puteţi insinua asta, fără să ştiţi nimic despre situaţia mea?

- Nu mă faceţi să râd, izbucni cu cruzime Belle. {tiu foarte bine cine a fost soţul dumneavoastră şi ce viaţă aţi dus la Hollywood. Credeţi-mă, de când v-aţi întors, am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră mai mult decât aş fi dorit.... Nu sunt complet insensibilă şi înţeleg că, văduvă de puţin timp, aveaţi nevoie să vă schimbaţi ideile. Din nefericire, aţi facut-o pe seama unei femei ramasa sa creasca singură patru copii...

Cuvintele izbucneau de pe buzele Bellei, ca şi când aceasta aşteptase îndelung clipa în care să le rostească în sfârşit.

Nina inspiră profund. Totul se lămurea...

- Linn Vendever este... una din prietenele dumneavoastră? o întrebă.

- Este sora mea, replică Belle cu un aer provocator. Si faptul că n-a obţinut acest post, i-a provocat un şoc la fel de mare ca dezertarea soţului său.

- îmi... pare rău, murmură Nina, pe un ton profund sincer. Dar să ştiţi: aţi greşit crezând că aş putea să-mi acopăr nevoile fără ajutorul unui salariu. La începutul carierei sale, soţul meu a cunoscut un anumit succes, este adevărat, dar în timpul celor trei ani care i-au precedat dispariţia, n-a mai făcut aproape nimic. De puţinii bani care ne-au rămas s-a ales praful în ultimele luni. Am plătit cheltuielile de spitalizare şi funeraliile cu plata asigurării... Pariez că, exact în această clipă, am mai puţin în contul din bancă decât dumneavoastră. Această slujbă ne permite, fiicei mele şi mie, să trăim fără să fim o povară pentru veniturile mici ale tatălui meu, care de-abia îi sunt de-ajuns lui însuşi. Acestea pi l t 1 • A • w w fw w w fiind spuse, chiar îmi pare rău că, fără să vreau, am luat locul surorii dumneavoastră...

Profund surprinsă, Belle rămase tăcută un timp. Nu se aşteptase câtuşi de puţin la ceea ce tocmai îi dezvăluise Nina. Scuturând din cap cu un aer tulburat, murmură:

- Mi-e greu să cred că...

- Vreţi să vă arăt carnetul de cecuri? îi propuse obosită Nina.

- Nu. N-are rost...

încet, Belle se întoarse şi se aşeză în spatele

biroului, apoi adăugă:

- Vă... rog să mă scuzaţi. Evident, mi s-au furnizat informaţii greşite... Dar îmi fac multe griji pentru Linn.

Biata Linn, se gândi în treacăt Nina, ar fi fost probabil incapabilă oricum să se achite de sarcina sa... dar nu se punea problema să facă această observaţie Bellei, care de altfel trebuia să bănuiască asta şi prevăzuse să se încarce ea însăşi cu toată munca, învăţând-o pe sora sa noţiuni elementare.

Belle se lăsă pe spătarul scaunului.

- Nu intru în amănunte, continuă. Nu sunteţi răspunzătoare de încercările noastre familiale... Sper doar ca anchetatorul la care am făcut apel va şti să-l găsească pe cumnatul meu şi că Linn va obţine până la urmă în justiţie despăgubirile la care are dreptul. Bun... am dat dovadă faţă de dumneavoastră de o... atitudine de neiertat.

Calmă, Nina îi susţinu privirea.

- Să nu mai vorbim despre asta... acum, vă înţeleg motivele. Doresc ca pe viitor să reuşim să lucrăm împreună şi sunt sigură că experienţa dumneavoastră îmi va fi de mare ajutor.

Belle zâmbi slab.

- Să nu glumiţi! Antecedentele dumneavoas-

tră profesionale nu se pot compara cu încercările mele modeste, într-un colegiu de provincie...

Strâmbând din nas, Nina o făcu să înţeleagă că nu se va lansa în argumente, apoi îşi zâmbiră amândouă pentru prima dată.

- Aşadar, sunteţi hotărâtă la această piesă de Agatha Christie?

- Da. Va trebui să ajustez puţin bugetele celorlalte reprezentaţii, dar cred că merită osteneala.

- Si eu cred asta, îşi dădu Belle cu părerea.

Nina oftă uşor. Mai avea de pus o problemă.

- Ascultaţi... V-am dezvăluit mai multe lucruri decât fac în general, despre situaţia mea financiară. Nimeni, în afară de dumneavoastră şi de tatăl meu, nu este la curent cu ea şi... v-aş fi recunoscătoare să n-o faceţi cunoscută.

- Bineînţeles, o asigură prompt Belle. Puteţi conta pe toată discreţia mea. Bine... După părerea mea, ar fi bine să stabilim chiar de astăzi orarul repetiţiilor. Mă voi ocupa să fac să parvină textele cât mai repede posibil... Lăsăţi-mi programul dumneavoastră.

Consultă o clipă un carnet mic, apoi adăugă:

- Oare luni, imediat după cursuri, ţi-ar conveni, Nina?

Era prima dată când îi spunea pe nume interlocutoarei sale.

Aceasta zâmbi, apoi, în acelaşi timp cu soneria pentru preluarea orelor care se declanşa, o asigură:

- Mi se pare perfect!

***

Următoarele două săptămâni trecură foarte repede. După ce primise textele, Nina le distribuise actorilor aleşi dintre elevi şi începuse fără să aştepte repetiţiile. Acestea aveau loc, după cum se prevăzuse, lunea după cursuri, dar şi vinerea, pe care Belle şi Nina o adăugaseră de comun aord, pentru a merge mai repede. în aceste zile, Lacey venea să se alăture mamei sale şi se întorceau apoi amândouă cu maşina. Fetiţa cucerise repede toate inimile, inclusiv pe cea a Bellei. în general, venea să se aşeze cuminte între aceasta din urmă şi mama sa, pentru a asculta cu atenţie comentariile şi sfaturile pe care acestea le dădeau. Cele două femei se înţelegeau din ce în ce mai bine. După ce se risipise neînţelegerea, se putuse naşte o adevărată prietenie între ele.

în cea de-a doua vineri de la începutul repetiţiilor, după plecarea elevilor, Nina porni spre fermă cu fiica sa. Se înnopta. Intrară în bucătărie, aşteptând să audă veselul "salut" al

lui Tate, în faţa mesei puse... Dar încăperea era goală şi întunericul domnea în toată casa. Cuprinsă subit de o teribilă teamă, Nina se repezi spre camera tatălui său. Era întins pe pat, cu toate luminile stinse.

Cu o mână tremurătoare, tânăra femeie aprinse lampa.

- Tată! Cum te simţi?

Acesta întoarse spre ea o faţă cenuşie.

- D... destul de bine, şopti.

Nina îşi muşcă buzele, apoi îi aruncă o privire lui Lacey, care îşi examina bunicul cu un aer uluit.

- Lacey, du-te repede şi hrăneşte animalele înainte să fie prea întuneric, draga mea.

- Ce se întâmplă? Bunicul este bolnav?

- Nu, doar se odihneşte. Du-te repede!

Fetiţa se îndepărtă şi Nina veni şi se aplecă asupra bătrânului. Avea mâinile ca gheaţa.

- Nu-mi ascunde adevărul, îl rugă. Ce ţi s-a întâmplat?

- Oh, doar o indispoziţie, răspunse Tate, cu o voce aproape neauzită. Am... leşinat probabil, aşa că am venit să mă relaxez puţin.

Nina se încruntă şi-i arătă un mare hematom pe frunte.

- Cum ţi-ai făcut asta?

- Eram în bucătărie când am căzur, mărturisi bătrânul. M-am lovit de colţul bufetului. Nu-i nimic!

Nina se simţea subit cuprinsă de o furie cumplită. Asta nu mai putea dura. Putea în orice clipă să se rănească grav, chiar mai rău...

- Mă duc imediat să-l sun pe doctorul Hallford, declară pe un ton fără apel.

- N-are rost, mormăi Tate. S-a terminat, şi...

Cu lacrimi în ochi, tânăra femeie îl întrerupse:

- Te-ai gândit măcar o clipă că Lacey şi cu mine te-am putea pierde numai din cauza stupidei tale încăpăţânări?

Bătrânul o privi stupefiat.

- Ce vrei să spui?

- Oare trebuie să pun punctul pe i? replică Nina, scuturată de suspine. într-o zi, ne vom întoarce şi nu vei mai fi viu, iată ce vreau să spun! Avem nevoie de tine, tată. Iar tu te încăpăţânezi, în timp ce este vorba de o simplă operaţie...

Tate o privi îndelung, cu gura căscată. Apoi îi mâna în a sa şi murmură:

- Nu... mi-am dat seama că-ţi faci asemenea griji. Telefonează-i medicului.... sunt de acord.

Profund emoţionată de tonul umil pe care-l

adoptase, Nina îi zâmbi şi coborî să formeze numărul doctorului Hallford.

Când îi explică despre ce era vorba, acesta din urmă nu ezită nici o clipă.

- Trebuie internat chiar în seara asta în spitalul din Oklahoma City... Trimit o ambulanţă şi-l anunţ imediat pe chirurg.

- Mulţumesc foarte mult.

închise, se gândi o clipă, apoi ridică iar receptorul şi o sună pe Belle Fuller.

îi rezumă rapid situaţia şi adăugă:

- Mă deranjează mult să-ţi cer asta, dar... ai avea amabilitatea s-o găzduieşti pe Lacey câteva zile? Aş vrea să rămân la Oklahoma City până când Tate va fi operat şi...

- Voi fi încântată s-o am pe Lacey, o asigură Belle cu căldură. Nu este nici o problemă. De altfel, mă voi ocupa să-ţi obţin un concediu de la colegiu... Directorul va înţelege foarte bine. Mai este ceva ce aş putea face?

- Nu, Belle, mă ajuţi deja foarte mult. îţi sunt foarte recunoscătoare. O voi lăsa pe Lacey când plec, în seara asta.

Când termină de pregătit lucrurile tatălui său, sosi ambulanţa. Infirmierii îl aşezară cu eficacitate pe bătrânul bărbat pe o brancardă şi-l urcară în vehicul.

Nina sui să-i spună la revedere.

- Totul va fi bine, îl asigură sărutându-l pe frunte, nu te îngrijora. Vă urmez cu maşina.

- Iată ce necaz pentru un bătrân dobitoc ca mine! mormăi Tate cu un zâmbet slab.

- Nu spune prostii!

Tânăra femeie coborî, privi ambulanţa îndepărtându-se, apoi urcă în camera lui Lacey pentru a o anunţa cu prudenţă.

- Pune-ţi lucrurile într-o geantă şi coboară să mi te alături, draga mea, încheie.

Câteva minute mai târziu, Kerr intră în bucătărie.

- I s-a întâmplat ceva lui Tate? o întrebă, îngrijorat. Tocmai am văzut trecând o ambulanţă.

Nina se întoarse încet. De două săptămâni, de-abia se văzuseră şi uneori se întreba dacă întâlnirea de la iaz nu fusese un vis...

- A... avut o nouă tulburare cardiacă, îi explică.

Vocea i se frânse la ultimul cuvânt. Din doi paşi, Kerr fu lângă ea şi o luă în braţe. Nina se lăsă spre el închizând ochii şi lacrimile îi şiroiau pe obraji.

- Vor avea grijă de el, murmură cu tandreţe bărbatul, nu te nelinişti. Unde este Lacey?

- Se pregăteşte. Plecând, trebuie s-o încredinţez Bellei Fuller... Voi... rămâne la Oklahoma City până la operaţie, Kerr. în caz că totul merge bine! Eu l-am convins să plece şi dacă...

- Ai avut perfectă dreptate. Era singurul lucru de făcut. Tate este mult mai rezistent decât bănuieşti şi are o singură dorinţă: să se întoarcă acasă cât mai repede posibil. La fiica şi la nepoata sa. Fii încrezătoare!

Nina îl asculta, cu inima palpitând, liniştită fără să vrea de cuvintele sale. în timp ce o îmbrăţişa, avea impresia că puţin din forţa şi căldura sa treceau în ea. Dumnezeu ştia că avea nevoie de asta.

Se îndreptă cu un oftat şi murmură:

- Trebuie să urc s-o ajut pe Lacey şi să pornesc la drum... Te voi ţine la curent.

încruntat, Kerr îi examină o clipă faţa zbuciumată şi ochii umflaţi de plâns. Apoi, scoţând o batistă din buzunar pentru a-i tampona blând pleoapele, declară cu fermitate:

- Te însoţesc.

Nina scutură din cap.

- Nu... este cazul, eu....

- Ţin s-o fac, Nina.

- Dar... de ce?

- Pentru că ai nevoie de mine, spuse simplu Kerr. Vin într-o clipă cu sacul meu.

***

Se opriră pentru cină într-un orăşel la jumătatea drumului între Bluehawk şi Oklahoma City. Nina ar fi vrut să meargă mai departe, dar Kerr se arătă de neclintit.

- îndată ce va sosi, lui tate îi vor da un sedativ, Nina, iar medicul, cu siguranţă, nu-l va vedea înainte de mâine dimineaţă. Prezenţa ta nu va fi necesară în această seară. Vei telefona pentru a afla veşti... Până atunci, vino să mănânci.

în timp ce luau loc la o masă, Kerr o privi cu un ochi critic.

- Mi se pare că ai slăbit. Din întâmplare, nu sari peste mesele de prânz când lucrezi?

- Nu, minţi tânăra femeie. Cel puţin, nu foarte des...

Privirea lui Kerr deveni tandră.

- Oricum, eşti perfectă aşa cum eşti, Nina. Ea nu se putu împiedica să roşească, subit conştientă de mina sa abătută şi hainele îmbrăcate în grabă. Nici măcar nu se gândise să se pieptene înainte de a pleca!

- Probabil... ofer un spectacol jalnic, şopti. Spre marea sa surpriză, Kerr izbucni în râs, apoi îi mângâie blând obrazul.

- Oare de ce cele mai frumoase femei nu sunt conştiente de frumuseţea lor?

Nina clipi din pleoape, din ce în ce mai îmbujorată, fără să ştie dacă vorbele sau scurta mângâiere o tulburaseră mai mult.

- Sunt foarte multe mai frumoase decât mine, protestă şi...

- Să nu ne lansăm în această discuţie, glumi bărbatul. Nu vom fi de acord.

îşi puse mâna peste a sa şi Nina zâmbi brusc.

- Da, să schimbăm subiectul.... până la urmă, mă vei tulbura!

Kerr se relaxă, fericit s-o vadă într-o dispoziţie mai puţin tristă.

- Perfect. Unde ai intenţia să descindem în aceste câteva zile?

- Mărturisesc.... că nu m-am gândit. La hotel, îmi închipui... Dacă se află în apropierea spitalului!

- Există unul, îl ştiu. îi vom solicita de cum vom sosi.

Brusc, Nina deveni conştientă că vor trebui să se prezinte la recepţia hotelului, împreună...

"Nu fi proastă, se dojeni. Oricum, veţi avea camere separate".

Kerr zâmbi cu ironie, ca şi când îi putuse citi gândurile, iar Nina mulţumi cerului când chel-

neriţa se apropie cu comanda.

îşi retrase în grabă mâna de sub a lui, exclamând:

- Acum, mor de foame!

- Stii, Nina, exclamă Kerr când chelneriţa se îndepărtă, există un element în viaţa ta, pe care va trebui să-l înfrunţi într-o zi.

Oare despre ce vorbea? I se păru întru totul confuz şi-i adresă o privire întrebătoare. Zâmbetul însoţitorului său se lărgi.

- Desigur, fac aluzie la sentimentele pe care le simţim unul pentru celălalt, preciză el.

Blestemându-se în sinea sa, Nina nu se putu stăpâni să roşească din nou şi se prefăcu că nu înţelesese.

- Ce sentimente? întrebă, prefăcându-se neştiutoare.

- Draga mea copilă, ştiu foarte bine la ce te gândeai acum o clipă... La sosirea noastră împreună la hotel.

Nina îşi muşcă buzele, lăsă ochii în jos şi era gata să răstoarne solniţa. De ce să nege? Din fericire, Kerr nu insistă şi puse mâna pe furculiţă. îi urmă exemplul.

Păstrară tăcerea câteva clipe şi Nina nu se putu împiedica să se gândească la ce va urma. Dacă în acea seară, Kerr va dispărea pur şi sim-

plu în camera sa după un scurt bună seara, se va simţi rănită. în schimb, dacă va veni să i se alăture...

Dar cum să continue să pară calmă gândin-

du-se la această eventualitate?

Capitolul 9

Nina măsura gânditoare camera sa de hotel. Tocmai sunase la spital, de unde fusese liniştită asupra stării tatălui său. Dormea calm, o asigurare infirmiera de gardă, iar medicul, anunţat, trebuia să vină să-l vadă la primele ore ale dimineţii. Până atunci, i se instalaseră aparate care îi supravegheau îndeaproape inima şi respiraţia. Dacă intervenea o cât de mică problemă, va primi imediat îngrijiri.

Totuşi, se simţea nervoasă. Mintea îi revenea neîncetat la Kerr, într-un mod obsedant, pe care cu greu îl controla.

Sosiseră cu o oră mai înainte, după ce făcură rezervări prin telefon. Kerr deschise uşa propriei camere, care se afla chiar în faţă, îi spusese bună seara, apoi dispăruse. Această atitudine oarecum brutală o lăsase profund dezamăgită, nu putea s-o nege. Dar oare la ce altceva să se fi aşteptat?

După ce închise uşa sa, Nina oftă profund şi hotărî să se culce imediat după baie; voia să se simtă proaspătă şi bine dispusă pentru a merge a doua zi la spital. Din nefericire, nu putea dormi... şi acum, strângându-şi halatul pe ea, se învârtea ca un leu în cuşcă prin încăpere, fără să reuşească să se calmeze.

Se apropie de televizor, îl porni şi contemplă în mod reflex ecranul câteva clipe, apoi incapabilă să se concentreze asupra programului, îl opri. Decorul, care la sosire i se părure aproape primitor, o apăsa acum ca o cuşcă.

Auzind că se ciocănea la uşă, tresări. Inima începu să-i bată într-un ritm nemilos, chinuitor... Inspiră profund pentru a răspunde.

- Cine este?

- Kerr.

Exact ce spera... Si totuşi, brusc, şi-ar fi dorit să dispară în pământ! Agitaţia îi devenea ridicolă şi se dojeni. Oare nu se putea comporta puţin mai natural? Cu un pas intenţionat măsurat, se duse să deschidă.

Kerr se schimbase şi purta acum pantaloni bej şi o cămaşă suplă, în dungi, uşor deschisă la piept. înainta în încăpere întrebând:

- Ai sunat la spital?

- Da. Doarme... tatăl meu este în ordine.

- Perfect.

Kerr se opri în mijlocul camerei şi-şi drese glasul, ca şi când nu ştia ce să adauge. Se întoarse spre ea şi ochii negri ca smoala i se plimbară cu interes neascuns peste trupul tinerei femei, drapat în pliurile de satin.

Era acelaşi halat pe care-l purtase prima dată

când se văzuseră, când bărbatul venise să aibă grijă de animale şi să repare gardurile. Kerr îşi amintea încă de dorinţa bruscă ce-l copleşise când apăruse Nina... şi care, acum, îl cuprindea din nou. Deodată, zâmbi. îşi trecu mâna prin păr şi privirea admirativă deveni strălucitoare.

Nina se simţea teribil de stânjenită. îşi muşcă buza inferioară, subit incapabilă să schiţeze cel mai mic gest sau să articuleze vreun cuvânt. Modul în care o privea o flata şi în acelaşi timp o speria... Altfel spus, ca întotdeauna, prezenţa lui Kerr o arunca în cea mai deplină confuzie. Când erau împreună - spre marea sa frustrare - w w t i w i w i l i | w w
părea să devină incapabilă să reacţioneze sau să gândească logic. Deoarece, în sinea sa ştia foarte bine, îşi dorea să iasă dintr-o situaţie incompatibilă cu bunul-simţ.

Străduindu-se să-i evite privirea, Nina se îndreptă spre telefon, ca şi când avusese intenţia să telefoneze şi Kerr o întrerupse prin sosirea sa. Gândi în grabă. La urma urmei, poate îşi făcea iluzii. Poate venise să facă puţină conversaţie.... Dar nu. Nu se înşela. Licărirea din privirea lui nu lăsa să planeze nici o îndoială asupra intenţiilor sale.

Bănuia oare în ce măsură o tulbura? începu

deja să tremure într-un mod aproape de necontrolat...

Făcând mari eforturi să regăsească o urmă de sânge-rece, tânăra femeie spuse:

- Mă pregăteam să cer să mi se aducă sus o gustare. Ţi-ar plăcea ceva anume?

- Da... foarte exact, glumi fără jenă Kerr.

Nina se îmbujoră şi făcu apel la toate talentele sale de actriţă pentru a-i replica rece:

- Voiam să ştiu dacă îţi era foame. N-are rost să te gândeşti la o confuzie.

Kerr râse uşor.

- Sunt liber să interpretez cuvintele pe care le-am auzit... şi pe care realmente le-ai rostit!

Jos, în stradă, frânele unei maşini scrâşniră. în schimb, între ei domnea tăcerea cea mai profundă, grea, aproape tangibilă. Nina inspiră profund. Era gata să-i dea un răspuns bine simţit!

- Ai prea multă imaginaţie.... începu.

Dar, privindu-l scurt, îşi dădu seama că faţa îi devenise gravă şi tăcu. După ce formă numărul centralei, ceru serviciul de etaj şi aşteptă.

Kerr o privi înfăşurându-şi cu nervozitate firul telefonului pe degete. Brusc, părea extrem de vulnerabilă şi mai de dorit ca oricând...

O voce de femeie răsună în receptor şi Nina, readusă subit la realitate, ceru:

- Aş vrea nişte fructe şi câteva sandvişuri, vă rog... la camera 1530.

- Si o sticlă de vin alb, îi murmură Kerr la ureche.

Nina tresări, deoarece nu-l auzise apropiindu-se. Apoi transmise cererea şi închise. Acum, bărbatul se afla chiar lângă ea şi stânjeneala îi spori până a o face să se bâlbâie. Brusc, se simţi tentată să fugă ca un animal în cursă...

- Mă... duc să mă schimb. Scuză-mă.

Kerr ridică sprâncenele, pe jumătate ironic.

- De ce? N-ai intenţia să ieşi, nu-i aşa?

Nina scutură negativ din cap.

- Atunci, rămâi aşa cum eşti.... Este perfect.

Tânăra femeie ezită o clipă, apoi ideea de a lua gustarea în faţa lui, doar în halat, i se păru brusc insuportabilă. Din prudenţă, nu trebuia să aibă mai multă încredere în propriile forţe decât în ale lui...

Cu pas energic, se duse să-şi deschidă valiza şi scoase de acolo o încântătoare rochie de interior din catifea roşu-închis şi trecu în baie. După ce-şi scoase halatul, îmbrăcă rochia şi o

încheie cu grijă de sus în jos.

Când reapăru, un chelner punea o tavă pe o masă joasă. Luă cu un zâmbet plin de gravitate afectată bacşişul pe care i-l întinse Kerr şi plecă.

Nina se apropie de masă cu prefăcută nonşalanţă. Sub privirea lui Kerr, tăie o piersică moale şi se duse să se aşeze pe pat pentru a o degusta.

- încântător, observă bărbatul, făcând aluzie la noua sa ţinută.

Tânăra femeie primi complimentul fără să răspundă, nici să ridice ochii. Kerr, ascunzând un oftat discret, turnă vin în pahare, i-l întinse pe al său şi se aşeză pe scaunul cel mai apropiat de pat, întinzându-şi picioarele lungi în faţă.

Se lăsă din nou tăcerea. Nina muşca regulat din piersică, de altfel delicioasă, şi Kerr contempla gânditor lichidul de culoarea ambrei pe care-l ţinea în mână.

Trebuia să găsească cu orice preţ un subiect de conversaţie, se gândi tânăra femeie. Si, alegându-l pe cel mai banal care îi veni în minte, întrebă:

- Spune-mi... de ce te-ai întors la Bluehawk după studiile universitare, Kerr?

Acesta bău o înghiţitură de vin şi ridică uşor din umeri.

- Pur şi simplu, pentru a lucra cu indienii. Am fost convins de necesitatea de a acţiona prin diferite grupuri de activitate. Desigur, la început eram mai pătimaş decât am devenit. Să spunem că, după o expresie consacrată, am pus ff apă în vln .

- Probabil bine ai făcut, sugeră Nina cu blândeţe.

Kerr încuviinţă.

- Da, cu atât mai mult cu cât asta mi-a permis să devin mai realist. Poate nu voi fi Martin Luther King al pieilor-roşii, glumi el, dar sper să obţin unele rezultate, fie şi modeste, acolo unde mă aflu...

Tăcu o clipă, apoi reluă:

- Dar tu, Nina? De ce ai revenit?

Tânăra femeie nu se aşteptase să-i întoarcă întrebarea... încruntată, muşcă din nou din piersică, întrebându-se ce ar putea să-i dezvăluie exact din trecutul său. Lenta şi dureroasa risipire a visurilor sale, de-a lungul căsniciei cu Stephanos, lăsase în ea cicatrice la

care nu-i plăcea să se gândească şi pe care, de altfel, le considera încă greu de privit cu obiectivitate. Si apoi, la urma urmei, de ce să se lanseze în explicaţii complicate? Trecutul îl lăsase în urmă. Nimeni nu i-ar fi putut reproşa că

voia să-l îngroape.

Punând sâmburele de piersică într-o scrumieră de pe noptieră, răspunse:

- Tate îşi dorea să ne aibă lângă el.

- Admit cu plăcere că asta a cântărit, dar mă îndoiesc că este singurul motiv, Nina.

- Eşti liber să-ţi imaginezi ce vrei! ripostă tânăra femeie mai tăios decât ar fi vrut.

Dar expresia cercetătoare a privirii sale o incomodă brusc...

A

îşi scoase papucii cu tocuri înalte şi se întinse pe pat, cu spatele rezemat de perne, străduindu-se să pară destinsă.

- Soţul meu a murit în California, reluă netezindu-şi în mod reflex catifeaua veşmântului. Oare este atât de uimitor că n-am dorit să rămân acolo?

- Nu. Presupun că nu.

Kerr se ridică pentru a-şi umple din nou paharul şi reveni să se aşeze, trăgându-şi scaunul în aşa fel, încât să fie mult mai aproape de pat.

- Uneori, murmură bărbatul, mă întreb dacă nu mă compari cu el.

Profund uimită, Nina făcu ochii mari şi se întoarse spre el.

- Cu Stephanos? Ce idee! De altfel, nu aveţi nimic în comun.

Kerr se aplecă şi ridică o şuviţă de păr căzută pe fruntea tinerei femei. De-abia o atinsese, dar fusese suficient pentru a o face să tresară.

- Exact, răspunse bărbatul. Poate ai fi încercat să mă eviţi mai puţin, dacă i-aş fi semănat cât de cât.

- Nu fi ridicol, Kerr.

Dar acesta din urmă insistă:

- Există două posibilităţi. Fie mă eviţi pentru că sunt prea deosebit de el, fie te simţi vinovată când un bărbat - indiferent care - te atrage.

- Si de ce ar trebui să mă simt vinovată, te rog?

- Nu ştiu. Exact asta aş vrea să aflu... Oare pentru că Stephanos n-a dispărut decât de câteva luni?

Teribil de stânjenită, aproape gata să se închidă din nou în baie, Nina îşi încrucişă braţele ca pentru a se proteja.

- Dai dovadă de ceea ce se numeşte o sinceritate dură! murmură.

- N-o neg deloc. Dar s-ar putea să nu mai avem alte ocazii ca aceasta...

- Ce ocazie? întrebă Nina, prefăcându-se că nu înţelege. Despre ce vorbeşti?

Kerr îşi puse braţele pe marginea scaunului, cu ochii pe jumătate închişi. Lumina lămpii făcea

să joace reflexe pe părul negru ca abanosul.

- Vorbesc... de faptul de a fi singur cu tine, îi răspunse. Asta pare să nu se mai întâmple aproape niciodată şi mărturisesc, sugăr teribil.

înălţă capul şi privirea i se aţinti asupra ei, urmărindu-i conturul gurii cu o ciudată şi senzuală nostalgie.

- în timpul călătoriei noastre până aici, continuă, mi-am imaginat probabil sute de moduri diferite de a mă apropia de tine fără să te sperii. Aş vrea atât de mult să retrăim acea noapte în care ne-am întâlnit pe malul iazului...

S-o retrăiască, dar şi să ducă până la capăt ceea ce începuse, gândi Nina. Stia bine că asta voia să spună. De data aceasta, nimeni nu putea veni să-i întrerupă... Desigur, teoretic, ea controla perfect situaţia: putea să-i ceară să se ducă în camera lui, în orice clipă. Dar oare chiar îşi dorea asta?

- Ascultă, Kerr, crezi cu siguranţă că, pe când am locuit în California, am dus o viaţă foarte liberă. Dar...

- Am crezut-o înainte să te cunosc, o întrerupse el, dar nu mai este cazul. Acum, consider doar că eşti cea mai de dorit femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Imaginea ta mă obsedează atât de mult, încât nici nu bănuieşti!

Zâmbi imperceptibil. Amândoi erau obsedaţi unul de celălalt. Nina ştia asta. Din nefericire, era imposibil să dea dovadă de aceeaşi sinceritate.

- Pe scurt, bâigui tânăra femeie, aproape cu timiditate, joci cu cărţile pe faţă. Dar presupune o clipă că... vom ceda... acestei atracţii reciproce. Ce se va întâmpla după aceea?

Kerr se încruntă. Cu toată sinceritatea, nu-şi pusese niciodată problema. în cele mai îndrăzneţe visuri ale sale, se limitase s-o iubească pasionat şi restul lumii părea să dispară pur şi simplu. De altfel, cum oare putea gândi cu luciditate chiar şi în acea clipă, când făcea eforturi supraomeneşti pentru a rezista tentaţiei de a o lua în braţe? Parfumul tinerei femei îl ameţea. Atât de puternică era dorinţa de a-i atinge pielea catifelată, încât se înfiora...

- Dacă asta se întâmplă, murmură în cele din urmă, dacă îmi permiţi să te iubesc cum îmi doresc, este o problemă care se va rezolva de la sine.

Fulgerător, Nina înţelese. Dacă ajunseseră să vorbească în aceşti termeni, era pentru că depăşiseră în mod ireversibil un fel de barieră invizibilă. Când un bărbat şi o femeie porneau atât de departe pe această cale, fie şi doar în vorbe, nu mai puteau să se întoarcă... Si de fapt,

o parte din ea ştia de mult că va veni această clipă. Totuşi, îşi datora ei însăşi să încerce să dea încă o dată înapoi...

- Nu prea cred în această modă care spune "Fă cum găseşti de cuviinţă şi gândeşte după aceea", şopti tânăra femeie. Nu...

- Ei bine, ştiu acum de ce n-ai nevoie, Nina. Dar în schimb de ce ai nevoie?

Respiraţia tinerei femei se acceleră. Oare ce să replice la o remarcă atât de.... directă? într-un anumit mod, Kerr tocmai îşi micşorase atu-urile în jocul ciudat pe care-l juca. De acum, era rândul ei... Avea de ales între a minţi pur şi simplu şi să nege că simte o cât de mică dorinţă pentru cineva, sau dimpotrivă, să admită adevărul, angajându-se prin asta să înfrunte toate consecinţele.

Kerr o privea zâmbind ironic, cu subînţeles... Nina plecă ochii şi-şi dădu seama cu profundă umire că, automat, luase sâmburele de piersică pentru a-l frământa între degete, în timp ce vor-bea. Se murdărise pe mână.

- Iartă-mă, murmură, făcând gestul de a se ridica. N-am fost atentă...

- Nu te mişca.

Kerr luă sâmburele, îl aruncă la coş, apoi

dispăru în baie şi se întoarse cu un prosop ud. îngenuncheat lângă pat, începu să-i şteargă cu grijă mâna.

Nina îl privi făcând-o, aproape fascinată.

- Poate am greşit venind în camera ta, Nina, declară. Dacă doreşti, pot să mă retrag...

Tânăra femeie clipi şi încercă disperată sa găsească vorbele ferme şi reci care l-ar demobiliza, care i-ar permite să-şi păstreze calma siguranţă a existenţei. Dar, spre marea sa surpriză, un singur cuvânt îi scăpă de pe buze, şoptit:

- Nu.

Kerr n-avea nevoie de altă încurajare. Se aşeză pe pat, alături de ea şi se aplecă sprijinindu-se într-un cot. Nina fu brusc ameţită de un parfum aromat şi bărbătesc de soluţie după ras şi simţi un fel de căldură plăcută pătrunzându-i în vene. Când îşi adânci privirea în ochii negri ca smoala, nimic altceva nu mai conta...

- Aşadar, făcu bărbatul cu o voce joasă, brusc răguşită, refuzi să plec... Asta mă mişcă deja foarte mult.

Privirea începu să i se plimbe pe cele mai mici trăsături ale feţei, ca şi când voia să le înregistreze pentru totdeauna în memorie şi să le păstreze acolo cu mare grijă. Intensitatea

expresiei sale dădea sentimentul că dorea să citească în ea, să descopere cel mai mic ascunziş al sufletului său...

- Nu-ţi.... imaginezi ce-mi ceri... pretinzând să fiu sinceră, bâigui Nina.

Kerr o făcu să tacă sărutând-o tandru, ceea ce o făcu să se înfioare din cap până în picioare.

- Să nu vorbim despre asta, draga mea. Fiecare lucru la timpul său.... De altfel, în ce mă priveşte, îţi datorez o ultimă mărturisire. Ai devenit pentru mine mai importantă decât orice altă femeie pe care am cunoscut-o vreodată...

- Kerr, eu...

- Aşteaptă. Nu-ţi solicit nici o promisiune, Nina. Deocamdată, să trăim clipa, prezentul.

O sărută din nou şi tânăra femeie îi răspunse cu toată pasiunea dorinţei nepotolite, îndelung stăpânite. Cu o mână tremurătoare, atinse faţa frumoasă a lui Kerr, linia pometilor proeminenţi şi cea bine conturată a maxilarului.

- Stii__câtă nevoie am de tine? îi şopti.

Ca şi când această frază îl linişti, îl încurajă, Kerr păru brusc profund emoţionat. Apoi o strânse încet lângă el şi începu să-i descheie veşmântul lung de catifea.

Când făcu să-i apară sânii, sidefii în lumina

lămpii, îi sărută în fugă, apoi îşi continuă sarcina şi materialul suplu se înfăşură pe şoldurile uşor rotunjite ale tinerei femei.

Acum, Kerr îi mângâie avid, nesătul, trupul gol. Sub atingerea fierbinte de pe pielea sa, Nina scoase un geamăt înăbuşit, cu ochii pe jumătate închişi. Era ca şi când un foc îi ardea tot trupul... Cu mâinile tremurând, ea îşi scoase complet rochia, în timp ce însoţitorul său se dezbrăcă şi se lipiră unul de altul, îndemnaţi de o forţă irezistibilă.

- Eşti atât de frumoasă, murmură Kerr cu o voce aproape neauzită, plimbându-şi degetele pe bustul său, pe spate, pe picioarele frumoase. "T'atasiksta"...

- îmi place sunetul limbii pownee, îi şopti strângându-l lângă ea, în timp ce trupurile li se uneau.

Respira greu de dorinţă şi vorbea cu cuvinte sacadate.

- Ce însemna... vorba aceea? reluă Nina.

- Te iubesc...

>T-< W w l • w A t . . w

Tăcură o clipă, savurând cea mai mică senzaţie. Gura lui Kerr o acoperi pe cea a tinerei femei, ca şi când nici un sărut nu putea dura destul de mult pentru a-i potoli setea pe care o simţea. Apoi, buzele coborâră iar de-a lungul

umerilor şi se opriră pe un sân înfiorat, răzvrătit, în timp ce mâna se întoarse încet pe coapsă...

Un fior ascuns, ca un val, o străbătu pe Nina. Acum, pasiunea îi devenea din ce în ce mai imperioasă, aproape sălbatică. Cuvinte rugătoare, pe jumătate incoerente, îi veniră pe buze.

- Kerr.... da...

Trupurile strâns unite se ridicară şi Nina simţi că o va duce spre satisfacţia pe care, în acea clipă, o dorea mai mult decât orice pe lume. Un timp, asemenea unor valuri care

w W .. 1-]r /»w W /*•

veneau să moară pe nisip, Kerr făcu să fie străbătută de frisoane de necontrolat, încântătoare...

Se agăţă de el îngânându-i numele, cu pielea umedă şi buzele întredeschise. Pe cearşaful alb, şuviţele de păr blond, căpătaseră în lumina lămpii minuscule sclipiri aurii. Acum îl îmbrăţişa cu o putere ce se intensifica neîncetat, de nepotolit...

Apoi, brusc, un val mult mai puternic decât celelalte o copleşi făcând să le apară sub pleoape o izbucnire multicoloră şi, cu o ciudată blândeţe, îi aşeză pe un ţărm care părea plin de toate parfumurile din lume.

Un ultim fior o străbătu pe Nina. Avea impre
sia că pluteşte foarte departe, pe un fel de nor
pufos, pe care nimic nu-l putea atinge.
- T'atasiksta, îi şopti încă o dată Kerr la ure
che. T'atasiksta...
Oare şi ea îl iubea? Va îndrăzni să-l iubească?

Capitolul 10

Adâncită într-o dulce euforie, Nina, îşi rezemă capul pe umărul lui Kerr. Acesta din urmă stinsese lampa; întunericul îi înconjura ca un voal. Tânăra femeie se gândi că niciodată nu simţise o asemenea linişte, o asemenea armonie cu tot universul. Kerr retrezise în ea o serie de emoţii pe care le crezuse distruse definitiv cu Stephanos.

Pentru prima dată de când se reîntâlniseră, nu se mai gândea să ridice între ei nici cea mai mică barieră, să păstreze distanţa. Dimpotrivă, îşi dorea să dea dovadă faţă de el, de o generozitate egală cu a sa...

- Stii, Kerr.... în tot timpul acestor clipe care au trecut, murmură ea, nu m-am gândit decât la tine. Numai la tine...

- Mulţumesc, Nina, răspunse bărbatul trecându-şi mâna peste trupul suplu. Aveam... nevoie să aud asta. Acum, cu siguranţă vei putea începe să-l uiţi pe Stephanos... şi să redevii în stare să iubeşti.

Credea că îşi iubea încă soţul şi totuşi îşi

asumase riscul de a-şi deschide inima cu cea mai pură sinceritate... Forţa şi integritatea de care acest bărbat dădea dovadă, o făcură să-i fie brusc ruşine. Oare nu-i datora adevărul?

- Sunt... atât de multe lucruri pe care nu le poţi înţelege! şopti cu un nod în gât.

Speriat de diferitele semnificaţii pe care le puteau avea cuvintele sale, Kerr îşi simţi inima strângându-se. Voia să spună, de exemplu, că nici un alt bărbat nu va putea fi tatăl fiicei sale? Sau că nu va mai putea să dovedească vreodată o pasiune asemănătoare aceleia care o îndemnase spre Stephanos? Fără să-şi dea seama, mâna i se crispă.

Ar fi vrut să oprească timpul, să prelungească la nesfârşit această clipă privilegiată... Dar nu trebuia să se amăgească. Va trebui să înfrunte realitatea, aşa crudă cum era.

- Spune-mi totul, Nina, te rog, reluă Kerr. Oricum, ştii că nimic nu mă va împiedica să te iubesc. Poţi să ai încredere în mine.

Tandreţea şi sinceritatea sa veniră în sfârşit de hac ultimelor rezistenţe ale însoţitoarei sale. Stiu că va avea curajul să vorbească, să umple acel gol care încă îi despărţea... Inspiră profund, îl sărută uşor pe umăr, apoi începu cu o voce gâtuită:

- Căsnicia mea... n-a fost deloc ce s-ar fi putut crede, Kerr. L-am... întâlnit pe Stephanos la începutul carierei mele, când nu aveam decât roluri minore şi când el era în culmea gloriei...

Tăcu o clipă, pentru a-şi stăpâni lacrimile care-i apăruseră în ochi şi Kerr o încurajă în tăcere, cu un gest.

- Pe... platou, reluă Nina, mi-a acordat mai multă atenţie decât o justifica textul meu.

Eram... foarte tânără si mă simţeam extrem de flatată. Aveam pentru el o adoraţie nemărginită. Devenise idolul meu... si mi-am dat seama mult mai târziu, prea târziu, că era singurul gen de relaţie pe care-l putea suporta. Stephanos trebuia să se afirme totdeauna superior celorlalţi; nu accepta ca cineva să-i fie egal. Când s-a terminat filmul, ne-am căsătorit... Aveam douăzeci si unu de ani.

Amintirile o copleşiră, frângându-i vocea. Totuşi, îşi adună toate puterile pentru a continua:

- Era un bărbat foarte instabil, foarte coleric. Dar cum dădea dovadă de adevărat geniu în meseria sa, cel puţin la început, oamenii i-au iertat izbucnirile şi capriciile. Eu însămi am fost extrem de indulgentă. Rămăsesem... atât de naivă! Nu vedeam nimic altceva decât admiraţia. O stârnea peste tot unde mergea... De fapt, îl cunoşteam foarte prost. Mă îndrăgostisem de o imagine, de un fel de fantasmă. în acea perioadă, poate nu reuşisem să despart realitatea de cinema. Nu ştiu...

Se înfioră, tulburată, şi rămase tăcută îndelung. Nu făcuse asemenea confidenţe niciodată, nimănui. Oare intimitatea nopţii, întunericul, facilitau aceste mărturisiri? Se strânse şi

mai mult lângă Kerr, cu ochii umezi. Acum nu mai putea să se oprească din drum. Trebuia să continue...

- N-aveai nici o experienţă de viaţă, Nina. Cum să fi putut bănui toate astea?

O simţea alături, caldă şi vulnerabilă. Ar fi vrut s-o legene, s-o protejeze ca pe o copilă fragilă... Iar modul în care acceptase să i se destăinuie îl încuraja profund, îi reda speranţa.

încurajată de prezenţa sa, Nina se lipi mai strâns de el. Mângâindu-i părul, Kerr o întrebă:

- De ce nu l-ai părăsit pe Stephanos, Nina?

Tânăra femeie oftă.

- Nu este simplu să-ţi răspund, Kerr. Si mie însămi, mi-a trebuit mult timp să înţeleg... Să spunem că la început, mă orbeam intenţionat, mă simţeam singură. Avea... numeroase alte legături. Dar de fiecare dată, se întorcea rugându-mă să-l iert, promiţând că nu se va mai întâmpla. şi-l credeam sincer... Si apoi, cariera sa a început să se năruie. Nu i se mai propunea nici un subiect interesant. Mi-a... trebuit mult să accept faptul că mă înşelasem în privinţa lui. îi găseam fără încetare scuze. Doar după doi ani am dobândit până la urmă un fel de luciditate şi am admis în sfârşit că făcusem o tragică greşeală. în aceeaşi perioadă, am rămas însărci-

nată...

Kerr, teribil de emoţionat de tristeţea pe care i-o ghicea în voce, îşi drese glasul.

- Nina... acum ştiu destul, şopti stingherit. N-are rost să continui dacă asta te face să suferi prea mult.

- Nu, Kerr. Dimpotrivă, vreau să termin... Mai era ceva. Stephanos suferea de... un fel de depresiune. Cu cât treceau anii, cu atât dezvolta tendinţe paranoice. Se convinsese că toată lumea din mediul cinematografiei, se aliase şi conspira împotriva lui pentru a-l împiedica să lucreze. Si-i imagina pe ceilalţi bolnavi de gelozie pe geniul său... Si n-am reuşit niciodată să-l fac să înţeleagă că, dimpotrivă, se plictisiseră de caracterul său imposibil. Când s-a născut Lacey, el se afla într-o stare jalnică, profund dereglat. Doi ani mai târziu, a... trebuit să-l internăm în spital. După asta, a intrat şi a ieşit mereu din serviciile de psihiatrie. Aproape nu şi-a cunoscut fiica. într-un fel mărturisesc că a fost mai bine, deoarece ea n-a suferit prea mult de absenţele sale. Când venea acasă, de altfel, trebuia s-o ţin la distanţă: bea în permanenţă, se aprindea, se îndepărta de anturajul său...

A

încheie cu amărăciune:

- Dacă încercam, rareori, să-i fac cu amabili-

tate reproşuri, mă acuza că iau partea duşmanilor săi!

Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Agasată, le şterse cu un gest al mâinii şi reluă:

- în... noaptea care a murit... se dusese la o serată fără să fie invitat. Bineînţeles, toate relaţiile noastre încetaseră să ne vadă. Ajuns la acei oameni, a... agresat violent un tânăr regizor care începuse să cunoască un oarecare succes şi pe care criticii îl supranumiseră "noul Pitropulos", ceea ce l-a făcut pe Stephanos nebun de furie. S-au bătut. Stephanos n-a fost învingător. Orbit de furie, a luat maşina, s-a năpustit pe drum şi... s-a zdrobit de un zid...

Kerr o îmbrăţişă cu putere. Oare ce cuvinte ar fi putut alina o asemenea suferinţă, să facă să se uite o asemenea tragedie? El nu putea decât să-i arate prin gesturile afecţiunii sale mute, că rămânea întru totul disponibil, gata s-o protejeze, s-o ajute...

- S-a... terminat, Nina, spuse totuşi. Nu mai trebuie să vorbeşti despre asta şi să plângi... Acum, va fi bine, vei vedea.

- A fost atât de groaznic, Kerr, sughiţă lângă umărul lui, fără să-şi poată reţine suspinele. Toţi... prietenii noştri ne părăsiseră. Nimeni nu se preocupase de Stephanos când fusese atât de

bolnav... Nu ne avea decât pe Lacey şi pe mine, pe lume. Si din nefericire, în ciuda tuturor eforturilor mele, n-am reuşit să-i vin în ajutor... Uneori, mă întreb dacă.... nu şi-a provocat intenţionat accidentul, obosit de viaţă.

Kerr îi luă capul în mâini şi-l rezemă de pieptul lui, cum ar fi făcut cu un copil mic.

- Mai ales să nu te simţi vinovată, îi spuse pe un ton domol. într-un fel, sunt sigur că-ţi reproşezi asta, deşi ceea ce s-a întâmplat nu este din vina ta.

Treptat, lacrimile Ninei secară şi respiraţia îi deveni mai regulată. Oftă profund, eliberându-se brusc de toată tensiunea nervoasă acumulată în ea de luni de zile, chiar de ani. I se păru că scăpase de o mare greutate şi, ca urmare, pleoapele îi deveniră grele ca plumbul.

- Sunt atât de obosită, şopti.

- Dormi, răspunse Kerr zâmbind. Voi veghea asupra ta.

Nina se întinse, se cuibări mai confortabil lângă el şi, după câteva minute, adormi profund.

însoţitorul său o contemplă cu tandreţe. Din dezvăluirile pe care i le făcuse, înţelegea în sfârşit toate amănuntele comportamentului său care mult timp rămăseseră misterioase. Dacă se întorsese la Bluehawk, era pentru a-şi pansa

rănile dureroase pe care i le făcuse viaţa şi să uite greul sentiment de vinovăţie pe care-l simţise, probabil pe nedrept, faţă de Stephanos.

Fara îndoiala sperase sa gaseasca o viaţa liniştită, fără nici o complicaţie emoţională şi asta explica de ce îi fusese atât de teamă să înceapă o relaţie nouă. Cu atât mai mult cu cât el, deşi în măsură mai mică, era tot ca Stephanos, un personaj public şi controversat... Conştient sau nu, Nina cu siguranţă nu-şi dorea câtuşi de puţin să se afle încă o dată în mijlocul unor conflicte neplăcute.

De altfel, se gândi brusc cu inima strânsă, nimic nu spunea că o dată întoarsă la Bluehawk, nu va pune capăt acestei iubiri de- abia începute... Nu trebuia să se gândească la asta, îşi spuse posomorât. Deja considera o fericire să primească ceea ce-i dădea, fie şi pentru o scurtă perioadă. Nu-şi va face acum probleme pentru viitor...

Totuşi, îi trebui mult timp să adoarmă.

Nina deschise ochii, îşi înăbuşi un căscat şi se întinse. Lumina alburie a zorilor se filtra în încăpere, scăldând-o într-un gri argintiu. L's' capul jos; Kerr dormea lângă ea, cu sprâncenele uşor încruntate, ca şi când visa urât.

Se sprijini într-un cot, pentru a-l privi mai

bine. întotdeauna i se păruse seducător, dar abandonat somnului, frumuseţea lui îţi tăia respiraţia. Pielea arămie îi punea în valoare părul negru ca smoala; mâinile lungi şi fine, se odihneau sub faţa sa, ai cărei pomeţi aveau un relief atât de deosebit... Nina zâmbi înduioşată, şi nu se putu împiedica să mângâie bustul neted, savurând atingerea muşchilor tari de sub piele.

Kerr deschise ochii.

- Nu... voiam să te trezesc...

Bărbatul zâmbi şi-i luă mâna în ale sale.

- Cât este ceasul?

- Este aproximativ ora şase. Ai tot timpul s' mai dormi încă.

- Nu-mi mai este somn..

O trase spre el, îi căută buzele şi acest nou sărut trezi în ei aceeaşi aviditate înflăcărată ca mai înainte cu câteva ore. Acum, Nina cedă fără ca cea mai mică reticenţă să vină să le întunece minunata complicitate. Cu el, se simţea atât de liberă de a fi ea însăşi şi în acelaşi timp protejată...

Trupurile li se înlănţuiră palide şi sidefii în lumina zorilor. Cu un uşor strigăt înăbuşit, tânăra femeie cunoscu iar extazul, exaltarea de a împărtăşi plăcerea unică a existenţei...

- Am nevoie de tine, Kerr, îi murmură în

şoaptă. Numai de tine.

Bărbatul o îmbrăţişă cu pasiune. Femeia aceasta, îşi spuse, îi era la fel de necesară ca aerul pe care-l respira. Niciodată n-ar putea suporta s-o piardă.

Mai târziu, contemplará toropiţi razele soarelui care căpătau treptat tentă aurie. Era încă devreme, dar Nina se întinse ca o pisică, sări din pat şi spuse râzând uşor, în timp ce se îndrepta spre baie:

- Să nu mai lâncezim, Kerr... ţin să ajung la spital înaintea medicului.

Bărbatul îi privi cu tandreţe silueta suplă, graţioasă, în lumina matinală. îi amintea brusc sirenele care fermecau prin cântecul lor eroii greci din antichitate, dar nu se lăsau niciodată capturate... "La naiba cu aceste prostii, se mustră. Dacă la întoarcere, Nina te va da afară, vei supravieţui?"

Evident, va supravieţui. Dar cu ce preţ?

***

Pătrunseră în spital cu puţine minute înainte de ora opt şi urcară imediat în camera lui Tate.

Bătrânul bărbat, înconjurat de albul imaculat al pereţilor şi cearşafurilor, părea foarte palid. Totuşi, făcu ochii mari de uimire şi zâmbi văzându-l pe Kerr intrând alături de Nina.

- Dumnezeule, exclamă el, aşadar a reuşit să te facă să vii până aici? Doar câteva zile şi voi vedea îngrămădindu-se în jurul patului meu jumătate din Bluehawk!

Nina se aplecă pentru a-l săruta.

- N-are rost să bombăneşti. Stiu că eşti încântat să ne vezi... Kerr a avut amabilitatea să mă însoţească, deoarece drumul era foarte lung.

- Nu-mi plăcea ideea de a o lăsa să conducă singură, noaptea, întări respectivul.

- înţeleg... mormăi Tate.

Îşi aţinti privirea scrutătoare asupra fiicei sale. Evident, se întreba ce-i provocase schimbarea atitudinii. Câteva zile mai înainte, fugea de Kerr, şi acum păreau să nu se despartă nici un pas. Cu siguranţă, se întreba şi unde îşi petrecuseră noaptea... Nina se simţi roşind uşor şi speră din toată inima ca tatăl său să nu observe nimic.

- Unde este Lacey? reluă acesta.

- I-am încredinţat-o Bellei Fuller.

- Si cine are grijă de animale? continuă Tate, preocupat de fermă.

Fu rândul lui Kerr să răspundă:

- Mi-am permis să apelez, din partea ta, la Vern Trisdale şi a acceptat cu plăcere să se ocupe de ele.

Uşurat, Tate se destinse.

- Mulţumesc, Kerr. Spune-i lui Vern că-i sunt recunoscător şi sunt gata să-i întorc serviciul, cu prima ocazie.

Privi în jurul camerei şi se strâmbă.

- Detest spitalele. Priviţi ăsta...

Arătă cu degetul spre monitorul cardiac, unde o linie verzuie alerga pe ecran.

- Mă simt ca un cobai banal! Nu pot face nimic fără să chem infirmiera, nici să mă duc la baie. Si culmea, astăzi n-am avut dreptul s' mănânc, din cauza analizelor!

- Deocamdată, va trebui să te mulţumeşti cu asta, spuse râzând Nina, arătându-i perfuzia cu glucoză. Si să ai răbdare!

- Din nefericire.... Sper, Kerr, că această vizită nu te face să pierzi zile preţioase de lucru.

- Nu te îngrijora. Mi-au rămas de luat mai multe zile de vacanţă şi oricum aveam nevoie de asta.

Tate dădu din cap şi privi din nou tânăra pereche cu un aer amuzat, cu subînţeles. Nina îl fulgeră cu privirea exact la timp, pentru a nu lansa remarca deplasată de care îl ştia capabil.

Cu prudenţă, Tate schimbă subiectul şi începu iar să se lamenteze, ceea ce-i făcea

indiscutabil plăcere şi-l amuza.

- Doctorul Hallford n-a sosit încă, se plânse. Totuşi, mi-a promis... şi nici pe chirurg nu l-am văzut încă. Este un anume Burley. Infirmierele n-au ochi decât pentru el, dar după părerea mea...

- Sunt sigură că este foarte calificat, îl întrerupse Nina cu răbdare şi vei vedea că atunci când te vei întoarce şi-ţi vei recăpăta puterile, nu te vei mai gândi deloc la micile inconve- nienţe ale unui sejur în spital.

- Să sperăm! bombăni bătrânul.

Apoi, chipul său luă o expresie maliţioasă.

- Probabil eşti încântată de festa pe care mi-ai jucat-o, nu-i aşa? în doi timpi şi trei mişcări, m-am aflat într-o ambulanţă, fără să am timp să spun nu!

- Din fericire, zâmbi Kerr. Dacă ceda, ai fi găsit iar un mijloc să scapi.

O infirmieră îşi făcu intrarea în încăpere. împingea un scaun rulant în faţa ei.

- Vom merge să facem o mică plimbare, domnule Drysden, anunţă veselă. Este ora să începem analizele noastre...

- Analizele "noastre?" bombăni Tate. Si dumneata te operezi? Nu ştiam. Dacă vrei, ia scaunul meu rulant. Eu rămân aici.

- încă nu sunt cardiacă, dar cu dumneavoas-

tră, poate voi deveni! ripostă ea voioasă. Să mergem, mişcarea face bine!

Tate oftă, apoi gemu şi se întoarse spre Kerr:

- Femeia asta are o mentalitate de sergent-major. Ar trebui s-o vezi ţinând din scurt regimentul său de asistente...

Kerr şi Nina izbucniră în râs. Infirmiera li se alătură, apoi întrebă:

- Tatăl dumneavoastră este întotdeauna atât de dificil?

- întotdeauna! o asigură Nina.

Chirurul intră în clipa în care îl ajutau pe Tate să se instaleze în scaunul rulant. îl exam- ină pe bolnav şi schimbă câteva glume cu el. Apoi, când infirmiera dispăru împingând în faţa sa irascibilul pacient, declară:

- Dacă toate testele se desfăşoară bine, doamnă, vă vom putea opera tatăl chiar mâine. Este înzestrat cu o constituţie solidă şi, după părerea mea, nu va fi nici cea mai mică problemă.

- Testele vor lua mult timp?

- Vor dura toată ziua. Tatăl dumneavoastră va putea fi văzut din nou, la sfârşitul după-amiezii.

- Am înţeles... aşadar, ne vom întoarce mai târziu. Mulţumesc mult, doctore.

în timp ce ieşeau din clădire, Kerr luă mâna tinerei femei şi o strecură sub braţul său.

- Pe scurt, tatăl tău pare să ia partea bună a lucrurilor, glumi. Spitalul nu i-a domolit deloc vigoarea limbajului!

- Dumnezeu ştie cât ar trebui să se stăpânească acea fermecătoare infirmieră! răspunse Nina râzând. Kerr... spune-mi că totul va fi bine, te rog.

- Medicul mi-a părut foarte încurajator, Nina. Sunt sigur că n-ai de ce te teme.

Luară loc în maşină şi Nina întrebă oftând:

- Oare unde am putea merge?

- Dorinţele tale sunt ordine pentru mine, doamnă, glumi Kerr. Mă pun întru totul la dispoziţia ta.

Nina medită o clipă, apoi declară:

- Ei bine... să facem turul câtorva magazine, dacă nu te plictiseşti. Aş vrea să fac mai multe cumpărături pentru Lacey. Apoi, pentru prânz, mi s-a vorbit despre un restaurant foarte plăcut...

- Programul îmi convine perfect, acceptă Kerr, cu atât mai mult cu cât eu însumi am nevoie să-mi reînnoiesc garderoba. Ai putea să mă ajuţi în alegere... Am salvat atât de puţine lucruri de la incendiu. Mai cu seamă, nu mi-a

rămas nici măcar o cravată.

- Referitor la asta, unde a ajuns ancheta Kerr?

- Seriful şi inspectorul de la asigurări au venit să procedeze la un ultim examen şi sunt categorici: focul a fost de origine criminală. Din nefericire, n-au nici o idee despre posibilul vinovat. Se pare că, n-au mai avut de ani de zile incendiatori în regiune.

- După mine, ar trebui să verifici totuşi alibiurile tuturor comercianţilor locali, murmură tânăra femeie. Inclusiv pe ale notabilităţilor.

- Crezi cu adevărat? răspunse gânditor Kerr. Desigur, ne arată o profundă ostilitate, dar de aici, până la a se situa în afara legii... Ce beneficii ar putea să aibă de aici?

- Poate era vorba de un simplu avertisment. Temându-se să atace birourile rezervaţiei, unde putea să fie văzut, vinovatul o fi preferat să te atace pe tine...

- Fără îndoială, dar nu cred că este vorba de o personalitate de vază, Nina. Este foarte greu să faci un incendiu criminal să pară un accident. Adversarii mei mă detestă, dar nu sunt nebuni. Gândeşte-te că dacă ar fi demascaţi vreodată...

- Cine spune că n-au angajat un profesionist? sugeră ea.

- Şeriful s-a gândit la această eventualitate,

apoi a abandonat-o. Bluehawk este prea mic pentru ca cineva să poată lua legătura cu un răufăcător fără să se afle. De altfel, după inspector, nu este vorba de o treabă de profesionist.

- Mă pierd din ce în ce mai mult, oftă Nina, încruntându-se. Dacă nu este vorba nici de un comerciant, nici de un specialist venit din afară, atunci cine ar putea fi?

Kerr îi bănui teama din uşorul tremur al vocii şi-i luă cu blândeţe mâna în a sa.

- Nu ştiu... să nu mai vorbim deocamdată despre asta, Nina. Oricum, am hotărât să reconstruiesc... într-o zi, o femeie şi copii vor locui cu mine în casă.

Nina nu răspunse.

Capitolul 11

Nina îşi acordă o zi liberă şi de cumpărături cu o nonşalanţă pe care şi-o cunoştea prea puţin şi savură totul cu o uşoară bucurie. Trecură dintr-un magazin în altul fără să se grăbească. Cumpărară mai întâi haine şi fleacuri de care avea Lacey nevoie, apoi, după o lungă plimbare pe la vitrine, găsiră eleganta haină sport şi pantalonii de flanelă croiţi perfect, pe care şi-i dorea Kerr. în timp ce el îi încerca, Nina conversă cu vânzătorul pentru a asorta cravatele la

cămăşile pe care ea însăşi le alesese fără să-l consulte. Ieşind din cabină, Kerr o privi făcând-o cu amuzament şi înduioşare.

Trecuse o oră când ieşiră în sfârşit din magazin, încărcaţi cu pungi şi pachete.

- N-am fost niciodată în viaţa mea atât de elegant! glumi tânărul bărbat trecându-şi un braţ în jurul umerilor însoţitoarei sale.

- Sunt convinsă, afirmă Nina zâmbind, de altfel m-am distrat foarte mult...

A

îi aruncă o privire apreciatoare:

- Cu fizicul şi cu chipul tău, este o adevărată plăcere să-ţi alcătuiesc o garderobă. Stii că îmi aminteşti de un celebru şef indian, pe care l-am văzut fotografiat, într-o zi? Aveţi acelaşi profil... Din nefericire, îmi scapă numele lui. Poate se numea "Vânt Năvalnic".

f i · W -rjr A w A 1 V

Spre marea sa surpriză, Kerr începu să râdă.

- Am spus ceva atât de nostim? se mira.

- Ai o memorie bună, îi răspunse Kerr. "Vânt Năvalnic" pur şi simplu există... Dar este cheyenne, un pawnee.

Ajunseră la maşină. Puseră pachetele în portbagaj, apoi Kerr se aşeză la volan şi demară.

- Este o diferenţă atât de mare între un indian şi altul? îl întrebă puţin timid Nina. în ce mă

priveşte, mărturisesc că mi-e greu să vă deosebesc.

- Totuşi, există o reală diversitate, Nina, îi explică bărbatul zâmbind. Apaşii, de exemplu, sunt în general scunzi şi bondoci, în timp ce pawnee sunt mai înalţi şi mai supli. Cheyenee au faţa lată, destul de plată. Ei cultivă pământul şi fabrică ceramică. Noi, pawnee în schimb, vânăm şi îmblânzim cai. Cheyenne n-au început să prindă bivoli pentru a-i mânca decât când au fost expulzaţi de pe teritoriile de origine, ceea ce din nefericire este cazul a numeroase triburi, după cum ştii.

- Da... şi consider povestea foarte tristă.

- O vei găsi sinistră dacă ai cunoaşte toate amănuntele, murmură Kerr.

- Dau dovadă de o îngrozitoare ignoranţă, spuse Nina în şoaptă, sunt conştientă de asta. Te-am jignit... spunându-ţi că semeni cu un cheyenee?

- Nu, afirmă râzând bărbatul. Linişteşte-te! Acestea fiind spuse, va trebui să umplem golurile din educaţia ta în acest domeniu... îţi voi împrumuta nişte cărţi.

- Mulţumesc, şopti Nina, aplecându-se pentru a-l săruta pe obraz. îţi sunt recunoscătoare pentru răbdare.

- Dar am uitat, reluă încruntându-se Kerr. Toate cărţile mele au ars în incendiu... Dar nu face nimic. Le voi împrumuta de la biblioteca rezervaţiei, când ne vom întoarce.

Amintite brusc problemele care îi aşteptau la Bluehawk, tăcură o clipă şi tânăra femeie mângâie blând braţul însoţitorului său.

- Ne vom întoarce curând, este adevărat, remarcă ea. Aproape uitasem...

- Ideea întoarcerii în micul şi fermecătorul nostru oraş pare să te deprime, Nina.

- Nu este chiar aşa. Dar trebuie să ne păstrăm minţile... nu vom mai putea arăta aceeaşi indiferenţă şi lucrurile dintre noi nu vor mai putea rămâne aşa cum sunt acum.

- Presupun... că da, mormăi Kerr.

Păstrară din nou tăcerea, tulburaţi de această perspectivă deprimantă. Trăiseră în afara timpului şi a realităţii, gândi Nina cu trristeţe. Desigur, aceste ultime douăzeci şi patru de ore le permiseseră să-şi exprime profunda atracţie pe care o simţiseră unul pentru celălalt. Dar era vorba doar de atracţie şi de nimic altceva... Dacă lăsa relaţia lor să ia o altă dimensiune, viaţa îi va deveni mult prea complicată.

Cât despre Kerr, acesta se adâncise într-o proastă dispoziţie, morocănoasă. întotdeauna

bănuise, fără să vrea să creadă, că era prea frumos pentru a continua...

- Virează la dreapta la semafor, comandă Nina, străduindu-se să reia pe un ton vesel. Restaurantul se află pe acea stradă. Mărturisesc că mi s-a făcut o foame de lup!

- Si mie, spuse Kerr ascunzându-şi un oftat. N-aş fi crezut niciodată că nişte cumpărături îţi pot deschide pofta de mâncare.

în timpul mesei, bărbatul se străduí să dea conversaţiei o turnură relativ impersonală.

- Vorbeşte-mi despre munca ta, îi ceru. îţi place?

- Da, enorm, răspunse Nina, animându-se. Copiii sunt minunaţi... Sunt foarte fericită c' am găsit această slujbă, deşi în prima săptămână am avut unele îndoieli.

- De ce? se miră Kerr.

- Ei bine... A existat un fel de neînţelegere între Belle Fuller şi mine. Linn, sora sa, ar fi vrut să fie angajată. Am fost eu în locul ei... Si, după toate aparenţele, amândouă şi-au imaginat că doream să mă distrez şi nu aveam nici o nevoie de acest salariu. într-un fel, se înţelege asta. Cine să creadă că văduva lui Stephanos Pitropulos ar putea fi strâmtorată?

Oftă şi adăugă turnându-şi puţin vin:

- Dacă ar şti...

Schimbară o privire plină de înţelegere, apoi Nina, gânditoare, îşi plecă privirea peste plăcinta cu fructe de mare. Lucrurile deveniser' atât de diferite între ei! N-ar fi crezut niciodată că puteau cunoaşte o asemenea complicitate... Dar asta nu putea continua. Amândoi aveau la Bluehawk responsabilităţi care îi aşteptau şi cărora vor trebui să le acorde prioritate. Vieţile lor vor lua din nou două direcţii separate... Trebuia să înfrunte acest fapt ca nişte adulţi, fără regrete sau nostalgie inutilă.

- Până la urmă, am hotărât să am o explicaţie cu Belle şi am reuşit s-o fac să mărturisească de ce-mi făcea mutre de când sosisem. Am vorbit sincer şi trebuie să spun că de atunci, mi-a devenit cea mai bună prietenă.

Kerr o privi cu atenţie.

- Este un lucru important pentru tine să-ţi faci prieteni la Bluehawk, nu-i aşa?

- Da, bineînţeles, replică tânăra femeie fără să clipească. în definitiv, Lacey şi cu mine acolo vom trăi. La nevoie, eu pot să supravieţuiesc rămânând izolată, dar ţin ca fiica mea să se includă armonios şi să-şi facă prieteni. Copiii au nevoie să prindă rădăcini, să fie acceptaţi.... Aminteşte-ţi de propria ta tinereţe...

- Eu am trăit o experienţă puţin diferită, sublinie Kerr, nu fără o anumită amărăciune. Când eram tânăr, marea majoritate a elevilor din şcoală dispreţuiau indienii şi-i considerau inferiori. îmi amintesc, de exemplu, aroganţa pe care mi-o arătau Mary Jane Pratt şi Albert Driskell, viitorul său soţ... Ani întregi, mi-am promis să plec din Bluehawk pentru a nu m' mai întoarce niciodată. Apoi, am înţeles în cele din urmă că tovarăşii mei aveau nevoie de mine, aşa cum aveam şi eu nevoie de ei.

- Ai regretat.... că te-ai întors?

- Aş fi lipsit de sinceritate, negând că uneori m-am întrebat dacă n-aş fi preferat o viaţă "normală" într-un oraş mare, unde nimeni nu mi-ar fi căutat gâlceavă. Dar de fapt cred că... aş fi sfârşit prin a mă plictisi! încheie râzând.

Nina bău o înghiţitură de vin şi murmură gânditoare:

- într-o clipă sau alta, toată lumea îşi spune că ar fi putut duce o existenţă diferită dacă ar fi făcut o altă alegere. De exemplu, ce mi s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi fost niciodată în California?

Tăcu, şi mai gânditoare. Dacă n-ar fi plecat din Bluehawk, cu siguranţă ar fi continuat să-l vadă pe Kerr, l-ar fi văzut trecând treptat de la

adolescenţă la vârsta de bărbat... Oare ar fi avut asupra ei un efect la fel de devastator ca atunci când îl revăzuse brusc, după ce aproape îl uitase ani de zile? Fără îndoială, era inutil să-şi pună întrebarea.

- Nu-ţi mai este foame? o întrebă subit Kerr, văzând că-şi lăsase farfuria pe jumătate plină.

- Nu, mărturisesc, răspunse oftând.

- în acest caz, să ne întoarcem la hotel. Mai bine să ne odihnim puţin înainte să mergem să-l vedem pe Tate... Am mers prea mult în această dimineaţă.

Nina dădu din cap. într-adevăr, se simţea destul de obosită. în maşină, închise ochii şi se strădui să se destindă. înainte de a se gândi la problemele care o aşteptau la Bluehawk, trebuia să se concentreze asupra operaţiei tatălui său. în zilele care vor veni, va avea teribil nevoie de ea.

Ajunşi la hotel, urcară în camera tinerei femei. Kerr închise uşa şi veni s-o ia în braţe.

- Dedică-mi această după-amiază, îi şopti la ureche. Să nu vorbim nici de Bluchowk, nici de trecut, nici de viitor.

- Promit, îl asigură zâmbind Nina. De altfel, mi-ar plăcea atât de mult să nu vorbim deloc.

Se sărutară îndelung. Deja sângele începu să alerge mai repede prin vine, dar ştiau că aveau

ore lungi în faţa lor, în plăcuta intimitate a camerei şi se întinseră pe pat, bucurându-se de încetineala voită a celui mai mic gest, a celei mai uşoare mângâieri.

Apoi, treptat, dorinţa deveni mai fierbinte, ca o sete care nu poate fi potolită. Hainele, scoase cu mâini tremurătoare, căzură uşor pe covor şi trupurile lor se împletiră. Miracolul se produse încă o dată. Nici unul, nici celălalt nu cunoscuse vreodată o complicitate similară, o asemenea armonie fizică, aureolată întru totul cu tandreţe... După o clipă se simţiră copleşiţi de o beţie plăcută şi înflăcărată în acelaşi timp, mult mai exaltantă decât cea de vin.

Mai târziu, în timp ce stăteau întinşi unul lângă altul, domoliţi, sună telefonul. Nina părăsi cu regret braţele lui Kerr pentru a răspunde. Era doctorul Burley, care suna pentru a le da rezultatele analizelor lui Tate.

Tânăra femeie închise şi se întoarse spre însoţitorul său.

- S-a hotărât... Mâine îl operează pe Tate.

***

Petrecură ziua şi noaptea următoare la hotel. Intervenţia dură ore lungi, pe care Nina, în sala de aşteptare, le găsi interminabile. Se plictisi aşteptând şi se grăbi spre infirmieră când aceasta veni să anunţe că totul se desfăşurase bine.

într-o oră sau două, adăugă, vor putea vedea bolnavul.

Când intrară în sfârşit în secţia de terapie intensivă, bătrânul încă nu se trezise din anestezie. Avea faţa extrem de palidă, dar respira cu regularitate şi Nina, brusc uşurată după ce trecuse prin toate chinurile îngrijorării, nu se putu stăpâni să nu izbucnească în lacrimi. Kerr o strânse lângă el.

- Ce-i mai rău a trecut, draga mea, îi murmură. Acum, totul va fi bine.

Tate părea totuşi atât de vulnerabil, atât de pierdut în mijlocul tuburilor şi perfuziilor, încât şopti nervoasă:

- Măcar dacă şi-ar recăpătă cunoştinţa! Eu l-am îndemnat să vină aici... Dacă vreodată...

Lui Kerr îi trebui toată puterea de convingere pentru a reuşi să-i domolească până la urmă scrupulele.

- Mai târziu, îţi va mulţumi, Nina. Vei vedea.

în sfârşit, Tate îşi veni în fire şi fu dus în camera sa. încă de a doua zi, se simţi deja mult mai bine şi în fiecare zi făcea progrese vizibile, până când într-o dimineaţă, îi declară fiicei sale cu ochi strălucitori:

- Judecând după mintea ta, Nina, s-ar spune că tu şi nu eu tocmai am fost pe masa de

operaţie! întoarce-te aşadar la Bluehawk. Poţi vedea că nu mai am de ce mă teme...

Tânăra femeie dădu slab din cap; se simţea într-adevăr epuizată şi cearcăne mari albăstrui se săpaseră sub ochi. Dar ezita să-l lase singur pentru a se întoarce la ferma care se afla la mai multe ore de drum.

- Vom vedea, răspunse tânăra femeie, fără sa accepte.

în aceeaşi seară, doctorul Burley veni s-o întâlnească în cafeneaua unde ea şi Kerr mâncau nişte sandvişuri şi beau o cafea.

- Convalescenţa tatălui dumneavoastră se dovedeşte uimitor de rapidă, doamnă Pitropulos, afirmă el zâmbind. Datorită constituţiei sale robuste, îşi recapătă puterile văzând cu ochii. Cred că vă puteţi întoarce acasă fără teamă. Dacă am înţeles bine, fiica dumneavoastră stă la o prietenă.

- Este exact, murmură Nina.

O sunase pe Lacey în fiecare seară şi aceasta suferea de absenţa sa. Era din ce în ce mai greu s-o convingă că-şi va revedea mama "când bunicul va fi pe deplin restabilit" şi Nina se simţea crud împărţită între cele două fiinţe pe care le iubea cel mai mult pe lume şi care aveau în mod egal nevoie de prezenţa sa.

- Sunt sigur chiar, continuă medicul cu bunăvoinţă, că însuşi pacientul nostru îşi face griji pentru nepoata sa şi ar prefera s-o ştie cu dumneavoastră.

- Ei bine... Presupun în acest caz că vă voi urma sfatul, răspunse Nina. Voi pleca şi voi reveni în weekendul viitor.

- Si nu uitaţi că puteţi telefona, reluă interlocutorul său. Acum, sunt sigur că tatăl dumneavoastră este destul de în formă pentru a vorbi el însuşi cu dumneavoastră.

în cele din urmă, Nina cedă argumentelor sale, cărora li se alăturase şi Kerr. La urma urmei, nu avea de aşteptat decât trei zile înainte de weekend şi fără îndoială îi va face bine s-o găsească pe Lacey şi munca sa. Desigur, Belle o asigurase că aprecia mult prezenţa fetiţei; nu vedea nici un inconvenient, adăugase, s-o ţină mai mult. Dar Nina refuza să abuzeze peste măsură de amabilitatea prietenei sale.

Aşa că, după ce-şi luară rămas-bun de la Tate, Kerr şi cu ea porniră pe drumul de întoarcere.

Cât dură călătoria, nu schimbară decât câteva cuvinte. Sufereau urmarea oboselii din ultimele zile şi mai ales, se gândeau deja în tăcere la nenumăratele probleme care îi

aşteptau la
Bluehawk.

Ploua de la începutul zilei. O burniţă regulată răpăia pe acoperiş şi asfaltul ud lucea în lumina farurilor. Nina, care conducea, ţinea dreapta cu prudenţă. încălzirea nu mai funcţiona; îşi păstrase mantoul şi Kerr haina, ceea ce nu-i împiedica să tremure sub curenţii de aer care se infiltrau prin toate spaţiile goale.

Nu se opriră decât o singură dată pentru a bea o cafea, în apropierea unui mic oraş. Aversa se înteţise şi alergară să se pună la adăpost în barul a cărei firmă clipea.

- Orăşelul ăsta îmi aminteşte de Bluehawk, remarcă Nina înclinându-se spre fereastră, când luară loc la o masă. Ţie nu?

- Ba da. Dar numai într-un anumit mod...

Tânăra femeie înţelese perfect la ce făcea aluzie. Ştiau că locul în care se aflau fusese creat de primii pionieri din Oklahoma, ca şi Bluchowk; dar spre deosebire de oraşul lor natal, acolo nu erau decât foarte puţine locuinţe indiene. Multe dintre problemele din Bluehawk proveneau din faptul că se construise până în marginea rezervaţiei indienilor. Dacă micul oraş în care îşi beau cafeaua cunoştea greutăţi, ceea ce era probabil, cu siguranţă erau de alt ordin decât

cele cu care trebuia să se confrunte ei.

Trecător, Nina se gândi că dacă ar fi locuit în altă parte decât în Bluehawk, cu siguranţă relaţia lor ar fi fost mult mai simplă...

Când porniră din nou la drum, Kerr propuse să conducă el şi se aşeză la volan. Dar în loc să demareze imediat, se întoarse spre însoţitoarea sa şi spuse după ce-şi drese glasul:

- Ascultă, Nina... m-am gândit bine şi cred c' la întoarcere mă voi duce să mă instalez la George Goodfex, aşteptând ca ferma mea să fie reconstruită.

Tânăra femeie făcu ochii mari de uimire. Bineînţeles, se gândise că va fi puţin delicat să trăiască între Kerr şi Lacey, dar nu-şi imaginase că el se va gândi să le părăsească şi se simţi brusc dezamăgită, aproape rănită.

- Ei bine... cum vrei, desigur, murmură. Lacey va fi dezolată...

- Dar tu? o întrebă bărbatul fără să-şi poată ascunde o oarecare nervozitate.

Nina păstra tăcerea. Kerr o privi cu intensitate, cu buzele strânse, apoi se hotărî s' glumească.

- Nici măcar nu vei observa că nu mai sunt acolo, nu-i aşa?

- Nu spune prostii, Kerr, oftă tânăra femeie.

Ştii foarte bine că-mi vei lipsi... Dar de ce pleci? Nimic nu te obligă, nu?

- Din contră... cred că da.

Nina se încruntă.

- Dacă doreşti să-mi aperi reputaţia, te asigur că...

- într-adevăr, mă gândesc la asta, printre alte lucruri, răspunse Kerr simplu.

- N-are rost să te frământi, Kerr. Nu mă preocupă ce se va spune.

- Poate pentru că nu cunoşti zvonurile care circulă deja, Nina. Si, dacă au existat bârfe cât timp era Tate acolo, aşteaptă-te să fie şi mai rău în absenţa sa.

Nina păli vizibil. Evident, prea puţin o interesau părările altora, dar nu şi-ar fi imaginat vreodată că gurile rele se putuseră dezlănţui deja. Brusc, se gândi la Lacey...

- îi... voi ignora complet, şopti.

Bărbatul îi mângâie cu tandreţe obrazul.

- Să fi uitat oare cum stau lucrurile într-un mic oraş? Nimic nu poate trece neobservat Nina şi, ceea ce oamenii nu ştiu, inventează, deformând realitatea. Aminteşte-ţi bârfele cărora le-a dat crezare Belle la un moment dat, în legătură cu tine...

- Ei bine... Cu siguranţă, ai dreptate. Dac'

este aşa, într-adevăr este mai bine să te stabileşti la George.

Nu mai adăugaseră nimic şi nici unul nu spuse cu voce tare nimic despre tristeţea care-i cuprinsese. La ce ar fi folosit? Se aşteptaseră să întâlnească obstacole, să fie necesar să ducă o viaţă diferită, întorşi la Bluehawk. Părea că, pentru ei, nu era posibilă nici o speranţă...

După ce o sărută uşor pe buze, Kerr demară.

- Bineînţeles, îmi vei putea totuşi telefona, îi murmură.

Nina dădu din cap, cu ochii înceţoşaţi. Ştia că lucrurile nu vor mai fi la fel.

Capitolul 12

- Nu poţi continua aşa, Kerr, declară George Goodfox care, rezemat în cârje, în uşa bucătăriei, îl privea cu atenţie pe tânărul bărbat.

Acesta din urmă, aşezat la masă, în faţă cu un vraf de documente şi cu un termos de cafea, ridică spre el o faţă cenuşie de oboseală.

- Să continuu ce? îl întrebă.

- Să munceşti cu asemenea îndârjire, noapte şi zi, fără măcar să te odihneşti. Stiu, eşti foarte rezistent, dar din când în când, ai nevoie să dormi, ca fiecare...

Kerr îşi frecă pleoapele roşii, care-l dureau:

- Dar am dormit, îl asigură.

Aruncă o privire la ceasul de la mână - era ora şapte dimineaţa - şi adăugă:

- Nu sunt în picioare decât de două ore.

- Patru, îl corectă George, şchiopătând spre frigider.

Kerr ridică sprâncenele.

- De unde ştii?

George lăsă una din cârje şi, cu mâna liberă, scoase cutia cu ouă şi o farfurie cu bacon.

- Te-am auzit, îi răspunse. Din nefericire, aici pereţii sunt foarte subţiri...

Kerr se simţea sincer întristat.

- Iartă-mă că te-am trezit. N-am avut deloc intenţia asta.

George îi adresă un zâmbet, închise uşa frigiderului şi, de bine de rău, se apropie de aragaz.

Se născuse cu o deformaţie congenitală la măduva spinării şi niciodată în viaţă nu putuse merge normal. Părinţii săi, foarte săraci, îi trimiseseră pe el şi pe fraţii săi la o şcoală de ţară care nu-i învăţa decât noţiunile elementare. Din fericire, George era înzestrat cu o inteligenţă remarcabilă şi-şi formase o vastă cultură, devorând operele din biblioteca locală. Obţinuse apoi o bursă pentru a studia dreptul la universitate; datorită forţei şi curajului său, reuşise să

devină avocat. Totuşi, în loc să se lanseze într-o carieră strălucită, preferase să-şi pună cunoştinţele în serviciile rezervaţiei indienilor. De ani de zile, pentru un salariu modest, făcea oficiul de consilier juridic şi devenise de neînlocuit. Kerr avea pentru el un profund respect şi o admiraţie nelimitată.

îl privi pregătind cu stângăcie ouăle cu bacon în tigaie şi rezistă tentaţiei de a-i propune ajutorul. Bătrânul bărbat pusese lucrurile la punct răspicat; se obişnuise să se descurce singur încă de la o vârstă fragedă şi refuza cu fermitate să fie considerat un handicapat. Cu tact, oaspetele său insistase să împartă treburile casnice şi în timp ce George se ocupa de micul dejun, Kerr se ocupa de cină. Masa de prânz o luau amândoi în birourile rezervaţiei.

- Nu-ţi face probleme, spuse George lăsând ouăle să alunece într-o farfurie. într-adevăr, team auzit de când te-ai trezit, dar am adormit din nou imediat. Când ai crescut cu şapte fraţi şi surori, dintre care cu unul ai

împărţit patul, nimic nu-ţi poate tulbura somnul!

- Eu am avut noroc, răspunse Kerr zâmbind. N-am avut decât surori, aşa că aveam propria cameră.

- Este ceea ce numesc culmea luxului, glumi George aşezându-se.

- Nu-mi dădeam seama de fericirea mea. îi invidiam pe micii mei camarazi care aveau motociclete sau chiar maşini...

- Cât de relativ este totul!

- Si acum, când ai în sfârşit apartamentul tău, dau buzna în casa ta. Asta mă stânjeneşte mult, George, sublinie Kerr cu amabilitate.

A

- Greşeşti. îţi apreciez compania şi sunt încântat că nu mai am de preparat cina.

- în mod logic, ar trebui să încasez curând cecul de la asigurări.... şi voi putea în sfârşit s' încep să reconstruiesc.

George îşi turnă o ceaşcă de cafea şi-şi atacă porţia de bacon.

- Nu te grăbi. îţi repet, nu mă deranjezi, dimpotrivă.

Kerr adună hârtiile împrăştiate în faţa lui şi le puse pe un scaun, pentru a putea mânca.

- Oricum, mi-am pierdut răbdarea, oftă. Trebuie să trec în fiecare zi pe acasă pentru a avea grijă de animale şi de recolte, ceea ce mă face să pierd foarte mult timp...

Brusc, George zâmbi maliţios.

- Nu profiţi de asta pentru a-i face o vizită vecinei?

Kerr se încruntă.

- Aş prefera să nu vorbim despre Nina, dacă nu te superi.

N-o văzuse decât o dată de la întoarcerea lor, din întâmplare, pe stradă; dar se gândea la ea neîncetat şi nu reuşea să şi-o alunge din minte. Bineînţeles, asta va lua timp, se gândi posomorât. La urma urmei, escapada lor nu data decât de zece zile...

George îl privi cu coada ochiului, mâncând preocupat. Kerr se epuiza muncind

şi slăbea vizibil pe zi ce trecea. Nu vorbise niciodată despre sejurul în Oklahoma City, dar judecând după comportamentul lui, reprezentase probabil o cotitură crucială în relaţiile cu Nina.

Prudent, bătrânul bărbat sugeră:

- Eşti sigur că, dimpotrivă, nu mai vrei s' vorbim despre asta? îţi va face bine, Kerr.

Termosul de cafea era gol; Kerr se ridică pentru a prepara o nouă cafetieră şi, întors cu spatele, replică pe un ton prefăcut neglijent:

- Nu este absolut nimic de spus, George.

Acesta din urmă oftă; nu mai ştia cum să-i
vină în ajutor prietenului său.

- Ascultă, Kerr, fii sincer. Nu mai dormi; de- abia mănânci; la birou nimeni nu mai îndrăzneşte să-ţi vorbească, atât eşti de "iri-tat”...

- Este normal să fiu exasperat. Nimeni, în afara de tine şi de mine, nu-şi face treaba corect!

- Unii lasă de dorit, nu neg asta, zâmbi George. Dar nu este o noutate şi, de obicei, te
acomodai mai degrabă bine!

Kerr turnă apa fierbinte peste cafea şi ridică din umeri.

- Sunt... îngrijorat pentru împrumutul pe care l-am cerut, mormăi. Atâta tot...

- Fugi de-aici! exclamă încet George. Ai solicitat cel puţin cincizeci înaintea acestuia şi le-ai obţinut întotdeauna... N-are rost să faci care pe care cu mine, ştii bine. De aproape zece ani de când ne cunoaştem, nu te-am văzut niciodată în asemenea stare pentru nici o femeie.

Kerr reveni şi se aşeză cu cafetiera în mână şi oftă profund. Se declară învins.

- Ei bine, accept, ai diagnosticat problema, George. Dar ai să-mi propui vreo soluţie?

- De ce, pur şi simplu, nu te destăinui Ninei cu toată sinceritatea?

Kerr se strâmbă.

- S-a făcut deja. Altceva?

George îşi aţinti asupra lui o privire pătrunzătoare.

- Aşadar, i-ai vorbit deja... şi ce ţi-a răspuns?

Kerr vârî două felii de pâine în prăjitor, mus- trându-se aspru că se arătase atât de iritat cu George, în timp ce acesta din urmă demonstra o adevărată solicitudine. Devenea mult prea arţăgos!

- După părerea mea, Nina se simte... puţin pierdută, îi explică. Probabil nu cunoaşte nici ea măsura sentimentelor sale pentru mine... Altfel spus, un lucru este sigur: nu-şi doreşte să se angajeze.... Nu-i... ştiu motivele, care sunt cu siguranţă complexe şi foarte personale. Dar asta este situaţia. Nu ştiu nimic altceva.

- Ce vei face?

Surprins, Kerr ridică din sprâncene.

- Ce voi face? Dar... nimic!

- Serios? Te ştiam mai puţin pasiv, Kerr. Totuşi, trebuie să găseşti o soluţie, înainte

de aţi mina complet sănătatea!

- N-am decât o singură cale de urmat, replică trist Kerr. Să găsesc mijlocul de a uita... şi asta va lua timp. Ei bine, dacă nu te superi, să schimbăm subiectul

La rândul său, Nina îşi spunea exact acelaşi lucru: trebuia să-l uite pe Kerr. Dar cum? în timpul zilei, era atât de ocupată încât reuşea să nu se gândească tot timpul la bărbatul care o obseda; dar noaptea când putea să doarmă, visuri ciudate şi chinuitoare o tulburau neîncetat. Deseori, se afla în clinica din California unde îşi petrecuse Stephanos ultimele zile. Locurile semănau perfect, dar în clipa în care intra în camera soţului său îl găsea pe Kerr, aţipit în pat. Cuprinsă de panică, se repezea atunci spre ieşire, urmată de o ceată de medici şi infirmiere. Dar ajungând la grilaj, îl găsea închis... în acea clipă, se trezea întotdeauna, cu inima palpitând şi udă de transpiraţie.

Acel coşmar nu era greu de interpretat, îşi spuse într-o dimineaţă, luând maşina

pentru a merge în oraş. Se temea ca sentimentele sale pentru Kerr să n-o antreneze în complicaţii şi controverse şi, în acelaşi timp, se simţea incapabilă să scape de dragostea pe care o simţea pentru el. Ei bine, trebuia pur şi simplu să nu mai fie îndrăgostită. Aşadar, nu mai exista dilema...

De obicei, la prânz, împărţea cu Belle un sandviş în cancelarie, dar în acea zi se hotărî să meargă într-un mic restaurant. Avea nevoie să-şi schimbe ideile.

Din fericire, Tate se simţea mult mai bine. Sporovăia vesel la telefon, se ducea să le facă vizite infirmierelor şi cum îi era dor de nepoata sa, Nina îi promisese să i-o ducă în weekendul următor. Nu, nu-şi mai putea atribui nervozitatea îngrijorării referitoare la sănătatea tatălui său...

Parcă şi intră în restaurant, gândindu-se la ultima conversaţie cu Belle. Soţul lui Linn Vendever fusese găsit în Texas, unde îşi câştiga foarte bine existenţa lucrând la puţurile de petrol. "în doi ani, exclamase

Belle, nu i-a trimis nici măcar un ban soţiei pentru întreţinerea copiilor!. Dar avocatul este sigur că va avea câştig de cauză. Si se va face dreptate!”

Nina se bucurase cu ea. Aşadar, în sfârşit problema se rezolva.

Brusc, ridică ochii. Absorbită în gânduri, nu- şi dăduse seama că Mary Jane Driskell era

. W | W • . f w W • W 1 A w

aşezată la o masă şi-i făcea semn să vină lângă ea.

Se supuse, ascunzându-şi un oftat. Orice speranţă de a beneficia de o oră de linişte, dispăru... Dar cum oare să refuze invitaţia vechii sale prietene?

- Albert trebuia să prânzească împreună cu mine, explică volubil aceasta din urmă când Nina luă loc în faţa ei, dar a contramandat în ultima clipă. Si am oroare să mănânc singură, tu nu?

- Hm... depinde, murmură Nina.

- Bineînţeles, nu s-a gândit să mă anunţe

mai devreme... Mărturisesc că am scos un adevărat oftat de uşurare când te-am văzut sosind. Sunt secole de când n-am stat de vorbă!

- Tata a fost internat în spital, explică pe scurt Nina şi am fost foarte ocupată cu munca
mea.

Se adânci în studiul meniului, pe care-l cunoştea deja pe dinafară.

- Si cum se simte Tate, acum? întrebă Mary Jane.

- Slavă Domnului, mult mai bine. Ar trebui să se întoarcă în cincisprezece zile.

- Sunt încântată. Probabil a fost o perioadă foarte grea pentru tine...

- în primele zile, am fost moartă de îngrijorare, recunosc.

- Din fericire, şopti Mary Jane, ai găsit în Kerr Huston o prezenţă încurajatoare....

Nina lăsă lista de bucate pe masă cu un pocnet sec. înainte de orice, trebuia să-şi păstreze calmul.

A

- într-adevăr, îi sunt recunoscătoare pentru susţinerea pe care ne-a adus-o. lui Lacey şi mie.

Mary Jane îşi muşcă buzele. Evident, se aşteptase la o negare, fie ea şi minciună.

- Mărturisesc că am fost puţin şocată aflând că te-a însoţit la Oklahoma City, declară pe un ton înţepat.

- Serios? se prefăcu mirată Nina, imperturbabilă. Nu înţeleg de ce... A venit să stea la noi după ce i-a ars ferma, sunt sigură că ştii.

- Fireşte, ripostă cealaltă cu un zâmbet glacial. Tot Bluehawkul vorbeşte despre asta. Nu ştiam ca domnul Huston să fie un prieten atât de intim al familiei voastre...

Nina simţea furia copleşind-o, dar fu încântată în sinea sa că veni chelneriţa să ia comanda. Ea comandă doar o friptură la grătar şi apă minerală, deoarece subit nu mai avea poftă de mâncare, apoi păstră tăcerea.

- înţeleg, reluă Mary Jane, că ai neglijat să- mi urmezi sfaturile în ce priveşte acest personaj...

- Si ce-ar fi trebuit să facem? se aprinse Nina. Să-l lăsăm pe cel mai apropiat vecin, când casa i-a fost distrusă să doarmă în hambar?

- Haide, Nina, strâmbă din nas Mary Jane, Kerr s-a instalat acum la George Goodfox, ştie toată lumea. Ce l-a împiedicat să se ducă acolo încă de la început?

îşi servi de băut şi adăugă, plină de venin:

- Măcar a avut decenţa de a se îndepărta pe durata absenţei tatălui tău...

- Kerr este o persoană extrem de bine crescută, sublinie Nina cu o ironie rece.

Mary Jane ridică sprâncenele, cu o privire glacială.

- Serios? Totuşi, de obicei oamenii bine crescuţi nu sunt amestecaţi în treburi suspecte...

- Nu înţeleg, se miră Nina. Ce ai să-i

reproşezi?

Mary Jane se prefăcu că-şi examinează unghiile de culoarea carminului.

- Ei bine, după părerea mea, întâmplarea aceea cu incendiul pare nu prea clară...

Nina o privi stupefiată. De-abia îndrăznea s' creadă ceea ce părea să insinueze.

- Kerr n-are nimic de-a face cu dezastrul! protestă cu violenţă.

- Era asigurat pentru o sumă frumuşică, dacă nu mă înşel, strecură Mary Jane cu perfidie.

Nina se sufocă de furie.

- Ar trebui să-ţi fie ruşine să lansezi calomnii atât de dezgustătoare, Mary Jane. Nu ştiu cine este vinovatul, dar nu este Kerr!

- Să admitem, ripostă interlocutoarea sa fără să renunţe la nonşalanţă. Dacă este vorba de altcineva, atitudinea îi este oricum de neînţeles, chiar dacă-i dezaprob metodele. Mulţi oameni ar fi încântaţi să vadă Bluehawkul scăpat în sfârşit de Kerr Huston!

Vocea îi trăda un asemenea dispreţ, încât Nina, tremurând, uită orice prudenţă.

- Ca soţul şi tatăl tău, de exemplu! izbucni.

Mary Jane păli, şi mâinile i se crispară pe faţa
de masă.

- Cum... îţi permiţi? se bâlbâi, furioasă. După tot ce am făcut noi pentru tine! Este inimaginabil!

Nina îşi muşcă buzele. Obosită de mânie, indiscutabil mersese prea departe.
A

- îmi... pare rău, Mary Jane, murmură. Voiam doar să spun că Albert şi tatăl tău s-ar bucura de plecarea indienilor, ca mare parte a concetăţenilor... Cuvintele au luat-o înaintea gândurilor. Nu m-am gândit să-i acuz.

- Totuşi, asta mi s-a părut că înţeleg! replică

Mary Jane, cu faţa posomorâtă. Dar, în numele prieteniei noastre îţi voi accepta scuzele.

Cu un nod în gât, Nina dădu din cap. Oare avea dreptate să cedeze teren? Da, trebuia. O avea pe Lacey; nu-şi putea permite să-şi piardă slujba... dar îi repugna enorm că trebuia să se umilească astfel.

- De altfel, reluă Mary Jane, îţi amintesc c' în numele acestei prietenii ţi-am recomandat să-l eviţi pe Kerr Huston... Sfat pe care îmi permit să-l repet, în propriul tău interes.

De data aceasta, Nina fu cuprinsă de o greaţă de nestăpânit. Se ridică şi-şi luă poşeta.

- Nu mă simt prea bine, Mary Jane... Cred c' voi trece peste masa de prânz. La revedere.

Se îndreptă spre chelneriţă şi-i întinse o bancnotă de cinci dolari, murmurând cu o voce contrariată:

- Trebuie să plec... Iertaţi-mă că v-am

deranjat.

Si se repezi afară, sub privirile uluite ale clienţilor.

Ajunsă în maşină, trebui să încerce de două ori să pornească motorul. Tremura ca o frunză.

Greşise, cedând. Ar fi fost mai bine să-i spună verde-n faţă lui Mary Jane, o dată pentru totdeauna. "Cu riscul de a te afla fără slujbă?" îi murmura o voce tainică. Nu mai ştia ce să facă...

La întoarcere la colegiu, luă un sandviş de la un distribuitor şi se instală în cancelarie pentru a-l mânca în mod reflex. Gândurile i se învălmăşeau confuze şi când Belle i se alătură în clasa unde elevii trebuia să repete, o oră mai târziu, se miră de mina răvăşită a prietenei sale.

- Cum s-a desfăşurat prânzul, Nina? o întrebă, aşezându-se alături.

- Ei bine... rău, recunosc, oftă Nina. Am întâlnit-o pe Mary Jane Driskell şi a trebuit să aud asemenea orori din partea ei, încât am

părăsit restaurantul.

- Si ce ţi-a spus?

Nina zâmbi slab.

- Ei bine, iată... în mai puţin de cinci minute a găsit modul de a insinua că Huston şi-a dat foc

. W f i W *f* t 1 t w

casei, să afirme că ar face mai bine să părăsească oraşul şi desigur, că am "tot interesul" să nu-l mai frecventez.

Belle tresări, scandalizată.

- Este inimaginabil! Dar cine se crede oare?

- Poate îngerul meu păzitor, se strădui Nina să glumească. Mă dispensez cu plăcere de serviciile sale.... De altfel, sper să nu mă mai aflu în faţa ei, deoarece nu ştiu dacă data viitoare îmi voi mai păstra calmul.

O adolescentă cu ochelari veni să le întrerupă, lamentându-se:

- Doamnă Pitropulos, mi-am uitat textul acasă...

- N-are importanţă, Megan. îţi amintesc

că astăzi, vom repeta pe dinafară.... Du-te, vom începe.

- Oh, uitasem! spuse copila îndepărtându- se. Nu mi-am învăţat rolul!

Belle şi Nina nu se putură stăpâni să izbucnească în râs.

- Megan este o distrată incorigibilă, comentă Belle.

Schimbară o privire complice, apoi Nina întrebă:

- Ai veşti de la sora ta? Dacă îmi amintesc bine, procesul trebuia să înceapă astăzi...

- Da, iar Linn va câştiga fără probleme. în sfârşit, va putea să muncească mai puţin, să se odihnească puţin şi să se consacre casei sale.

- Sunt foarte fericită pentru ea, răspunse Nina cu convingere.

Apoi bătu din palme:

- La treabă, copii... Toată lumea pe scenă, v' rog!

La sfârşitul după-amiezii, îşi recăpătase

controlul asupra ei însăşi şi-şi promise că, dacă va avea ocazia, o va înfrunta fără să cedeze pe Mary Jane.

Trecu s-o ia pe Lacey pentru a merge acasă; spre marea sa surprindere fetiţa plângea.

- Ce s-a întâmplat, draga mea? o întrebă cu inima strânsă.

Lacey se ghemui pe scaun şi spuse între două suspine:

- Berti... şi prietenii săi. Sunt.... răi.

Nina îşi şterse blând obrajii cu batista.

- Ce ţi-au făcut? Totuşi, chiar ieri îmi explicai că-l găseşti pe Bertie "foarte simpa...".

- Dar astăzi.... a spus despre Kerr.... că nu aduce decât necazuri oamenilor şi că ar face mai bine să părăsească oraşul...

- Dumnezeule! murmură Nina.

Demară, gânditoare. O clipă, îşi spuse că Bertie merita o bătaie bună la fund, dar se răzgândi. Copilul repetase pur şi simplu ceea

ce-i auzise vorbind pe părinţii săi. Nu el trebuia condamnat...

- Tu şi cu mine ştim bine că nu este vorba decât de bârfe stupide, nu-i aşa? declară tânăra femeie.

- Este ce i-am răspuns şi eu lui Bertie, dar a continuat să spună lucruri rele despre... indieni.

Nina îşi ascunse un oftat.

- Cu siguranţă, nu credea cu adevărat ce spunea, Lacey. Mâine, totul va fi uitat...

Fetiţa nu mai plângea, dar brusc faţa i se înăspri, cu expresie aproape adultă.

- Eu nu, replică. Si dacă o vor repeta vreodată, îi voi lua iar apărarea lui Kerr. Bertie nu
este decât un idiot!

Nina îi strânse mâna.

- Ai dreptate, draga mea... Dar să nu ne mai gândim la asta. Acum, să ne întoarcem şi să telefonăm la spital pentru a afla veşti despre bunicul tău.

Din fericire, ca toţi copiii, fetiţa putea să

treacă foarte repede de la cea mai tristă dispoziţie, la cea mai nepăsătoare veselie şi exclamă:

- Da, bună idee! Si-i voi prepara biscuiţi cu ciocolată, pentru a-i duce sâmbăta viitoare. Crezi că-i va face plăcere?

- Cu siguranţă, cu atât mai mult cu cât acum poate mânca aproape orice. Pentru a fi cu conştiinţa împăcată, voi cere părerea medicului.

Lacey continua să sporovăiască şi Nina o asculta gândindu-se la problemele familiei Driskell. Era trist ca greşelile şi prejudecăţile părinţilor să trebuiască să fie transmise de copii... Trebuia să spere că, în ciuda a tot, Lacey se va reacomoda repede cu micii săi prieteni.

Totşi, Nina rămase profund tulburată toată seara.

După cină, se aşeză cu Lacey la masa din bucătărie pentru a căuta cea mai bună reţetă de biscuiţi cu ciocolată. Tocmai răsfoiau cărţile de bucate, când tânăra

femeie se încruntă şi întoarse privirea spre uşă:

- Cred că am auzit pe cineva...

Nu se înşela. Câteva clipe mai târziu, un cap trecea prin uşa întredeschisă... era Kerr.

Nebună de bucurie, Lacey sări de pe scaun pentru a-l întâmpina.

- Kerr! Sunt atât de fericită!

Bărbatul pătrunse în bucătărie, îşi puse pălăria Stetson pe un scaun şi se aplecă s-o sărute.

- Si eu, Lacey. Sunt încântat să te văd.

Apoi se ridică şi privirea i se întâlni cu cea a
Ninei care rămase nemişcată, cu inima palpitând. Probabil pălise, deoarece o întrebă:

- Te... simţi bine, Nina?

Se simţea stânjenit. Oare avusese dreptate să se oprească? Trecând prin faţa fermei, subit, nu mai rezistase...

- Mă... simt minunat, mulţumesc, murmur' tânăra femeie, străduindu-se să ia o comportare mai naturală.

Tăcu o clipă, îşi drese glasul, apoi adăugă:

- Tocmai.... făceam cafea. Bei şi tu?

- Cu plăcere. Mulţumesc.

Se aşeză, în timp ce Nina puse două ceşti pe masă.

- Este mult timp de când n-ai venit să ne vezi, exclamă Lacey pe un ton de reproş.

Kerr îi ciufuli părul.

- Asta pentru că am fost foarte ocupat...

Nina turnă lichidul fierbinte, apoi se aşeză,
teribil de încurcată. Se simţea incapabilă să scoată cel mai mic sunet.

- Cum se simte Tate? întrebă Kerr.

- Mult mai bine... aşteaptă cu nerăbdare clipa externării din spital. Medicii i-o vor permite peste opt zile.

Dar Lacey îl trase de mânecă pentru a-i atrage atenţia. Avea încă atât de multe lucruri să-i povestească!

- Stii, Kerr, Bertie Driskell a spus lucruri foarte rele despre tine, astăzi. Pretinde că...

Nina interveni imediat:

- Lacey, vrei să te duci să hrăneşti animalele, te rog?

- Dar, mamă, este încă devreme şi...

- Vrei să faci ce-ţi spun?

Fetiţa lăsă capul în jos şi ieşi. Stia să nu insiste când mama sa adopta acel ton.

Cei doi adulţi rămaseră tăcuţi îndelung; Nina se juca automat cu o firimitură de pâine. în cele din urmă, Kerr reluă:

- Dacă înţeleg bine, camarazii lui Lacey o necăjesc din cauza mea...

- Se întâmplă, mărturisi cu sinceritate Nina. Când am fost s-o iau astăzi, plângea. Dar nu te îngrijora prea mult... Copiii nu cred cu adevărat

T \ W A t f * ˇ W W A l W 1 A

ce spun. Răspândesc fără să se gândească bârfele părinţilor lor. Asta înseamnă...

Se întrerupse, ezită. Kerr o îndemnă blând să continue:

- Da, Nina?

- Ei bine... astăzi am întâlnit-o pe Mary

Jane şi şi-a permis informaţii foarte deplasate la adresa ta. Asta.... m-a contrariat mai mult decât am vrut să admit şi când Lacey mi-a vorbit de Bertie, am fost furioasă...

Zâmbi slab şi plecă privirea.

- N-ar fi trebuit să dau atenţie meschinăriei plictisitoare a oamenilor.

Rămaseră o clipă gânditori, apoi Kerr îi mângâie părul, oftând.

- Tremuri... blestemaţii de Driskell! Nu pot suporta ideea ca tu şi Locey să suferiţi din cauza mea, Nina.

Tânăra femeie înălţă capul. însoţitorul său era tras la faţă şi avea ochii încercănaţi.

- Nu-ţi... face griji pentru noi, Kerr.

Rezistă tentaţiei de a se arunca în braţele sale. De câteva zile, începuse să-şi regăseasc' un oarecare echilibru, să ducă viaţa fără complicaţii pe care şi-o dorea. în nici un caz nu era cazul să se lase din nou atrasă de el... sau viaţa îi va deveni un adevărat chin.

Kerr, rezemat de spătarul scaunului, o observă îndelung, fără să zâmbească. Evident, ea nu regretase nici o clipă că pusese capăt scurtei lor legături. Ce putea face? Cu siguranţă, nu va încerca s-o convingă; îi respecta motivaţiile, indiferent care ar fi.

După un timp, se ridică încet în picioare şi făcu înconjurul mesei pentru a veni s-o sărute cu nostalgie pe buze.

Nina i se abandonă. Rămaseră ţintuiţi unul lângă celălalt, cu ochii închişi ca pentru a aduna amintirile preţioase din care apoi să se hrănească în taină, cu tristeţe...

Kerr se îndepărtă auzind paşii lui Lacey pe verandă.

- Acum, trebuie să plec, şopti.

Nina dădu din cap şi, când fiica sa apăru, spuse cu o voce aproape neauzită:

- La revedere, Kerr...

Apoi, în timp ce Lacey îl săruta pe tânărul

bărbat, dispăru în baie şi, după ce încuie uşa, izbucni în plâns.

Capitolul 13

- Iată, fără îndoială, cei mai buni biscuiţi cu ciocolată pe care i-am mâncat în viaţa mea, declară Tate mulţumit.

înfăşurat în halatul larg, instalat confortabil într-un fotoliu din sala de vizite, agita cutia cu biscuiţi, încântat.

Lacey, care îl privise neliniştită gustând preparaţia sa culinară, zâmbi uşurată şi radioasă.

- Adevărat? îţi plac?

- Sunt delicioşi, răspunse solemn bătrânul bărbat.

- Am folosit reţeta mamei, explică zâmbind Nina. Cea care i-a adus un premiu la un concurs... Am găsit-o strecurată într-una din cărţile de bucate.

Privirea lui Tate deveni o clipă melancolică.

- Bunica ta era cea mai pricepută maestru bucătar din toată regiunea Pawnee,

îi explic' lui Lacey.

- Mi-ar fi plăcut mult s-o cunosc, murmură visătoare Lacey.

Nina interveni, dornică să dea o întorsătur' mai veselă conversaţiei:

- Arăţi mult mai bine decât în weekendul trecut, tată, declară. Nu-mi revin!

- Mă simt foarte bine, încuviinţă Tate. Am încercat chiar să-l conving pe doctorul Burley să mă lase să mă întorc astăzi, cu voi, dar nici na vrut să audă. Ţine să mai am răbdare o săptămână... Totuşi, aş fi capabil să merg kilometri fără să obosesc!

- Cu siguranţă, are dreptate să fie prudent, afirmă Nina.

- Sau ţine doar să-şi păstreze prestigiul, bombăni Tate. Stii cum sunt medicii ăştia...

Nina râse uşor. Tate, care nu-şi pierduse bunele obiceiuri, se distra ocărând cu amabilitate infirmierele şi personalul şi se complăcea în rolul de bătrân blajin cârtitor.

De altfel, categoric îşi supraevalua

puterile. Conversa cu ea doar de o jumătate de oră şi părea deja mai obosit.

- Lacey, exclamă tânăra femeie, îl voi însoţi pe bunicul în camera sa. Aşteaptă-mă, te poţi uita la televizor, dacă vrei.

- Deja? protestă fetiţa. Mi-ar fi plăcut să mai discut puţin cu el.

- Trebuie să se odihnească, Lacey, dacă vrea
w w . w w , w a . . ,
să poată veni acasă săptămâna viitoare...

- Nu sunt obosit deloc! mormăi Tate.

Totuşi, se ridică în picioare şi adăugă la adresa fetiţei:

- Voi ascunde biscuiţii sub pernă. Astfel, nu
i voi împărţi cu nimeni... şi-i voi ronţăi când îmi va fi puţin foame în timpul nopţii!

Lacey îl sărută călduros.

- La revedere, bunicule. Pe sâmbăta viitoare, când vei ieşi!

Ajuns în cameră, Tate se întinse în pat şi-şi aranjă pernele cu un oftat.

- Obosesc încă puţin cam repede, este adevărat... dar te asigur că am făcut

progrese, Nina. în prima zi, nu puteam să fac zece paşi fără să ameţesc. După medic, dacă fac o mică plimbare, tot mai lungă în fiecare zi, o lună sau două, voi avea curând picioarele unui bărbat , A W 1 » V W 1 W W A , w w 1 tânăr. Mă grăbesc să mă întorc să mă ocup de fermă şi de animale!

- Si eu număr zilele, glumi înţelegătoare Nina. Presupun că în absenţa ta, comercianţii au profitat din plin de neştiinţa mea. Ieri, mi-au vândut balotul de fân presat cu zece cenţi mai mult decât preţul normal... şi n-am observat asta decât prea târziu!

- Te-ai adresat lui Dake Parker, nu-i aşa? răspunse Tate încruntându-se. Bătrânul vulpoi este gata întotdeauna să joace un renghi... Dar îi voi spune ce gândesc, crede-mă!

Nina începu să râdă, apoi redeveni serioasă când tatăl său reluă cu un aer nonşalant:

- Mi-a telefonat, Kerr, acum câteva zile.

Mi-a explicat că supraveghează împrejurimea...

- Este foarte amabil din partea lui, murmură tânăra femeie cu o voce neutră.

Se întoarse spre fereastră, brusc cu un nod în gât.

- De fapt, continuă Tate, speram să-l văd astăzi, cu tine şi cu Lacey...

Nina îşi vârî mâinile în buzunare.

- I-ai... cerut să vină?

- Nu. Mi-am spus că-l vei invita tu însăţi să te însoţească.

»ŢI W W W A w /»w w w

Nina măsură nervoasă încăperea, fără să ridice ochii.

- Stii__nu l-am prea văzut în ultimul timp, remarcă ea.

- De ce?

Nina îi aruncă o scurtă privire, apoi ridică din umeri.

- Am... fost amândoi foarte ocupaţi.

- înţeleg...

Părea să insinueze că bănuia asta de mai mult timp decât voia să admită şi Nina reluă,

deschizându-şi geanta, stânjenită:

- Ţi-am adus o pijama de schimb...

- Pune-o acolo, ordonă Tate, şi vino să te aşezi în faţa mea.

Când lua acel ton autoritar, nu putea decât să-l asculte.

- Nina, continuă bătrânul, de ce l-ai dat far' pe Kerr?

Tânăra femeie ridică sprâncenele.

- El este cel care a avut ideea să meargă să se instaleze la George Goodfox, tată.

Tate agita nervos mâna.

- A avut dreptate.... dar nu despre asta vorbesc. Te întreb de ce aţi încetat să vă vedeţi. Si n-are rost să pretinzi că aveţi prea mult de lucru! Mi se pare că asta era situaţia şi mai înainte.

Tânăra femeie îşi încleştă mâinile pe poşetă.

- N-avem nici un motiv să ne întâlnim acum, când s-a mutat...

- Nina, Nina! oftă bătrânul bărbat. Stiu bine că eraţi foarte apropiaţi, când m-am

internat în spital...

- Nu.... ştiu ce vrei să spui.

Tate ridică mâna, cu un aer sever.

- Nu cer nici un detaliu şi nu mă priveşte asta. Dar Kerr îmi este prieten şi mă frământ pentru el. La început, îl admirai orbeşte. Acum, nu vrei nici măcar să mai auzi vorbindu-se despre el...

- Oare... el ţi-a povestit toate astea?

- Da. Nu-l acuza că a vorbit prea mult, deoarece mi-a fost foarte greu să-l fac să mărturisească adevărul... l-am găsit extrem de agitat, neliniştit, şi am insistat să aflu ce se întâmplă.

- N-ar fi trebuit! protestă Nina.

- Poate. Dar acum, asta este... şi-ţi voi spune, fata mea, că mă dezamăgeşti profund...

Tânăra femeie făcu ochii mari de uimire, de data aceasta sincer surprinsă.

- Te... dezamăgesc? Dar din ce cauză?

- Pentru că te laşi fără sens influenţată de toate acele cancanuri stupide, care

circulă în oraş. De exemplu, Kerr mi-a vorbit despre acel incident între Lacey şi micul Driskell. Stiu că ai vrea să eviţi ca fiica ta să cunoască greutăţi, Nina, dar în cazul de faţă greşeşti. Trebuie să înveţe să ducă singură propriile bătălii.

- Nu.... eşti drept, tată. Desigur, nu-mi place ca Lacey să sufere, dar.... nu din cauza asta refuz să-l văd pe Kerr. Mai întâi, nu vreau să-mi pierd slujba...

- Nici o slujbă nu merită să-ţi schimbi radical modul de viaţă, Nina.

- Exact, răspunse cu tristeţe tânăra femeie. Nu sunt sigură că pot împărţi vreodată cu Kerr genul de viaţă pe care mi-l doresc. După moartea lui Stephanos, mi-am promis să găsesc liniştea atât pentru Lacey, cât şi pentru mine... şi controversele în care se află amestecat Kerr,

v r w t a • w . •

mă fac să dau înapoi, mărturisesc.

- Pe scurt, se miră Tate, doreşti liniştea chiar cu preţul propriei fericiri?

Umerii Ninei se prăbuşiră. Nu mai ştia ce s' creadă...

- Presupun.... că da, şopti.

Tatăl său lovi enervat cu pumnul în pătură.

- Dar, fata mea, bărbatul ăsta este nebun după tine... şi este uşor de ghicit că şi tu îl iubeşti, fie că admiţi sau nu!

- Tată... mă simt pierdută. Să nu mai vorbim despre asta te rog...

îşi adună lucrurile şi adăugă:

- Lacey şi cu mine trebuie să ne întoarcem înainte să fie prea târziu. Ne întoarcem sâmbăta viitoare, să te luăm.

Se aplecă pentru a-l săruta, apoi se îndreptă spre uşă, dar Tate o chemă înapoi:

- Nina, ascultă-mă... problema indienilor din Bluehawk nu se va sfârşi peste noapte şi vei fi amestecată, chiar împotriva voinţei tale, numai pentru că lucrezi pentru comunitate. Ceea ce vreau să spun, este că într-o zi va trebui să iei poziţie pentru, sau împotriva lui Kerr, şi c' această zi s-ar putea să sosească mai curând decât îţi imaginezi.

Când Nina se duse s-o ia pe Lacey din sala de aşteptare, ultimele cuvinte ale tatălui său îi răsunau încă în urechi. Chiar se putea să nu aibă altă alternativă decât cea pe care i-o descrisese? Oare nu putea rămâne la o parte, cum s-ar fi mulţumit cu atâta bucurie? Bineînţeles, în sinea sa, era în întregime de partea lui Kerr şi a indienilor. Dar ar fi preferat să nu aibă de înfruntat mizerabilele altercaţii personale...

Oricum, un lucru era sigur: acum trebuia să recunoască pur şi simplu că era îndrăgostită de Kerr. Nu se mai putea amăgi...

Lacey dormi tot timpul drumului de întoarcere şi tânăra femeie se putu adânci în meditaţiile sale sumbre. Faţa tristă a lui Kerr, ultima dată când se văzuseră, o obseda. Da, avea nevoie de el...

Dar trebuia să-l uite. Suferise prea mult. Devenise prea fragilă pentru a se gândi la o nouă relaţie, oricare ar fi ea.

Când ajunseră la Bluehawk, soarele

începea să apună, pictând colinele în roşu-închis şi mov. Era ora cinei; de obicei străzile erau deja pustii de mult şi şoferiţa fu foarte surprinsă să vadă o mică mulţime adunată în piaţă, în faţa primăriei. în spatele grupului, oamenii alergau în toate direcţiile.

Se încruntă. Lacey se trezi alături şi, frecân- du-se la ochi, întrebă:

- Ce se întâmplă?

Nina parcă pe stradă învecinată.

- Nu ştiu, draga mea. Rămâi cuminte aici în timp ce mă duc să văd.

- Nu, vreau să vin cu tine.

Nina cedă. N-avea timp de discutat.

- De acord, dar ţine-mă bine de mână.

Avu o teribilă premoniţie. Mulţimea avea un comportament anormal, îngrijorător. Apropiindu-se, recunoscu mai multe persoane: Adam Pratt, tatăl lui Mary Jane, apoi soţul acesteia din urmă şi mai multe alte notabilităţi. Belle Fuller stătea puţin mai la o parte şi întindea gâtul pentru a zări ceva.

- Belle? strigă Nina.

Prietena sa întoarse capul şi-i zâmbi.

- Oh! Bună ziua, Nina! Nu ştiam că eşti aici... Pari să pici de somn, Lacey!

în jurul lor, oamenii murmurau şţi se agitau.

- Tocmai am sosit din Oklahoma City, explică Nina. Oare ce se întâmplă?

- Nu ştiu exact. Am văzut oamenii adunându- se când ieşeam de la băcănie. Se pare că sunt doi indieni pe treptele primăriei şi, dintr-un motiv pe care nu-l ştiu, oamenii îi împiedică să treacă. De altfel, pe unul dintre ei îl cunoşti. Este vorba de un elev, Charles Eaglechief...

Brusc, un bărbat strigă în direcţia celor doi adolescenţi indieni:

A

- întoarceţi-vă în rezervaţia voastră şi să nu mai ieşiţi de acolo!

Nina regretă că s-a întors cu spatele şi nu putuse vedea privirea dispreţuitoare pe care i-o aruncase. Inima i se strânse. Era încă o

dată vorba de un lamentabil incident rasial...

- Ce-au făcut aceşti doi nefericiţi? o întreb' pe Belle.

- S-ar fi bătut cu cei doi fraţi Hembrick. Au fost despărţiţi şi de atunci toată lumea îi acoperă cu insulte... Nu ştiu cum au început.

- Oare unde este poliţia?

- A chemat-o cineva. N-ar trebui să întârzie.

Nina se aplecă spre Lacey.

- Rămâi cu Belle un minut, draga mea... m' întorc imediat.

Belle luă mâna fetiţei, promiţând că n-o va scăpa din ochi. înconjurând mulţimea, Nina se apropie pentru a vedea mai bine. Cum se înnoptase, felinarele tocmai se aprinseră, scăldând toată scena într-o lumină ireală.

în primele rânduri domnea o atmosferă îngrijorătoare. Cei doi tineri indieni, speriaţi, cu ochii plecaţi stăteau alături pe una din trepte, în timp ce, cei doi săraci cu duhul,

Oscar şi Bill Hembrick, dădeau explicaţii confuze, gesticulând. Deodată, Nina o văzu în spatele soţului şi a tatălui său, pe Mary Jane Driskell, care părea ciudat de bucuroasă.

Privirile celor două femei se întâlniră şi Mary Jane exclamă:

- De-abia ai sosit, Nina?

- Da... încerc să înţeleg despre ce este vorba.

- Cei doi puşti prost crescuţi i-au agresat cu siguranţă în mod laş pe Bill şi pe Oscar...

Nina se încruntă. Părea puţin probabil. în regiune, toată lumea îi proteja pe cei doi fraţi, chiar dacă erau uneori ţinta unor glume inofensive. Nimeni nu le-ar fi făcut vreodată un rău şi mai ales indienii aveau grijă să păstreze o rezervă prudentă.

- Eşti sigură? întrebă Nina.

- Oricum, asta am auzit spunându-se.

Oscar şi Bill, care se simţeau susţinuţi de mulţime, îi acopereau acum pe adolescenţi cu ocări.

- Haideţi, v-aţi pierdut limba? spuse unul.

- N-au curajul să răspundă! rânji celălalt.

Ninei i se făcu greaţă.

- De ce indienii nu pleacă, pur şi simplu?

- Au încercat, replică Mary Jane cu un râs deplasat, dar nu i-au lăsat oamenii. Ar fi regretabil ca asta să degenereze într-o răzmeriţă... Ar trebui să intervii, Albert.

- Nu imediat, răspunse acesta din urmă, care savura vizibil disperarea celor doi acuzaţi.

Nina îşi muşcă buzele, furioasă. Această scenă jalnică le făcea plăcere!

- Totuşi, n-ai să laşi să se întâmple toate astea fără să reacţionezi! exclamă ea.

Mary Jane ridică sprâncenele, aruncându-i o
privire arogantă, şi Albert replică:

- Haide, Nina. Vreau doar să ne amuzăm puţin... iar pungaşii ăştia au nevoie de o lecţie.

- Numai să poată înţelege că ar face mai bine să stea la distanţă o dată pentru totdeauna, întări soţia sa pe un ton veninos

şi vor evita multe necazuri. Ar trebui găsit mijlocul de a scăpa Bluehawkul de indieni, pentru ca totul să revină la normal!

- "Normal?" repetă sarcastic Nina. Asta înseamnă provincial şi înguşti la minte?

Mary Jane luă un aer ofensat.

- Oh, poţi să faci pe grozava! Toată lumea ştie încotro se îndreaptă simpatiile tale. Când îl ai ca amant pe Kerr Huston...

în jurul lor se făcuse tăcere. Nina văzu roşu; era prea mult. în ciuda oricărei prudenţe şi a rezervei obişnuite, existau unele lucruri pe care nu le admitea.

- Nu ştiam că eşti atât de bine informată, Mary Jane, o ironiză. Să fii oare, din întâmplare, geloasă?

Era o lovitură puţin sub centură, dar Nina nu mai era în stare să-şi măsoare cuvintele. Mary Jane păli brusc, gata să se arunce asupra ei şi soţul său trebui s-o reţină de braţ.

- Mary Jane, te rog, păstrează-ţi calmul...

Dar soţia sa, dezlănţuită, îl împinse.

- Nu voi suporta să fiu astfel insultată!

- Nici eu, ripostă glacial Nina.

Mary Jane începu să tremure.

- Este prea mult! Vom scăpa acest oraş de indieni, ca şi de prietenii lor, să ştii!

Nina încrucişă braţele.

- Nu înţeleg prea bine, ripostă. Cum poţi să le reproşezi indienilor că se aprovizionează din altă parte şi în acelaşi timp să le doreşti plecarea? Puţină logică, Mary Jane...

Dar atenţia le fu brusc atrasă de ceea ce se întâmpla la câţiva metri. Oscar Hembrick, cu o privire rătăcită, urcase treptele pentru a-l lovi pe Charles Eaglechief. Adolescentul se ghemui şi, spre furia Ninei, mulţimea urlă:

- Bravo, Oscar. învaţă-l minte!

Al doilea indian, aşezându-se în faţa prieten- mului său pentru a-l proteja, protestă cu o voce
fără inflexiuni:

- Nu vreau să ne batem...

- Laşilor! izbucni o voce.

Nina îşi frământa mâinile. Oare ce făcea poliţia?

A

în aceeaşi clipă, spre imensa sa uşurare, îi văzu pe Kerr şi pe George Goodfox croindu-şi drum cu autoritate prin mulţime.

- Ia te uită! strigă o femeie, iată-i pe marii şefi!

Fără să renunţe la calmul său, Kerr o salut' imperceptibil pe Nina cu o înclinare a capului, apoi spuse cu voce tare:

- Calmaţi-vă... îi vom duce pe aceşti băieţi acasă.

- Ah da? exclamă Albert Driskell. Ar fi timpul!

Kerr nu răspunse. Bill Hembrick sărea în loc râzând isteric; fratele său strânse buzele şi brusc, fără ca nimeni să se aştepte la asta, se năpusti asupra lui George Goodfox şi-l făcu să cadă. George îşi pierdu cârjele şi capul i se izbi dur de prima treaptă a scării.

Nina scoase un strigăt de groază; Oscar care se ridicase, ţipa cât îl ţinea gura:

- Haide, Goodfox, ridică-te! Vino să te baţi dacă eşti bărbat!

Nina îşi pierdu orice control. Nu se mai gândi nici la slujba sa, nici la nimic altceva; în acea clipă, un singur lucru conta... să-i ia apărarea bătrânului bărbat. Se repezi înainte, îl împinse brutal pe Oscar şi, ajutată de Kerr, îl puse pe George în picioare.

- Cum vă simţiţi? îl întrebă cu o voce tremurătoare.

George se scutură.

- N-am nimic, slavă Domnului.... Daţi-mi doar cârjele. A fost mai mult teamă decât durere.

Brusc, vocea stridentă a lui Mary Jane răsună:

- Ai face mai bine să rămâi în afară de toate astea, Nina!

Profund dezgustată, Nina ripostă cu violenţă:

- Devii ridicolă, Mary Jane. întoarce-te acasă!

Trei ofiţeri de poliţie îşi făcură apariţia,

străduindu-se să domolească mulţimea.

- împrăştiaţi-vă.... s-a terminat.

încet, oamenii începură să se îndepărteze, cârtind. George, sprijinit în cârje şi susţinut de Kerr, îşi aţinti asupra Ninei o privire intensă:

- Doamnă Pitropulos, ţin să vă mulţumesc... ce-aţi făcut, cere foarte mult curaj.

Kerr o privi la rândul lui şi părea profund emoţionat. Tânăra femeie îşi simţi bătăile inimii accelerându-se.

- Nu ţi-am spus că este o persoană specială, George?

Cei doi adolescenţi indieni, se apropiară timid din spatele lor.

- Pot spune că suntem fericiţi că aţi sosit, murmură Charles Eaglechief.

- Explică-ne ce s-a întâmplat exact, ceru Kerr.

- Pur şi simplu i-am salutat pe Oscar şi Bill, cum o facem mereu. Si apoi, dintr-un motiv de neînţeles, Oscar s-a supărat şi s-a

aruncat asupra noastră. Mulţimea s-a adunat, insultân- du-ne. Nu voiam să ne batem şi am încercat s' plecăm... Dar ne-au împiedicat să trecem...

Ultimii gură-cască le aruncau încă priviri ucigaşe şi Kerr spuse:

- Am face mai bine să dispărem. Eşti sigur că te simţi bine, George?

- Bineînţeles. Sunt rănit doar în amorul-pro- priu. Să mergem.

Cei patru bărbaţi începură să se îndepărteze. Kerr se întoarse spre Nina pentru a-i şopti:

- îmi pare rău... Aş fi preferat să nu te văd amestecată în această întâmplare.

Păru pe punctul de a adăuga ceva, dar Belle

· T A · W . A 1 · W · A

şi Lacey îşi făcură apariţia în acea clipă şi în timp ce Nina le zâmbea pentru a le întâmpina, el dispăruse.

Lacey plânsese şi o întrebă cu voce de copil, frecându-şi ochii:

- De ce l-a împins Oscar pe amabilul domn Goodfox, mamă?

Nina o luă de mână, pentru a o conduce la maşină.

- Nu ştiu, draga mea. Probabil şi-a pierdut pentru câteva minute puţina minte care i-a
rămas.

Belle îşi strecură braţul sub al său.

- Dumnezeule, Nina, tremuri ca o frunză! exclamă.

Aceasta zâmbi slab.

- Probabil un rezultat al celor petrecute...

- Veniţi amândouă puţin la mine, ordonă Belle cu autoritate. Nu vă voi lăsa să plecaţi la drum imediat.

Avea un apartament mic şi frumos, curat şi plin de bibelouri. în timp ce Lacey răsfoia la bucătărie un album cu fotografii, cele două femei se aşezară în salon pentru a bea un ceai aromat.

- Totuşi, nu reuşesc să înţeleg ce le-a putut trece prin cap acelor oameni,

murmură cu tristeţe stăpâna casei.

- Poate un fel de fenomen de isterie colectivă... sugeră Nina.

Belle clătină din cap.

- Gândeşte-te la cei doi nefericiţi copii. Nu vor mai îndrăzni să se arate în oraş săptămâni întregi şi toate astea din cauza spiritului deplorabil care domneşte în Bluehawk!

- Sper, reluă Nina cu convingere, că unii vor observa, gândindu-se mai bine, că au mers puţin prea departe...

- Cine ştie? Dar spune-mi, Nina, eram prea departe ca să văd bine, oare n-ai schimbat nişte cuvinte destul de agresive cu Mary Jane?

- Ba da, din nefericire.... M-am... lăsat şi eu dusă de tensiunea care domnea. Dar arăta o bucurie atât de prostească! Oare puteam s-o las să-l insulte pe Kerr.... şi pe mine?

Belle zâmbi cu înţelegere.

- Nu, bineînţeles. în locul tău, aş fi făcut la fel.

- Asta înseamnă că poate îmi vor retrage slujba...

- Nu neapărat, Nina. Albert Driskell nu taie şi spânzură în Consiliu şi unii colegi se arată mult mai moderaţi.

Fără îndoială, Belle nu se înşelase, se gândi Nina puţin mai târziu, pe drumul de întoarcere. Totuşi, Mary Jane îşi va alerta cu siguranţă prietenele şi curând, tot oraşul - şi toţi elevii -

vor fi la curent cu luarea de poziţie a Ninei

Drysden...
Dar nu regreta. Acum, o mare linişte era în ea. Arătând limpede unde se situa, avusese impresia că se eliberase, aproape se purificase.

Capitolul 14

Când Nina şi fiica sa pătrunseră în fermă, telefonul suna. Tânăra femeie se poticni în întuneric pentru a ajunge la întrerupător, făcu lumină şi răspunse în grabă.

Vocea stridentă a lui Mary Jane îi sfredeli urechea.

- Cum ai îndrăznit să mă umileşti astfel în public, Nina?

- Ascultă, Mary Jane.... n-ai vrea mai bine s' discutăm despre asta când vei fi mai calmă? oftă Nina, obosită.

Dar tonul său ponderat şi rezonabil n-o

domoli deloc pe interlocutoarea sa.

- Să nu crezi că te voi ierta, nici că voi uita, de altfel! urlă ea.

Nina inspiră profund. Cum se putea oare arăta atât de liniştită, când în sinea sa fierbea?

- Oricum, n-aveam intenţia să-ţi cer scuze, ripostă cu răceală.

- O vei regreta, poţi să mă crezi! Consiliul se va întruni luni pentru a vorbi despre proasta ta influenţă asupra elevilor. Nu vrem ca o neruşinată...

Nina închise, incapabilă să asculte mai mult şi-şi acoperi faţa cu mâinile. Nimic nu făcea atât de mult rău ca meschinăria omenească. Ce i se reproşa? Că venise în ajutorul unui bătrân bărbat şi a doi adolescenţi, victime ale crudei prostii a mulţimii? Ei bine, dacă ar trebui, o va lua de la început. Nu va ezita o secundă!

Zâmbi cu amărăciune. Trebuise să se întoarcă la Bluehawk pentru a lua poziţii desluşit tranşante în raport cu concetăţenii săi, atitudine pe care o evitase întotdeauna, deoarece, din instinct, preferase toleranţa şi compromisul. Dar într-un anumit caz, asta devenea imposibil...

- Ce se întâmplă, mamă? întrebă Lacey îngrijorată.

> r - l A W (* . A l W . . | . w A

Tânăra femeie se îndreptă şi se sili să zâmbească.

- Nimic, draga mea. Am avut o zi lungă, atâta tot...

- Este adevărat. Sper că domnul Goodfox nu se simte prea rău...

- Nu, slavă Domnului. Poate n-are foarte multă forţă fizică, dar o are pe aceea de a rezista... înţelegi ce vreau să spun, Lacey?

- Da, înţeleg. Este ca atunci când eu am luat apărarea lui Kerr în faţa lui Bertie, nu-i aşa?

- Exact aşa, murmură Nina, înduioşată.

După ce-i pregătise cina fiicei sale şi o trimisese la culcare, Nina luă o vestă uşoară de lână pentru a merge să se aşeze pe treptele verandei. Toamna era blândă, dar nopţile începuseră deja să devină reci. O briză uşoară ridica pe alee primele frunze veştede, cu un zgomot care amintea de cel al unui izvor. în aerul pur se amestecau mirosurile încântătoare de pământ arat şi plante

sălbatice...

Nina inspiră profund. Curios, acum se simţea foarte bine, ca şi când rezolvarea unor probleme le suprimase brusc pe toate celelalte. De exemplu, avea pentru prima dată impresia că toate rănile lăsate de căsnicia sa se cicatrizaseră. O cuprindea o energie nouă, care-i dădea puterea de a învinge orice obstacol...

Cu zâmbetul pe buze, îşi promise să meargă să asiste la Consiliu lunea următoare, pentru a se apăra prin toate mijloacele munca pe care o adora. Albert nu va reuşi s-o învingă. De ce să i se retragă o slujbă în care excela, pentru care avea o mulţime de planuri?

Dar mai era şi altceva, îşi spuse brusc, cu sinceritate. Ţinea la postul său nu numai pentru c'

0 pasiona, ci şi pentru că-i umplea mintea şi evita să se gândească prea mult la.... Kerr.

îşi strânse genunchii, îi înconjură cu braţele şi-şi puse bărbia pe ei. De ce suferea atât de mult? Ea hotărâse să pună capăt legăturii lor. Si

1 W A W W W . 1 . w

dacă începea să se teamă că greşise, trebuia să- şi amintească faptul că nu era singura în

joc. Era şi Lacey. Fiica sa avea dreptul la aceeaşi copilărie lipsită de griji pe care ea însăşi o cunoscuse.

Dar oare nu o subestima? Lacey ştia foarte bine să se apere şi să-şi apere prietenii...

Scutură din cap. De fapt, însuşi Kerr ar trebui să fie încântat că ea a ieşit din viaţa sa. Avea şi aşa destule preocupări. Administrarea rezervaţiei, incendiul casei sale... N-avea rost să-i impună, în plus, grija de a le proteja pe ea şi pe Lacey de conflictele în care el era mereu amestecat.

Totuşi, îi lipsea.... teribil. îşi dorea la nebunie să-l cheme la telefon, să-i audă vocea. Dar nu putuse acţiona niciodată fără să se gândească, fără să cântărească toate consecinţele acţiunilor sale, şi acum mai mult ca oricând. Deja acceptase mult prea impulsiv să se căsătorească, în urmă cu şapte ani, cu Stephanos. Si avea tot timpul s-o regrete...

Totuşi, când auzi o maşină apropiindu-se din capătul aleii, nu-şi putu controla bătăile brusc precipitate ale inimii, care se amplificară până la senzaţia de rău, când recunoscu vehiculul lui Kerr.

Farurile o prinseră o clipă în lumina galbenă, apoi se stinseră.... şi Kerr sări pe

verandă.
A
In picioare în faţa ei, murmură:

- N-am.... putut rezista tentaţiei de a veni. Mi-o reproşezi?

Nina zâmbi în întuneric. Nu se mai gândea la nimic, decât la imensa plăcere pe care o avea văzându-l.

- Nu, bineînţeles, îi răspunse încet. Aşa că vino şi te aşază lângă mine. Cum se simte George?

- Puţin şocat, fireşte, dar din fericire n-are nimic rupt. Si apoi, am aflat o veste bună...

Luă loc alături de ea pe treaptă, şi Nina îi simţi căldura piciorului lângă al său.

- Care, Kerr?

- Incendiatorii au mărturisit.

Nina se încruntă.

- Au fost mai mulţi?

- Doi.... este vorba de fraţii Hembrick, Nina. Poliţia i-a dus la post după incident, cu simpla intenţie de a-i calma înainte de a-i trimite acasă... şi convinşi că deja comisarul ştia totul, s-au lăudat cu isprava lor.

Năucită, tânăra femeie şopti:

- Nu-mi.... vine să cred. De ce au făcut

asta?

- Stii că sunt săraci cu duhul, Nina. Văzând toată ostilitatea acumulată împotriva indienilor, în primul rând a mea, s-au hotărât să devină eroii Bluehawkului. Fără îndoială, se aşteptau să fie aclamaţi!

- într-un fel, nu mă pot împiedica să-i plâng.

- Si eu. După toate aparenţele, toată lumea din oraş, inclusiv Adam Pratt, sunt îngroziţi. Nimeni nu le găseşte scuze... Problema este c' sunt prea iresponsabili pentru a fi judecaţi şi că nu se prea ştie ce să facă în cazul lor. Presupun că vor trebui duşi într-o instituţie specializată.

- Da, nu i-aş fi crezut în stare vreodată să ajungă la o asemenea extremă.

Se înfioră, în acelaşi timp de frig şi de o teamă retrospectivă şi nu protestă când Kerr îşi trecu braţul în jurul ei şi o strânse lângă el.

Tânăra femeie se simţi cuprinsă de o mare speranţă. Nu-l respinsese. Nu părea să simtă o amărăciune deosebită faţă de el, cu toate că fusese amestecată în evenimente pe care le detesta... Cât ar fi vrut să nu fi trecut prin oraş în acea seară! îi blestemă în bloc pe toţi cei din familia Hembrick, Pratts şi Driskell, care le

otrăveau relaţia şi o făceau să sufere.

- Ştii că mi-a telefonat Mary Jane, în seara asta? reluă Nina.

Kerr ridică sprâncenele, întrebător.

- Se pare, adăugă Nina, că nu mi-a spus destul de clar modul ei de a gândi în timpul incidentului...

- înţeleg, murmură bărbatul preocupat.

Duşmanii lor o urmăreau pe Nina până acasă... asta-i plăcea tot mai puţin.

- Aşa că, trase concluzia tânăra femeie, Consiliul de administraţie al colegiului se va reuni luni pentru a hotărî gradul de nocivitate a influenţei mele asupra elevilor... şi eventual, concedierea mea.

- îmi... pare rău, murmură Kerr.

Nina îşi adânci privirea în întunericul care-i înconjura, ascunzând formele. Oare îşi făcuse iluzii crezând că va găsi la Bluehawk o siguranţ' mai mare decât în altă parte? Totuşi, viaţa este aceeaşi peste tot, cu drame şi probleme şi într- un oraş mare, ca şi într-unul mic.

- Nu voi ceda fără să mă lupt, linişteşte-te, declară. Am semnat un contract conform legii, la fel cu al celorlalţi profesori, şi dacă va

trebui, sunt gata să-mi iau un avocat pentru a-mi reprezenta drepturile.

- Fără îndoială, ai dreptate. Există avocaţi excelenţi în regiune.

- Stii, de exemplu, dacă George ar accepta s' se ocupe de clienţi particulari?

- De obicei, nu... dar sunt sigur că pentru tine, ar face o excepţie.

- Aş fi fericită, oftă Nina. îi voi telefona mâine.

Se întoarse brusc spre el, cercetându-i atent faţa. Apoi, spre marea uimire a lui Kerr, un zâmbet maliţios îi juca pe buze.

- La ce te gândeşti, Nina?

- Ei bine, mă întrebam de ce nu m-ai sărutat încă.

O trase spre el, profund emoţionat.

- La drept vorbind, şi eu mă întrebam... dar mi-a fost teamă să nu fugi imediat pentru a te baricada în casă...

Şi, fără să aştepte o nouă invitaţie puse stăpânire cu pasiune pe buzele ei.

După un sărut lung, Nina şopti, cu o voce răguşită:

- De ce n-am merge să continuăm în camera mea, Kerr?

p • t • W t t • A W A A W

Se ridicară şi dispărură mână în mână. Liniştea se lăsă din nou peste câmpia înconjurătoare.

***

Multe ore mai târziu, se odihneau extaziaţi unul în braţele celuilalt. Unirea lor nu avusese vreodată un aspect atât de magic, atât de deplin satisfăcător. Ultimele bariere, ultimele piedici care îi despărţeau, păreau să fi dispărut.

y ^ W W W t l W • W / * W J A .

Fără să aibă nevoie să facă decât un gest, înţeleseră că pe viitor erau totul unul pentru celălalt...

- Te iubesc, Kerr, murmurase de mai multe ori Nina.

Bărbatul o contempla cu admiraţie. Reprezenta tot ce-şi dorise întotdeauna mai arzător...

Nina îi oferea dragostea fără gânduri ascunse, fără nici o umbră de regret. Desigur, se gândi tânăra femeie, nu ştia ce le rezerva viitorul. Dar, în definitiv, ce importanţă avea? Se simţea gata să înfrunte totul alături de el, să împartă totul.

Adormiră în cele din urmă, legănaţi de zgo-

motul uşor al vântului prin copaci.

îi trezi lumina palidă a zorilor. Kerr îşi sărut' însoţitoarea pe umăr, apoi spuse zâmbind:

- Va trebui să plec... N-aş vrea să m' găsească Lacey aici, când se trezeşte.

- Este de-abia ora şase! protestă Nina. Dacă doreşti, mă dau şi eu jos din pat.... nu te voi

lăsa să pleci fără să iei micul dejun.

Kerr şovăi o clipă.

- De acord, acceptă. Voi pleca după aceea. în definitiv, îşi spuse cu îndârjire, va profita de asta pentru a lămuri definitiv lucrurile cu ea... Era mai bine să-şi deschidă inima şi să nu mai continue să sufere.

Aşteptă totuşi să fie aşezat în faţa Ninei, la masa din bucătărie, în faţa unei cafele aburinde şi a unor felii de pâine prăjită cât trebuie.

- De obicei, glumi Nina, acoperindu-şi cu generozitate pâinea cu dulceaţă, nu mănânc niciodată dimineaţa, dar voi face o excepţie în onoarea acestei zile.

Kerr se bucură. îi oferea o excelentă intrare în subiect.

- Ai cu atât mai multă dreptate cu cât trăieşti un moment mai important decât crezi

Nina îi aruncă o privire surprinsă.

- Ce vrei să spui?

- Ei bine, Nina.... aş vrea să am o discuţie serioasă cu tine.

Aceasta se simţea într-o dispoziţie uşoară şi-l tachină.

- Mă vei critica oare în legătură cu calitatea cafelei? Totuşi..

- Nina! o întrerupse bărbatul, ascultă-mă, te rog.

Redeveni serioasă şi-i făcu semn să continue... începând să înţeleagă, cu inima palpitând, despre ce era vorba.

Kerr îi luă mâna.

- Mi-ai... spus că mă iubeşti, nu-i aşa? Aş vrea să ştiu dacă o crezi sincer, o întrebă aproape rugător.

Cu gravitate, Nina îşi adânci privirea în a sa şi răspunse:

- N-am fost niciodată în viaţă atât de sinceră, Kerr.

Bărbatul inspiră profund.

- Stii că... şi eu te iubesc, Nina. Că am impresia că te iubesc dintotdeauna... Si-mi

reproşez teribil că am adus confuzia în viaţa ta, în timp ce căutai liniştea şi uitarea. Din cauza mea te-ai certat cu o prietenă, rişti să-ţi pierzi
slujba...

- Asta nu s-a hotărât încă! exclamă ea pe un ton ascuţit, aproape strident.

Kerr o privi o clipă, stupefiat. Părea să se fi schimbat, într-adevăr se schimbase... Mai înainte, n-ar fi dat niciodată dovadă de o asemenea combativitate, plină de indiferenţă şi de energie în acelaşi timp. Se simţea foarte încurajat.

- Din toate aceste motive, continuă Kerr, mam hotărât la început să nu-ţi cer nimic, să iau doar ce-mi poţi da, fie şi numai câteva ore din
când în când. Dar după această noapte, nu. . mai sunt în stare, Nina. Am nevoie de tine în permanenţă lângă mine, în viaţa mea...

Tânăra femeie îi strânse mâna, profund emoţionată şi afirmă cu tandreţe:

- Şi eu, Kerr. Nu mă voi putea lipsi de tine.

Bărbatul nu-şi credea urechilor. Avea impre-

sia că un fel de muzică începu să se audă în încăpere, veselă ca şi clopotul unei biserici de ţară...

- în acest caz, Nina vei accepta să te căsătoreşti cu mine?

Tânăra femeie îl privi cu atenţie, copleşită de bucurie şi emoţie şi şopti în timp ce ochii i se umplură de lacrimi:

- Da, Kerr. Da.

în culmea fericirii, de-abia ştiind ce să facă, tânărul bărbat se ridică şi înconjură masa pentru a veni s-o strângă lângă el. Suspinând, Nina îşi afundă capul în umărul său. Era ca şi cum, subit, o greutate enormă îi fusese luată de pe umeri. Acum, totul părea atât de simplu!

- Da, mă voi căsători cu tine, repetă. Aşteptam... să mi-o ceri. Cred că dacă ai mai fi ezitat, aş fi făcut-o eu însămi...

Kerr o strânse mai tare, cu un nod în gât, incapabil să articuleze un cât de mic sunet. Apoi, regăsindu-şi glasul după un minut, remarcă:

- Stiu că asta.... nu va face mai uşoare lucrurile pentru tine la Bluchowk. .

- Cine se preocupă de asta? zâmbi printre lacrimi Nina.

în acea clipă apăru Lacey, încă adormită, în

cămaşă de noapte si făcu ochii mari.

- Ce se întâmplă?

Cei doi adulţi izbucniră în râs, apoi Kerr replică afectuos:

Vino să iei loc, Lacey.... Avem să-ţi spunem ceva.

EPILOG

Se căsătoriră şase luni mai târziu, într-o frumoasă zi de mai înmiresmată de parfumuri primăvăratice. Cu aproximativ un an mai înainte, Nina ajunsese să revadă Bluehawkul, după o lungă absenţă.

Bufetul care urmă ceremoniei avu loc în superba cameră de zi, cu geamuri pe toate părţile, a noii case pe care o construise Kerr. Nina adora locuinţa, minunată, cu pereţii acoperiţi cu încântătoare lambriuri de stejar, de culoare deschisă. în acea zi, coşuri pline de trandafiri roşii şi albi aruncau ici şi colo superbe pete de culoare.

Kerr îl alesese ca martor pe George Goodfox, iar Nina, pe cea care îi devenise o adevărată prietenă, Belle Fuller. Lacey, în rochie de satin albastru deschis, strălucea de fericire şi nu mai ştia unde îi era capul.

Invitaţii, familia şi prietenii apropiaţi, aşezaseră cadourile pe o masă lungă, iar Kerr o observa pe Nina cu un aer înduioşat, în timp ce deschidea pachetele. Tânăra femeie îşi strânsese părul blond şi lung într-un coc de bucle; în rochia de dantelă roz pal, părea mai frumoasă ca oricând.

- Dragule, exclamă ea, priveşte aici!

îi arătă un splendid ceainic de argint, de o eleganţă desăvârşită.

- Ghiceşte cine l-a trimis, adăugă maliţioasă.

Kerr zâmbi, îndepărtând braţele.

- Mă dau bătut...

- Albert şi Mary Jane!

Bărbatul izbucni într-un râs sincer.

- Amabil din partea lor...

Tate, perfect restabilit, foarte elegant în costumul de culoare închisă, remarcă:

- Fără îndoială, ea nu ştie să se facă iertată...

Nina dădu din cap, în timp ce prin memorie îi treceau amintirile ultimelor şase luni. Consiliul colegiului, refuzând să ţină cont de părerea lui Albert, n-o concediase, şi timp de două luni, nici unul dintre cei doi soţi nu-i

adresară vreo vorbă. Nici când se întâlneau pe stradă.

Apoi, treptat, atmosfera din micul oraş începu să se schimbe. Fuseseră criticaţi fraţii Hembrick, acum izolaţi într-un azil, şi compătimit Kerr pentru pierderea fermei; fabrica indienilor, o dată deschisă, crease numeroase locuri de muncă şi până la urmă, afluxul de turişti din noul hotel, aduse beneficii importante tuturor comercianţilor. Ostilitatea împotriva indienilor se atenuase considerabil. Mary Jane păstra încă distanţa cu o uşoar' urmă de reproş, dar Nina era sigură că vor rede- vni prietene şi era gata să uite ce le despărţise.

- După întoarcerea din călătoria de nuntă, o voi invita la cină, declară cu hotărâre.

în aceeaşi seară, urmau să plece pentru o săptămână minunată în Mexic.

- Nu voi avea un cuvânt de spus? glumi Kerr, luând cu tandreţe mâinile soţiei sale.

Apoi adăugă, mai serios:

- Stiam că m-am căsătorit nu numai cu cea mai frumoasă femeie... ci şi cu cea mai gen- eroasă.

Tresărire. Alături de ei, mai mulţi invitaţi îi auziseră şi începuseră să aplaude. Tinerii căsătoriţi se îmbujorară şi Tate, cu cel mai fericit aer pe care-l avusese vreodată, propuse un toast pentru soţi.

Sampania aurie curse în cupe; însăşi Lacey, încântată, avu dreptul să guste.

Sfârşit